
3 1761 07459355 9

Henr Wergeland

Henrik Wergelands

Samlede Skrifter.

Efter det norske Studentersamfunds Foranstaltning

udgivne

af

Hartvig Lassen.

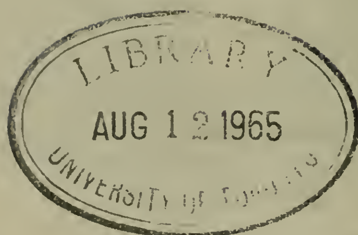
Förste Bind.

Christiania.

Chr. Tönsbergs Forlag.

Trykt af J. Schive.

1852.

LIBRARY
AUG 1 2 1965
UNIVERSITY OF

Forord.

Den første Del af Henrik Wergelands Værker, som her overleveres den norske Læseverden, omfatter de mindre lyriske Digte fra Wergelands 18de til 29de Aar. (1826—1837). Den følgende Del vil komme til at indeholde Digte fra Aaret 1838 til Wergelands Død, og saaledes afslutte denne Del af Digterens literære Virksomhed.

I disse tvende Bind er det min Hensigt at opbevare en paa det nærmeste fuldstændig, tidsordnet Samling af Henr. Wergelands mindre Digte.

Ved Gjennemførelsen af denne Plan har jeg imidlertid havt særegne Vanskeligheder at overvinde. Den væsentligste af disse ligger i den Ejendommelighed hos W., at han aldrig, ialfald ikke før i sine sidste Leveaar, har bekymret sig synderlig om, at faae sine Skrifter opbevarede i egne Samlinger. Som bekjendt, existerer der kun to saadanne fra hans første Ungdomsaar: Digte 1ste og 2den Ring. Af det øvrige, langt overvejende Antal Digte, er en stor Del omspredt i en Mængde Aviser, Tidsskrifter, Nytaarsgaver og andre deslige Døgnskrifter, som Publikum neppe mere erindrer af Navn; og et ikke ubetydeligt Antal er enkeltvis udgivet, forhandlet paa samme Maade som de almindelige „nye Viser", og saaledes udsat for den snare Undergang, der plejer at ramme de Literaturfrembringelser, der røgtes af Kurvekoner og deslige Boghandlerstandens nederste Medlemmer.

Denne ejendommelige literære Leveskik, der stod i nær Forbindelse med Henrik Wergelands Opfatning af sit Digterkald, har imidlertid havt til Følge, at det allerede nu — skjønt ikke stort mere end 6 Aar efter Digterens Død — neppe er muligt for en Samler af hans Digte at indestaa for, at han Intet mangler af hvad W. paa denne Maade har offentliggjort. Ikke engang Wergeland selv vilde have trøstet sig hertil — derpaa har man et slaaende Bevis i en Indbydelse til Subskription paa hans „samlede lyriske Digte" som han lod udgaa i 1843, og hvori han anmoder Venner af hans Muse om i denne Henseende „at komme hans Hukommelse til Hjelp".

Jeg fremhæver dog ikke denne Omstændighed fordi jeg frygter for, at den har havt nogen væsentlig Indflydelse paa Fuldstændigheden af nærværende Samling. Tvertimod tør jeg tro, at mine Forarbejder have været saa omhyggelige, at jeg vil have god Grund til at anse det for et besynderligt Tilfælde, om et eller andet Digt af nogen Betydenhed skulde være undgaaet min Opmærksomhed. Men tænkeligt er Dette dog, og isaafald har jeg nu paa Forhaand min Undskyldning færdig.

Ogsaa i et Par andre Henseender er der ved denne Samling en Ufuldstændighed, som jeg dog haaber, ikke tiltrænger noget videre Forsvar. For det Første har jeg nemlig forbigaaet den store Mængde epigrammatiske Digte, der ere fremkomne under de personlige Konflikter, hvorpaa W.'s Liv var saa rigt*). Foruden at disse Digte for største Delen ere temmelig værdiløse, ere de saaledes indvævede i den Tids mangehaande Døgnstridigheder, at en Skildring af de Dages Historie, eller, hvad der omtrent bliver det Samme, en Biografi over Henr. Wergeland, vil være det eneste passende Sted for

*) Saaledes har Striden med Welhaven alene affødt omtr. halvandethundrede Epigrammer!

deres Opbevaring. Dernæst har jeg, med Hensyn til en Del Digte, der forekom mig at være ubetydelige, eller i al Fald ikke prægede med Wergelands Ejendommelighed, valgt den Middelvej, at opbevare dem paa et særskilt Sted i et „Efterslæt", der vil følge med andet Bind *). Efter hvad der ovenfor er anført vil det da ogsaa kunne hænde, at et eller andet hidtil uopdaget Digt der vil faa en nødtvungen Plads.

En Oversigt over de Materialier, der ere benyttede ved dette Værk, vil Læseren lettest erholde gjennem en Fortegnelse over alle Wergelands — mig bekjendte — Skrifter, der vil udkomme som Tillæg til et følgende Bind. Paa dette Sted vil jeg dog, blandt de Mænd, der have været mig behjelpelige ved det foreløbige Samlerarbejde, med taknemmelig Paaskjønnelse nævne afdøde Amanuensis ved Universitetsbiblioteket, Martinus Nissen, samt DHrr. Universitetsbibliotekar Keyser og Adjunkt L. K. Daa, der ved deres nøjagtige Kjendskab til den Tids Avisliteratur — og den Sidste tillige ved sit personlige Bekjendtskab med Wergeland — have ledet mig paa mere end eet Spor.

Man vil selv ved en overfladisk Betragtning af W.'s Digterliv snart bemærke, at saa lig han end altid har været sig selv i sin poetiske Livsanskuelse, har hans Færdighed i Sprogets rytmiske Behandling dog efterhaanden udviklet sig i en ganske overordentlig Grad. Jeg har søgt at antyde dette ved at inddele denne Samling i (tre) Perioder. At der ved en saadan Inddeling maa anvendes endel Vilkaarlighed, siger sig selv; men saa ganske paa en Slumpetræf er den dog ikke gjort. Saaledes omsluttes den første Periode omtrent af „Digte, 1ste og 2den Ring", der ere de mest karakteristiske Frembringelser af W.'s første ungdommelige Gjæring, og ved den anden Periodes Udgangspunkt (1837) ophørte hans egent-

*) Endel Oversættelser har jeg dog troet ganske at burde udelade.

lig politiske Skribentvirksomhed, hvis Indflydelse paa hans Digtning er let kjendelig.

I W.'s Ortografi, der især i hans tidligere Aar er overmaade vaklende, har jeg kun forsaavidt foretaget nogen Forandring som jeg, af etslags æstetiske Hensyn, har rettet Skrivemaader, der ville falde altfor stødende for den moderne Læsers Øje. At jeg ikke har gaaet videre, og lagt an paa en fuldkommen konsekvent Retskrivning, tror jeg, man vil holde mig tilgode, i Betragtning af den næsten anarkiske Tilstand, hvori vor Ortografi for Tiden befinder sig.

Hvad jeg forøvrigt kan have at bemærke ved disse tvende Bind, vil Læseren finde i Anmærkningerne ved hvert Binds Slutning. Jeg har der i Regelen indskrænket mig til, foruden W.'s egne Anmærkninger, Varianter i de forskjellige Aftryk, o. a. dsl., kun at meddele saadanne historiske Oplysninger, som forekom mig nødvendige for at forstaa adskillige Digte. Andre Slags mere kritiske Forklaringer, f. Ex. over de mange dunkle Steder i W.'s første Digte, har jeg afholdt mig fra, fornemmelig af den Grund, at jeg, som Udgiver, ikke har Ret til at byde Publikum mere af mit Eget, end højst nødvendigt.

Idet jeg slutter dette Forord, er det min Pligt, at udtale min Anerkjendelse af den udmærkede Beredvillighed, hvormed dette Skrifts Forlægger, Hr. Exam. juris Chr. Tønsberg, har imødekommet Studentersamfundet i dette Anliggende. Saavel under de foreløbige Forhandlinger med Samfundet, som senerehen, har Hr. Tønsberg vist en Foretagelsesaand og Medgjørlighed, som man under vore forknytte boglige Forhold ikke kunde have gjort Regning paa, hvor blot merkantile Hensyn havde gjort sig gjældende.

Kristiania, i Januar 1852.

Udgiveren.

Digte.

Förste Deel.

Det er Geniet tilladt, ei at vide hvad enhver Skoledreng veed.

Lessing.

Indhold.

Første Periode.

1826—1833.

Folkeviser.

Reiseskizzer:

Digte, anden Ring (1833).

Anden Periode.

1834—1837.

*De med * betegnede Titler ere tilföjede af Udgiveren.*

Første Periode.

1826—1833.

Ode til Norges Frihed.

Ei om de Nordblus, der flette om Polens
Oldingeisse Ildkrands, men Dybet, der
straaler af Perler, Araberen synger og
Maharas Guldstøv.

Skjalden, hvis Harpe paa Herthadals Bøge
Alherren hang, han synge om Kronen, hvis
Gjenskin i Fortiden luede svagt fra
Norriges Fjelde.

Hver vil sin Stolthed indklæde i Dragten,
vævet af Toner —: Jeg vil og nævne mit
Norriges Stolthed, ja Guldet der rinder i
Normandens Aarer:

Perlen, der gjemmes i Normandens Barm, som
straaler i Øiet: Tindingen mørk af den
Krone, der gjorde Publicola hædret — ja,
den vil jeg synge!

Svag er min Plecter at svinges for *Frihed*,
Frihed, der fældte Taarer de sidste og
stjaalne, da først jeg mit Bryst imod Norriges
Skyborge hæved'.

Hen mod de Fjelde, der dækked' i Sekler
Normannakjæmpens Søvn, saae Gudinden — da
græd Du, men Taarerne fulde paa Normandens
sovende Hjerte.

Modergraad falder for sønlige Hjerte
heed — og det slog, men tungt fløi Vampyren, der
suged' dets Blod, bort, bort, for den døende
Dana at tære.

Ei var det Samson i Dalilas Skjød; thi
Sværdet, hvor Død og Frihed paa Eggen høit
hviner, det værdigen Norge og Frihed sang
hellige Hymner.

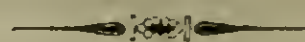
Snart skal ei længer den gamle Eurotas's
Sølverskjæg dryppe af Blod, men sin Vove skal,
liig Susquehannah, i Frihedens Enge den
roligen vælte.

Liig Cherubim skal om Frihedens Tempel
Storthinget evig værge — liig Norriges
Ørne med vidtslagne Vinger det dække vort
Norriges Frihed.

Normandens Blik er et Frihedens Sværd, og
Hjertet dens Skjold: den granvoxne Normand er
Frihedens Støtte, men Norriges Ungmø er
Frihedens Billed'.

Skjøn er Valkyrien: Øiet Athenes,
Læberne Yduns Æbler, og Panden er
Friggas, og skjønt klæder Egeløvkrandsen de
flagrende Lokker.

— Nu staaer Du stolt her med Niobes Smiil, og
hænger paa Normandens fattige Dørstolper
Egeløvkrandsen, og vinker til Arnen dit
odlede Afkom.

Cantate,

afsungen ved en musikalsk Aftenunderholdning i det norske Studentersamfund.

Lunden er mørk — Tungsindighed bygger
helst under Træernes mørke Skygger,
naar Nattens Søn med det dunkle Øie
— Morgentaagen — i Træers høie
luftige Kroner sin Vinge slaaer,
og Graad i Violens Øie staaer.

Chor.

Vi sadde saa under Lundens Grene
— kold var ei Taagen: om Venskabsflammen
vi stode tilsammen;
men Venskab i Træernes Skygge stod ene.

Venskab er skjønt, som himmelblaae Vande,
hvori, liig rødmende Mø paa Strande,
sig Hjertet speiler; — men mørkt de rinde,
naar ikke Solen fra Østens Tinde
glider, som Freya paa Vandets Speil,
i Rosenkalksnekke, Purpurseil.

Chor.

Nævn Straalen, der flyver høit henover
Venskabets Bølger: paa Rosenvinger
sig rødmende svinger
med Skinfaxes Flugt over Venskabets Vover!

Lunden er mørk — thi Kronerne kneise.
liig naar de Hære i Mulmet reise
de sorte Bann're; men — funkler Solen:
flygter Taagen og blid Violen
leer; mens de Fugle i Hallen grøn
i Sangen mon hilse Straalen skjøn.

Chor.

Næyn Straalen, der flyver hoit henover
Lundens Kroner: paa Rosenvinger
sig rødmende svinger
mod Lunden, hvor Fuglesang Solstraalen lover!

Straalen, i Lundens Hjelmbuske flammer,
spreder sin Glands blandt de dunkle Stammer,
hvor Venskab taust — ak! stod under Grene
— blandt de Mange det fandt sig ene,
indtil i Skoven lød Fuglesang —
er Lyraens Datter, *Harpeklang!*

Chor.

Hun Hjerter med Rosenlænker binder:
Venskabet taust er ei meer; thi sprunge
fra Lyraens Tunge
ei Brødrenes Glæder og Fortids Minder?

Lette de Toner flagre i Hallen!
snart som en Skygge, der steg fra Valen,
og glæder Ungdommens Mod! de dandse
liig en Zephyr paa Engens Krandse!
Epheuen liig, der om Ranken groer,
de snoe sig om Os ved Vennebord!

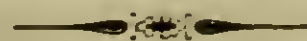
Chor.

Ei Elskoven glemme Lyrens Tone!
mindes den Tid, da vor Ungdom gløder
liig Birken, naar røde
de Morgenstraaler høit flamme i Krone!

Skjønt er det Baand, som Tonerne binde:
Hjertet de aabne, som Foraarsvinde
den lukte Blomst. Som en elsket Pige
Musen være! din Priis skal stige
frydfuldt paa Tonernes Vingeslag,
liig Duen mod Himlens hvalte Tag!

Chor.

Og: Held Dig, du Kunstens Ven! som fører
ind i vor Hal — liig en Brudgom sin Qvinde —
de Toner, som rinde
— liig Kilden blandt Blomster — fra Harpen, Du rører!

Til den døde Peter Krefting, min Ven.

Stjernerne blinke: det er min Vens
Aand, som nu drager forbi,
hen for at give
Aandmassen Tilvæxt.

Se, den forbi en Stjerne nu drog,
liig ifra Altret den blaa
Vellugt forbi de
hellige Fakler.

— Helsleiet — ha! var Alteret og
Phtisis Præstinden, hvis Kniv
stedse er sløv, men
sikker og tørstig.

Ha, jeg vil spotte Skjebnen, som nu
Intet vil finde hos mig
værdigt at spidse
Fingeren efter!

Daaren forbander Skjebnen, men jeg
kalder den feig; thi den flyer,
naar bag det lyriske
Epheu jeg rasler.

Det vil med krumme Finger den knapt
række, thi det er min Sjæls
Klædebon: det og
Døde! Dit Minde.

Modige Blik mod Fremtiden vendt,
det er den glimrende Stav,
den som beskriver
Skjæbnen dens Fodtrin.

— Ryg ikke Taage dunkel fra Streng!
Heller en Straale jeg bag
Aanden vil sende:
— heller en Straale!

Nu kan Du læse Verdnernes Digt:
nu, som en Sommerfugl, ved
Himmelens Roser,
Stjernerne, hænge:

Suge den Honning, Mennesket kun
blandet faaer drikke af hiint
Horn med de sorte
Hieroglypher.

Seer Du din Ven? med Haand under Kind,
ikke sørgmodig, ei glad,
lytter han til en
Æolusharpe.

Var det din Aand, som svømmede paa
Strengenes Bølger af Guld?
Eller en Vind, som
kyssed min Pande?

Sphærerne er din Harpe: dens Sølv-
strenge, i Himmelens blaae
Skjoldrande spændte.
nu kan Du høre!

Just da din Død jeg hørte, der faldt
Stjerneskud: Stjernerne løb
frem for den Nylig-
komne at hilse,

liig, naar fra Søe en hvidbarmet Flok
Svaner mod Foraarets Pust
svæver med Skrig og
vidtspredte Vinger.

Venus en Straale sendte — en sød
hvidsløret Stella, — som Dig
hen til de Godes
Stjerne skal hente.

Mars skjød en Straale — en guld-
hjelmet Herold: „at din Aand
høit paa hans Karm, blandt
Kjække vil dvæle“.

Carlsvognen — liig et dandsende Chor
af Vestalinder, med hiin
frugtbare Rhea
Sylvia i Spidsen —

vælge Du heller! se imod Nord
ruller om Midnat dens Hjul,
peger med Lilie-
finger Præstinden!

Dvæl til jeg, liig et flagrende Slør,
eller liig blegrøde Sky,
drivende over
Fjeldene kommer!

Se, vi vil smelte sammen til een
Intelligents, som i eet
guldvinget Nordlys
Straalerne tvende!

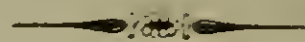
Høihjertet var Du, fri var din Sjæl:
hvidtandet Bølge den skjød
mod Despotismens
hulede Klippe.

Varm for dit Land og Menneskers Ret,
haded' Despoten Du, om
denne et Scepter
bar eller Pennen.

Ven! kun en Fødsel var Dig din Død:
Barnet ei Moderens Vee
føler: — ak Livet
det var din Moder.

Ryg ikke Taage dunkel fra Streng!
Heller en Straale jeg bag
Aanden vil sende:
Graad er min Straale.

Sang er dens Vinge: ikke den vil
drukne i Skyerne dybt,
uden at naae din
iilsomme Skygge!

Til en Praler.

Dyden er taus og undselig som Sireds
Øie, som Stjernen, der skjuler sig bly, naar
Stormen laver sin sorteblaa Mund til et
pralende Qvæde.

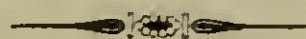
Dyden er taus, og den løber tilbage,
bleg som et Barn, der uagtsom en Klokke
rørte, dersom et klingrende Echo dens
Fodtrin forraader.

Fordums barbariske Drotter sig stolte
strøge om Hagen, naar Harlequins Bjelde
skreg: „afveien I Pøbel for Jordklodens
mægtigste Konge“!

Helten foragter Trompeten: hans Mod ei
bier at flyve paa Sværdenes blanke
Vinger, indtil en svindsottig Stymper har
fyldet sin Lunge.

Gjæstfrihed raaber ei: „hører! jeg fylder
Bægrene end engang: hører I Venner“?
Ei den ælter hver Bid i en Kage af
stinkende Selvroes.

Gavmildhed staaer ei paa Hjørnet og raaber:
„nylig jeg Stodderen skjænked! som staaer i
Kroen: — det er det Samme! der har du en
kobberrød Penning“!

Et Kvæde ved Christian Krohgs Grav.

En duftløs Blomst og Elskerens Graad
leve paa Ungmøens Grav!

Men Sang er Mandens Gravblomst, et Folks
Klager hans Sorgharpelyd:

den Mands, som segned under sin Sjels
Frugter: sin blomstrende Daad.

Et Digt er Dennes Gravblomst, hvis Stilk
Regnbu'en, hvis Blade lig' Skyer

af Engles Jublen fulde, hvis Blomst
evig som Nordstjernen er.

Se, Jordens Skat til Himlen er hver
Dyd, som i Støvet tør groe!

En høster med Manddoms leestærke Kraft
Folkets Beundring og Fryd.

Hans Sønner rundt sig hæve som smaae
Altre for Faderens Dyd.

Da raabe Himlens Engle: „vor Brod'er"!
og han fra Jorden maa flye.

Kun livløs Skjønhed ligger igjen,
(Bann'ret paa ensomme Val).

Og arme Jord opsluger med Sult
Skjønheden, Aanden har glemt.

Saa favrest Qvinde, daadrigest Mand,
hvis Sjæl var en Harpeklang liig,

(som Nattens Fløite, Droslen, naar fjernt
hørtes en Medbeilers Suk,

bortflyer til modig Veddesang — tom
vugger sig Granqvisten nu —)

sig blander med Seraphernes Chor:
Jord faaer kun Lyraens Skal.

Slig Sjel — o bag den fyger dens Støv,
som Skyen hvor Solstraalen løb —

fra Morgnens Stjerne til Aftenens Blus
sig spænder som tonende Streng;

seer nær den Jord, som dukker sig, liig
en Svane, i Morgenens Blod;

og nær den Jord, som Melkvejen seer
lavt som et svømmende Dyb;

og skuer fjernest susende Jord,
som Carl hvert Skandiens Tag;

og tyder fjerne Verdeners Træk
paa Himmelen, Almagtens Skjold.

Ha, Himlens Chore voxe; men her
opdynges Grave paa Grav.

Saa høit, at sidste Liig i en Sky
finder sin graadfulde Grav.

Ak Throner staae paa Grave . . Se, hist
synker en Pille . . her en!

Med Kongens Aande, Kongens, som sig
klynger til sidste Pillar,

sig Stank, som fuul fra Aabningen gaaer,
blander, og fylder hans Fløil.

Ak Brudens Seng en stinkende Grav!
Lygtemand Brudgommens Blus!

Se, favrest Qvinde, daadrigest Mand,
hvis Sjel var en Harpeklang reen,

sig blander med Seraphernes Chor:
Jord faaer den klanglose Skal!

Hvor slige rene Toner forsvandt,
synes de Øvrige Hyl.

Ak rige Himmel! fattige Jord!
livløse, tomme Monument.

De frie Aander kalde dig, Jord!
Himmelens Gravlampe vist?

Naar fjernt de see dig vifte, og hvis
engang de spirede her.

— Naar Himlens Chore voxe ved ny
tonende Høiaand, som kom,

og Jord, liig døsige Drage, paany
knuger dens henlagte Skal:

saa Øjet Intet finder af Hvad
nylig Beundringen saae,

men skrækkes, som ved Ørkener see,
hvor Pyramiderne stod —

da raaber Skjalden, Skjalden, hvis Sjel
ofte i Himmelen var,

som pynter Sorg med tankefuld Sang,
maaler med Jamber den ei . . .

Slig Skjald til Himlen raaber, som da
sender tilbage hans Navn.

Vemodige Skjald paa Ædlingens Grav
sangfulde Bautasteen er.

Det Navn, som skjælver blegt paa min Mund,
raabe Cheruberne høit:
„Christian Krohg“!

Se Norges Graad hans Liigfakkel — ha,
skinnende vidt gjennem Sky'en!

De ranke Normænd ere hans Gravs
sorgfarv'de Kjerter. O Nor

belys dit Tab med Taarer (hans Gravs
ludende Sneklokkekrands)!

Eia! han fanger sin Dug, Himlens yngste Blomst!
Himmelens yngste Cherub
sin Vinge har spændt,
liig Regnbuens Flig,
over det blege Græs,
for Norges Graad at samle, og ind i sin Pragt den baldyre.
Han seer os, seer min Harpe, den klingende Urne paa Graven.
Han hører Dithyramben: som Rankens
frydfulde Aande Sjelen, den vidt (thi
den er Daadens Efterklang) spænder hans Vinge.
. . O se Morgenskyen hævende sig!
(Hans Vinge rødmer, liig hans Yngstes Kind
— Rubinen i Enkens Slør —)
O se Morgenskyen hævende sig!
Paa hver dens Spidser funklende Dug!
(Hans Pragt baldyret med hans Ældstes Graad
— Fredsregnbuen i Enkens Sorg —)
Se Morgenstjernen i Skyen er yderste, gyldne Lok af Seraphen,
som dvæled' Natten over ved Graven (den lille, som standser
Søvinden, saa med Sorg
den vender tilbage)
og, pyntet med nye
Perler, nu flyer
did, did, hvor Tanken standser med Suk:
„Jeg tabte Sporet

blandt Himlens Verdner“!
O der, der, hvor Phantasien udvider Horizonten
vidt foran hver en Aand, som stiger,
mens bag en lys Erindring den udvider
(en lys og tankefuld som Paradiset,
der rækker Frugt og Blomster, om hinanden,
som tusindfoldigt Speil mod Solen) — o
den morgenrøde Phantasie er foran,
den aftenbleg'e Erindring bagtil, saa
at Aanden stedse finder sig i Midten
udaf en Synskreds, som bestandig voxer,
indtil den Alt omfatter. Der er Gud!

Krohgs Aand, som Urnens Vellugt, fløi bort.
Himmelen vandt ved vort Tab.

Og Muld den tomme Urne har fyldt,
som Midnatten Himmelens Kalk.

Hans Spor er borte? Hisset vi bag
Stjernerne tabte det kun.

Paa Jord du søger? Ha, i hver Barm
led du, og find da hans Navn:
„Christian Krohg!“

Bliv, Søn af Krohg, din Fars Monument!
Nor veed, han et skjønt har fortjent.

Digte, förste Ring.

1. Til Stella.

Ha, hvor spænder sig min Sjel
op til Himmel, ned til Hel,
over Sol og over Sky
til Messias, første Klang
i den høie Aandesang,
som ved Blivet
toned ud i Livet,
der i Blod og Kjød og Jord
Farve fandt og Udtryksord!
Ha, og ned bag Steen og Mose
graver den sig som en Rod,
som en klingrende Alrune,
drikker gammelt Heltery,
suger svundne Dyders Træk,
suger svundne Lasters Skræk
op af Pergamenters Blæk,
op af Munkeruller brune,
op af brusten Rustnings Blod,
springer saa med Duft mod Sky,
op med Klang og Nervegny,
som en Balsaminerose
— o hvert Blad et Sørgespil:
Skyggen Graad og Lyset Ild.

Men mit Hjerte, stakkels Enke,
har kun liden Moro af
flyve over Skyers Lænke,
taaresløret Blik at sænke
i en blodskysløret Grav.
Hun har nok vel med at tænke

paa sit eget Sørgespil,
hvor der myrdes med en Piil,
stranguleres med et Smiil,
druknes i et Øies milde
rosenkindomspundne Kilde;
og saa mørkt, at Graad er Lys,
Knuden Vanvid næsten, aaben
kulsort Grav bag Neslehoben
Enden, og Musiken Gys.
Ak, med slige Sørgespil
maa mit Hjerte, stakkels Enke,
more sig; og Laurbærsmiil
med Cypressetaarer stænke
i sin sjunkne Ungdomsborg,
hvor paa brusten Vold og Hjørne
hviner Uglesuk, og Sorg
piber der som vilde Tjørne,
voxer Vemods blege Rose.
(Gid det dog var Glemsels Mose!)
Eja, paa de høie Mure
Smiil som Purpurvimpler vajed,
Kindens Banner Skyen prajed,
Øjet var paa højen Tind
Bueskytte snar som Vind,
Latter bølged ud som Røg,
som Granater Vid og Spøg.
Nu med Jorden jevnt er Alt,
tæt og tykt i dybe Fure
smelter goldt, forbandet Salt.

Væk! væk! lad Alting synke!
Tandklokken briste i Mundens Capel!
Høialtarhjertet synke til Hel!
Lad det blive et Morads!
Jeg har aldrig lært at ynke
brustet, splintret, knust Pallads.
Frem sig hæve Kravebeen
som mit Hjertes Bautasteen!

Troer du, at jeg angest saae
Lungens Gjenfærd hoppe paa
Kinden som en Lygtemand,
hist og her som Nordlysbrand?
Frem paa brune Tidsler maae
Rynker springe ovenpaa
Hjertet, spinde rundt sin Torn
om det hule haarde Horn,
som om Valpladsskinnebeen,
der er kaade Netlers Teen.
Se min Aand fra min Ruin
svæver op med Stjerneskin:
Stjerneskin, thi det er Nat:
nu jeg griber Harpen fat,
roder i dens Strengeskat,
bøjer Strengen, saa min Sjel
farer, som et klangfuldt Lyn,
op fra Jord, igjennem Sky'en . . .
Ja, faaer neppe Tid at sanke
denne Glemmigikke-Tanke:
Jord Farvel! min Jord, Farvel!

Synk Ruin! du Taarn af Sorg!
Vemods epheusnoede Høi
(ak, min Kind) synk uden Støi
ned i Barmens Siddimsdal!
Brist min høje Kummerborg!
(brist min Hovedpandeskal!)
Synk mit Skuldergolgatha!
Himlen er mit Zion — Ha!

Alt er forbi.
Nu er jeg fri.
Min Stella! min Aand,
uden at svimle,
vugger sig kjæk paa cherubfyldte Himle.
Seer du, min Haand
er dens Skygge, som lav

slæber sig hen over Støv over Grav?
Haandens fjedrede Stav
er Billedet af
den melkeveihvide Harpestrengsvinge,
hvorpaa min Aand
tør gjennem Himlens Seraphchore svinge.
Tys, hvor de støde i Solebasun!
Af Maanehorn gjalder det Himmelpaulun:
„Gud Halelu! Hvor søge vi Gud?
Solstraalen peger fra Himmel i Dyb . . .
Mod vinget Cherub
vinker det slæbende Kryb . . .
Mod Seraphernes Chor
flagrer en Puppe i Spindelvævflor!“

Hil Halelu!
Mit Hjerte, mit Hu
finder sin Gud.
Stella er hellig . . Min himmelske Brud,
seer du vor Fæstensring (Graven i Muld,
Graven dernede) sluttet og fuld?
Se Pintsliliеperletræk rundtom den snoer,
Stella, det Navn, som din Skjald bar paa Jord!
(O Gud velsigne den Haand, som har sat
de Stjerner paa Gravens hvælvede Nat!
Velsign den, min Stella! Ak, var det dig selv,
som nærmed dig Graven en Bededagsqvel,
mens Klokkerne klang deres Hoitidssang,
med Haanden saa blomstfuld som Barmen var trang,
da være din Taare Guds dalende Velsignelse!)

Hil Halelu! Er Stella min Gud,
jeg, som din Messias, da maa paa dit Bud
Sole byde
flamme og syde,
Kloder at flyde
brusende ud.

Se fra din Hellighed! Sign mine Liv!
Raab, naar min Harpe udtoner et „Bliv“!
„At Alting er godt, jeg seer“!
Da vil jeg skabe Verdener fleer.

Se, hvor min Venus, saa skjøn
som *sangfuld Vaarmorgen* grøn,
ud fra min Harpebarm bølger.

Jupiter følger.
Ha, som *Kong Carl* den funklende frem
fra sit strengtække Hjem
skyder sig, kringsat af Smaamaaner fem!

Ah, eller regner jeg Mars vel blandt dem?
Han brusede rød,
i slig Fart, fra mit Skjød,
at neppe jeg hastigst den kunde velsigne
ved den med Scandiens *Oscar* at ligne.

Nordstjerne Hil!
Du er mit *Norriges Banners* Ild.

Uranus, manet
til Taagerunden,
Du er *Napoleon*, bunden
af Oceanet.

Dunkle Saturn, som en *Skjærsommerqvel*
(Morgnens Velkommen og Aftnens Farvel,
malt paa det samme
Horizontæbles Ramme)
susende brød fra min Sjel.

Ceres og Juno og Vesta, der trille
som Taarer paa Himmelens Kind,
de ligne de *Oder*, som sendes
til Venner, og brændes.

Pallas, du lille,
knapt kan du skille
fra Luften dit Skin . . .
Ah, du maa ligne min *lille Kanin*.

Jord, fra dit lunkne, frugtbare Skjød
Morgensky springer som Rosenglød.
Regnbuebeltet, sprunget ito,
siger: du lod ei din Jomfrudom Ro.
Snart du din Elsker, Solen, gav
Mammuth i Skov, Leviathan i Hav.
Kydskheden manes til Pande-Pol,
Viinhøjebarme krystes mod Sol,
Libanons Navle og Arams Bug
bade sig dybt i hans Kjærlighedsdugg.
Jord, dig Maanen holder
i Skyslørets Folder,
sukkende: „Moder, jeg fryser . . o tag
mig til din Barm, din Dag!
Jeg tørster og sulter . . o giv
mig af din Melk, dit Blod, lidt Liv!"

— „Ah, Maane er voxen . . . Fy skamme dig Dreng!
Du har besteget alt Stjernernes Seng.
Hæng ei ved Barm; men paa Himmelens Eng
springe du kan, og af Solstraalen plukke
(nu skal din Fader dig føde)
Citroner om Morgnen, Æbler om Qvel.
O de vil Tørsten nok slukke.
Frisk! De bekomme dig vel!"

Jord, hvilende paa din Frugtbarhed,
om dine Bryster Liv vrimle
som Stjerner om hvalte Himle:
paa Højen staaer Løven som Sol,
over Dalens Palmer Fuglene flye,
som Planeter over Sky,
som Maaner staae Liljen og lille Viol.

O Jord, din Ømhed er Ild,
den store Hjerteild gjemt
dybt under Havgjord, af Bjergebarn tæmt,
din Harm Elementernes Spil:

Du *Friheden* ligner, der hviler i *Nor*,
opammer Stordaad og Dyder og Flor.
Det kolde Maanespil
(som Wellingtons Skjoldrunds Ild)
Frihedens Lys i hver Sjel,
som bærer Navnet af Træl,
men seer med Længsel,
fra kronet og thronet Fængsel,
den Underglands under Dovrefjeld.
Ha, der staaer Carl med hvas Hellebarde,
vak som en Varde,
Krohgs og Knudssøns Skygger fast
svæve derover og hvine hvast,
som to Dioscurer i Mast,
naar Stormen lurer
i Bølgens Fúrer . . .
Fra Knudssøn og Krohg, o lige til mig,
som knapt er Violen liig,
der gjemmer i Hjertet en Dugdraabe kun
til Speil for Gud og Verdens Rund,
i Frihed (vort Gudevæsens Grund)
vi slynge isammen Alle vor Rod;
men Daad, dens Frugt, for Verdens Øine
tør sig mod Himlen høine,
skinne paa Land, slaae Duft over Hav,
saa Trælle kan vaagne i Munkegrav,
rodet saa dybt til Helvede af
et Øxescepter og Bispestav,
at Djævlene krybe stundom op,
og sætte sig paa Thronmonumentets Top.

Ha Friheden blomstrer i Blik og Mund,
er Hjertets Marv og Sjelens Blod!

O Stella, min Sang om Frihed i Nord
Harpens Guldsky bryder,
ud den flyder
som frugtbare Jord.

Se fra din Hellighed! Sign mine Liv!
Sign min Harpes Bliv!

2. En sangfuld Sommermorgen paa Skreya.

Stellas Digt.

(Fjeldegn i Morgendæmringen).

Digteren.

Hør Stella! Stella!
Et blaat Kjern nu øjner mig, Stella, paa Jagten ved Ørkesløshed de lystne Jægre skuffe.

— Ha, løb, feige Hare, og optænd ved Flugten de tapre Lureres Torst til Qvellens Bæger!

Min Sang kløver Dæmringen: Skjærsommersolen paa Nordkap vajer nu rød som Norges Banner.

Og hist bøjer Søvnen en lattermild Fjeldgjentes lange Øjenhaar over tause Kinder . . .

(En Rad Natvioler, som over de søvnige Roser praler, som Natten over Dagen.)

Et guult Haar om Panden er Sommerens Maaneskin, som i Blomsternes Dugg sig stille bader . . .

O ligt selv en Dugg over Himlen, saa Stjernerne.
Liljer lige, bag Skyens Blade dukke.

Min Mø, seer du Jægren, den raske, med Vandliljer
— Kjernets Stjerner — at lege taus ved Stranden:

Hvad da tænker Stella? „Mon Stella, som Vandliljen,
svømmer over hans Sjels den mørke Bølge?“

En Falk flyver: Rolig dens Staalvinge seer jeg, at
mørkne Duen, som glemmer nu sin Elskov.

Hvad da tænker Stella? „Mon nu mine Blik, som hin
Falk hist, glindsende blaat om Sjelen svæver?“

Min Mø! fjern er Elskov, som øser de frugtbare
Tanker ned, som en lunken Regn om Vaaren:

saa sødt Digt og spraglede Planer, som Hyben og
Epheu, under dit Smiil, mod Himlen voxe.

Og fast hiint det klæbrige Vildnis mig, midt i mit
vilde syngende Løb paa Marken, binder.

(en Hvirvelvind reiser sig).

Men nær Skreya slaaer fra sit Skjød ud en Hvirvelvind:
Kjernet hvælver nu tusind Bryn saa sorte.

Og høit Mjøsen bruser og synes en sølvstrenget
krandset Harpe: en iisgraa Skjald er Skreya.

Jeg seer fast til Skreyas de skygg'løse Sider mit
Norges Minder, liig blege Steenbræk, klæbe.

Det graa Helgø fjernt, som et Skib under Taagernes
hvide Seil, mig en skummel Færø tyktes.

Min Sjel skjælver: blegnet en Saga fra Færø (som
ligner Ungen fra Ørneredet fløjen)

med hæs Susen flyver den gjennem, som Aftenens Ravn en Midsommernat paa blodig Vinge.

Da ei undres Norriges Mo, om en Baun i mit Hjerte mere end Elskovs Roser flammed!

En Sang, Favre! Dvergmaalet være min Harpe, og Skreyas Aande dens Rungen rundtom rulle!

O lyt, Stella, Fagermo, foroverbøjet med Blikket, Dugdraaben ligt i Natviolen!

Men Dig bringer engang min Harpe et højere Echo frem af dit eget Norges Dyder.

Nu Sang lyde! Dvergmaalet er mig en Harpe, og Skreyas Aande dens Rungen rundtom ruller.

Ejah! Skrey alt drager sin Aande tilbage, og Hvirvelvinden har endt sin Dands paa Bølgen.

Skjøndt sort, dog en Terne, der ophang med Nynnen de røde Skyblus til Himlens Højtid: Dagen.

Rødmer du, Himmel, fordi vel de favre
Vestvinde have letsindigen viftet din
Sortlok fra Barmen,

viet kun Stjernernes Blik og den Maanes
Skue, du bærer, liig hvidvinget Due paa
Ungmøens Skulder:

— nu, ak, et Bytte for Skabningens frække
Blik? Er det Jomfruens Harme, som farver din
Pande med Purpur?

Natten jo unddrog dig Sløret, hun laante
dig, naar om Aft'nen du blusser ved Menneskets
syndfulde Dagværk.

Jeg vil ei Stella fortørne, om end jeg
kunde mit Øie ved Tindingens Roser blandt
Liljerne fryde!

Eller mon, Himmel, du rødmer ved Bølgens
Kjærlighed? Bølgen, der raser, naar Stormene
mørkne dit Aasyn,

suger din Graad, og sin skumhvide Tand i
Klipperne slaaer; men, hvis, Himmel, du leer, da sig
pynter med Roser?

— Jeg vil og juble, naar Stella er glad, liig
Svanen paa Vandet: da Bølgen jeg ligner, som
kysser dens Vinger,

skummer om Elsklingens Billed, som skinner
dybt i min Barm. — Hvis i Stellas de deilige
Øine en Taare

funkler liig Stjernen, som viser sin blege
Haan imod Dagen, der springer fra Østen med
blinkende Guldhjelm:

da vil jeg være den brusende Storm, der
afslikker Duggen, og jager den skjælvende
Stjerne tilbage.

Himmel, ved gjennem Jasminer at see den
Stella alene, som frygter min sydende
Elskov, du blusser:

Naar hun en Vaarmorgen hæver — o liig et
Solglimt, som springer fra urørte Snebræ — sig
op fra sit Leje.

Se, hun sin egen Tilværelse offrer
glad nu et Smiil, og til Gud og Syringen, som
blomstrer ved Vindvet.

Tænderne synes en Række af Svaner
under en rosendækt Bred; men kun Vingernes
Spidse du skimter.

— Ak er det Sundhed og Ungdom, som toer
Kinden alene i Purpur — den Eng, hvor min
Tanke sig tumler?

Bølger ei Elskov i Blodet, men svagt, som
Straalen paa Søen? som Liliens Stengel, svagt
rystet af Vinden?

— Flyv høit, min Ørn, mod din Sol! enten styrte
ned du med knusede Vinger, o eller og
fange du Solen!

Hør klart Glam og Jægernes Jubel sig vælter her
rundtom Aasen.

Chor af Jægere.

Haloh! Haloh! Haloah!
Kom i Skoven Venner! den søde
Duft af de norske Graner og Jagtens
kjære Besværlighed hæver,
Yngling, vor Sjel.

Op i Lien, Dreng, med de blaae og
gothiske Øine! speid høit fra mosgroet
Steen under Birken — en Blotsteen
maaskee tilforn!

Op i Fjeldet, Drenge, hvor Graner
skygge de lyse Kjærn, liig den grønne
Hjelmfjeder over en Kjæmpers
himmelblaa Skjold!

Hør ved Foden Mjøsen, en dunkel
Fremtid liig, bruser, som da til blodig

Davre den Drot-Olafs Drage
drog imod Hring.

Taagen stiger: som naar en Sultan
træder blandt Harems blussende Qvinder,
flammer, blandt Østens de røde
Skyer, nu Sol.

Klar nu Mjøsen ruller, liig Norges
glimrende Old i Tanken — som dengang.
Olaf den sejerrig drog fra
Drotternes Drab.

Duggen svinder, snar som en Qvindes
Taarer: En Ørn nu bruser forbi: den
synes i Solen en Stjerne
gylden og rød.

Hør en Luur! hvor modig dens Klang! Der
flyver et Suk fra gamle og svundne
Dage. — Ha Forfædreskyggers
Hviin fra en Sky!

Hør en Sætergjente de fordums
blodige Kriges Forbud fra Fjeldet
sender, men nu kun som Fredens
milde Herold!

Hendes blanke Glavind i Øjet
tvang os, til Tegn paa Ungmøens Sejr, at
kysse med Ydmyghed Barmens
sølverne Skjold.
Haloh! Haloh! Haloah!

(de drage forbi).

Digteren.

Jagten taug. Nu lyster min Sjel at
vandre blandt Norges blegnede Minder,

stolt som en Hjort under Eges
mosgroede Ly.
(Den vigende Morgentaage taarner sig som Skygger).

Nær en Skygge flaggrer: den slaaer sin
skyhvide Kappe ned, og jeg seer, som
Solglimt i Skyen, en Konges
Spyd i hans Bryst.

Ha af Buen kjender jeg Eyvind;
og, nu han viser Saaret, af Læbens
svulmende Muskler: — for Norges
Frihed jeg døer!

Se Griotgards Søn, der beklager
Kongen, som fik sin Bane igjennem
Kjæmperens Hjerte! — for Norges
Konge jeg døer!

— Visner Skygger, Skyernes blege
Blomster! en Yngling viet I har til
Daad for sit Fædreneland: — Stella
signe min Daad!
(Skyggerne og Taagen forsvinde. Solen staaer klar)

Saa lød Sangen: Dvergmaalet var mig en Harpe, og
Skreyas Aande dens Rungen rundtom rulled.

Min Sang taug; og Skreya tilbage sin Dæmringdamp
slaaer, som Vinger den bag sin Skulder folded!

Men Dig, Stella, sender jeg engang et klingrende
Dvergmaal glad af mit Norges Oldtids Dyder.

Se hoit Skreya løfter alt Solen, som Kongen en
guldguul Jagtfalk paa hvælvet, staalblaa Skulder.

Og vildt jager Solfalken Skyer, som spettede
Harer, ti bag en Aas og ti i Mjøsen.

O nys klaged' Lyngen, og Tusmørket græd med mig,
nær mig Selsnæpen drak sin Gift af Duggen.

Min Sjel, frisk og dugsprængt fra Himlen, sit Blomster: et
Qvad, en blodrød Pione ligt, da udskjød.

Nu Sol dypper Straalen i Mjøsen, og kjøler i
Æthren Kinden, om Panden Regnbu fletter.

Min Sjel blegner: Solen kun skinne i frydfulde
Hjerter! Maanen i fulde, krandste Bægre!

En Sorg tømmer Sylvius's Hjerte, saa Bunden han
alt kan skimte, ei blank som fordum Randen.

Dog end Taarer perle paa Bunden: o drik dem min Kummer, og
segn beruset bag Hylden hist paa Graven!

Naar Nat aander, voxe de op imod Randen, som
hvide Liljer, og vidt og sødt de dufte.

Men Sol seer, jeg lyver: at Sylvius's natlige
Fryd er Smerte, at Hjertets Blomst er Taarer.

O Nat, søde Sommernat! kun naar du vækker en
Drossels Vemod til Sang, min Stella hvisker.

Ha, *den* Stella evig er min, som Violen er
Engens Blomst! I min Sjel en Stella voxer,

saa liig Dagens Stella, som bader i Rosernes
Vellugtskygge sin Barm, naar Solen brænder,

og leer stedse, stedse, som Bækken, og tænker, at
Barmen stedse bør Liljeknoppen være.

En grum Tid vil plyndre din Skjønhed, og Stemmen (ei
Droslen meer) under rustne Tænder skrige!

End *da* blomstrer Skjærsommernætternes Stella, saa skjøn som Dagens er nu, i Hjertet frodig!

End *da drömte* Stella mit ældede Hjerte med Sang vil fylde, mens Du bag Rokken luder.

Men Sol seer, jeg lyver, at Sylvius's natlige Fryd er Smerte, at Hjertets Blomst er Taarer.

Min Sjel blegner: Solen kun skinne i frydfulde Hjerter! Maanen i fulde, krandste Bægre!

(slumrer ind).

En Huldre (böjer sig over Digteren).

Lyng blød, Troldurt rød,
gule Valdsak, Steenbræk hvid,
aander hid!
Sleve sort,
langt bort!
Humler vilde,
Kjærnets Vover,
tier stille,
mens han sover!

Favre Drømmes Gjenskin spille
paa hans Kind!
Hyben, send mød Skreyas Vind
hid et Blad!
Drømme, gjører Sorgen glad!
Minde, sid ei stumt tilbage
fra de Dage,
som om dennes Elskovs røde
Knopper fløde,
junivarme, lyseblaae,
da Solskin spillede paa Kinden,
da vaagne Drømme turde see
mod Dagen høit og skoggerlee,
og frit, som Sommerfugle grønne

og lysblaa, gyldne — alle skjønne —
rundt flagre, nynnende saa blødt
som Lyngens Humle — alle sødt —
om Stella, Stella!

(forsvinder).

Stella (kommer).

Mit Navn lød? Dvergmaalet fangede
„Stella! Stella!“ og førte sit Rov over Dalen? — Ah
her, sangfulde Yngling?

O Dig tidt Stella har sagt, at hun
elsker Blomsterne kun og sin Kilde, som meer end din
Sang lovsynger Stella.

Se hist fri Sneklokken vajer hvor
helst den lyster; og Stellas Barm skulde lænkes, din
Kind stedse at varme?

Se hist fri Fjeldrosen slynger sin
Knop, og Luften kun kysser: ha Stellas Mund i dit
Kys skulde forbrænde?

O dig tidt Stella har sagt, at hun
elsker Rosens og Stellas Gud, som bag Stjernerne
boer, liig bag Jasminer.

Ah, tys! tys! blegrøde Smiil om hans
Læbe flagre, som blomstrende Siv, der for Vinden sig
høit hæver og synker.

(böier sig over ham).

O vist sligt Smiil er en glindsende
Tankes Vinge? Saa stands! Hvis jeg fanger den, maaskee jeg
da Ynglingen elsker?

(kysser Sylvius).

Et Skjul! Skjul! Sylvius vaagner, hvis
Elskov raaber i Drømme paa Stella. Nu vaagne hans
Brysts voldsomme Bølger.

(skjuler sig).

Digteren.

Min Sjel dufted': Drømme, som funklende Larver om hvide Hyldblomster, rundtom Sjelen flagred!
Stella, Stella, hør min *Dröm!*

Stella! Dagen kan du byde
sort at flyde
om min Sjel, ha, Sløret liig,
som om Enkens unge Kinder
— Roseneng blandt Marmorminder —
som en Taage bølger sig.

Stella (afsides).

Tidt den hvide Herskers Barm var Sorgs Cisterne.

Digteren.

Tys, Echo?

Natten kan Du ei befale
Sorg at male:
Natten sort har Læben rød,
som den huldt til Hovedgjærde
bøjer — o, en taus Gebærde
ofte er en Tale sød!

Stella (afsides).

Hør, fra sorte Negers Hjerte Latter sprudler!

Digteren.

Tys, Echo? Echo?

Natviolens Aande svæver
om dens Læber:
I dens Mørke Drømme staae,
liig bag Fanen norske Drenge,
ranke som en Ask i Enge,
gylden Hjelm og Skjolde blaae.

Stella (afsides).

Spydes Skin om Natten tyder Morgensejer. Ha, ha!

Digteren.

Tys søde Echo! Echo!

Med en bøjet Valmustengel
    Nattens Engel
rørte ved min Sjel: o Mø!
Favre Stella, flux dit Billed
i de Drømmes Skjolde spilled'
— Purpursky i blanke Sø.

Stella (afsides).

Blanke Runer rundtom Nattens Skjoldrund blinke.

Digteren.

Tys, Echo?

Stellas Barm sprang hvid fra Belte
    paa de Helte:
blot til Steller formed' sig
drømte Rader, som jeg skimted'.
Møens Navn i Bann'ret glimted',
glimred' Oriflammen liig. —

Stella (afsides).

Se i slebne Demant tusind Sole spille!

Digteren.

Tys, Echo? Echo?

Hjelmen er en hulet Stjerne:
    o, hvor gjerne
jeg for slige Landser døer,
som de vakkre Drømme bære:

Stellas Blik de Landser ere,
Skjoldet er et lysblaat Slor.

Stella (afsides).

Ah, du seer i Feen Morgans vendte Speile.

Digteren.

Tys, søde Echo! Echo!

Liig en Rosenkrands sig strækker
dremte Rækker,
hvor hvert Led er Stella; men
snart de blive mindre, mindre,
snart som Stjerner smaae de tindre
langt i Fjernet — grib nu Een!

Stella (afsides).

Barn til Bjerget, for at fange Stjerner, springer.

Digteren.

Tys, Echo?

„Grib nu Een! thi hine fagre
„Skygger flagre
„bort som Blad af Rosen rød:
„let jeg vil, blandt disse mange,
„ved et Spring, en Stella fange,
„eller finde her min Død!“

Stella (afsides).

Fædredalen synes flye for Sønnens Iilskridt.

Digteren.

Tys, Echo? Echo?

Da jeg, trods de blanke Vaaben,
sprang i Hoben;

men den lange Række flød
hen i tomme Skyer, som glide
gyldne bort, som de, der ride
rundtom Østerhimlen rød.

Stella (afsides).

Qvinden elsker Glavinds Glands, men hader Odden.

Digteren.

Tys, søde Echo! Echo!

Med en Æolsharpes bløde
Klang, de røde
Skyer om mig suse: liig
Bølger svulme de, og Stellas
Skikkelse — som hist af Hellas
Hav en Venus — hæver sig.

Stella (afsides).

Gid hans vindøjede Phantasie jeg kunde blinde!

Digteren.

Tys, Echo?

Hendes Blik Demanter vare,
eller klare
Stjerneskud, som faldt fra Sky.
— Ha min Sjel dem tørstig fanger:
Drikke ikke Bølgeslanger
Solens Glands, naar den vil flye?

Stella (afsides).

Engles Vanvids Tanker falde ned som Drømme.

Digteren.

Tys, Echo? Echo?

Stella vinker: — ei en Bølge
Sol kan følge;
men den bruser — ha forladt!
— Se, da gjennem Luften flagre
ned fra Stella tvende fagre
Lokker — hver en dunkel Nat!

Stella (afsides).

Sorg kan føde Smiil, liig skumle Sky en Stjerne.

Digteren.

Tys, søde Echo! Echo!

Flux jeg greb dem: se, de sprede
sig til brede,
brune Ørnevinger ud:
ubevidst jeg stiger: Skyer
mellem mig og Stella flyer.
Stella favner jeg — o Gud!

Stella (afsides).

Haabet hæver Sisyphus's Steen og Skjebnen.

Digteren.

Tys, Echo?

Følelse — o liig det sagte
Stød, som bragte
Verdnerne i Sving, som lod
Sole gløde, Bølger svulme
af Prometheus's Ild, som ulme
maa i Plantens blege Blod!

Stella (afsides).

Søde Drøm, for smuk for Sandheds plumpe Finger!

Ah, det rører sig under mit Hjerte.

Digteren.

Tys, Echo? Echo?

Liig vestalske Qvinder, hvide
    Stjerner glide
os forbi: ei Sphærers Sang
vækker os: ei vore Sjele
vare længer tvende Dele,
men en enkelt Harpeklang.

Stella (afsides).

Drømme skjenke os et iilsomt Blik bag Himlen.

Ah mine Aarer smelte sammen!

Digteren.

Tys, søde Echo! Echo!

Vore Legemer, liig Flammen,
    smelted' sammen:
Er det Stellas varme Blod,
som saa mildt i Aaren flyder,
liig en Foraarsvind, som gyder
Blomsterflor om Klippens Fod?

Stella (afsides).

Bruser, Skjald, dit mørke Blod i Stellas Hjerte?

Ak mit Hjerte er som fordunklet af Vellugt.
Min Barm som en Sal med nedrullede Gardiner.

Digteren.

Tys, Echo? Echo?

Liig i Tempelet, hvor tvende
    Luer brænde,
under samme Barm der slaae

vore Hjerter, Bølger lige,
som ensformigt stedse stige
høit mod Strand bag Skjolde blaae.

Stella (afsides).

Hist vil tvende Sjele, liig en Ring, forenes.

Var jeg din Eneste? O væk! væk!

Digteren.

Tys, Echo! Er det Echo?

Stella! nu jeg Morg'nen hader:
— se den blader
af mit Lykketræ, som tør,
kun bag Nattens sorte Volde,
Frugten ud af Guldblad folde
— Rosenkind bag Nonneslør.

Stella (afsides).

Elskerinden kalder Guldhjelm Gravens Hvælving.

Digteren.

Tys, Echo? er det Echo? Ha jeg hørte . . .

Ha, jeg hader nu en Morgen
rød; thi Sorgen
hvifter, liig en Ravnefjer,
fra dens Hjelm. I Nattens dunkle
Slør Hieroglypher funkle,
som en Guddom væved' der.

Stella.

Sorg er ofte Ravnefjer paa Kongekrone.

Digteren.

Ha, søde Echo, frem! Jeg hørte . .

Stella (træder frem).

O se, se, daadløse Yngling, din
Morgen visner! . .

Digteren.

Min Himmel! er Stella? O har Du vel
læst hvad Sylvius drømte?

Stella.

Ha se, se, daadløse Yngling, din
Morgen visner, og selv du som Phaeton søger en
kilden Angst i at brænde.

Digteren.

Udsluk dit Øje da Stella! Kun jeg vil din Skjønhed
finde bag Rynker . . O gid Du var starblind som Rosen!

Vist har dit Smiil min vaagende Sjel, mens jeg slumred',
laant sine Farver, mens Regnbuedrømmen den væved'?

Stella.

En syg Drøm! hængende Lediggangs
vilde Skud, som Vedbend, der raadnende Egebul,
kaad og spraglet, omvæver!

Digteren.

Vaarskjøn du søger, en Skjærsommermorgen, paa Fjeldet
Vaarblommer — Stella, se *jeg* er den snehvide Skovpryd!

Stella.

Ha, blot ud Stellas duggede
Læber tørster du efter — liig Druen, der presses og
bort nu kastes — at suge!

Digteren.

Glad under Ranken, hvis Drue jeg drak, jeg mig skjuler!

Stella.

Ha Du blot hungrer at tumle Dig
over Ungmøens Skjønhed, som Persiens Schach over
Susas svulmende Liljer!

Digteren.

Gid Du var Hvidtorn fra Barmen! foroven kun Stella!

Stella.

O ti Løgn! Engang din sangfulde
Elskov blive vil hæs, og din hungrige Elskov sig
Selv vil snarlig fortære!

(Stella gaaer).

Digteren.

Farvel! Hør mit *Farvel* til Stella, min Stella!

Digterens Ven (kommer).

Stirr ei, Ven, i den mørke
Bølge, skummel som Catos
Dyd: den hæver sig sort som Othellos
sydende Galde!

Stirr ei, Ven, i den mørke
Bølge! Flyv over Norges
favre Roser, min glindsende Sky: de
tørste i Dalen.

Ha, den ensomme Taare
er en Sorgens Herold: et
blegnet Smiil er jo Kummerens Terne,
valmubekrandset?

Tal! thi ei jeg kan fatte
Ternens Nynnen: se nys hun
sang bag raslende Roser —· o liig en
lattermild Nymphe.

Tal! jeg ikke Heroldens
Sprog kan fatte: han nys, som
Glædens Sending, i Øiet høit svang en
glindsende Landse.

Digteren.

Hvælver sig ikke en Himmel, o Gud,
under din Bølge?
Slumrer ei Skjebnen i Bølgens Skjød?

Hans Ven.

Afsind! Skjebnen ei standser
ræd ved Bølgernes sidste
Skvulp: ha gjerrig den følger en iilsom,
susende Kugle.

Digteren.

Sisyphus er jeg: — en Evigheds Træl.
Ha, at jeg kunde
kaste et Blik under Dødens Slør!

Hans Ven.

Saml ei Sorgen i Barmen!
Let den bliver pontinske,
stille Taagesø, kjær kun for sorte,
skrigende Ravne.

Led den dristig i Vennens
Hjerte: snart vil din Sjel da
ligne Dalen, hvor guldhaaret Sæd med
Roserne flettes.

Digteren.

Ingen kan bære min Kummer, Cleanth!
Mig er en tidlig
Død, cyrenensiske Simon liig.

Hans Ven.

Ven! din Sjel er som Hekla:
— ingen Flamme, en doven
Røg og hule og skjælvende Torden
Rædselstid varsler.

Dunkelt brænder dit Øie,
ligner Nordlys paa Nattens
Pande: — græd! for hver Taare en Rose
gløder af Jorden.

Du — o nys liig Guitarens
Toner, bruser i Stormen
huult som Æolusharpen, og livsfro
ønsker Du Døden?

Digteren.

Taaren er Sjelens Blod: o en lys,
skinnende Alf, hvis
Moder var tidt Phantasien skjøn.

Taaren er borte: den Demant, hvis Vand
afsliber Sorgen,
finder jeg ikke i Taaren meer.

Hans Ven.

Ha, er Elskov din Kummer?
Svage, hvad er en Qvinde?
— Blomst idag, men imorgen en Hob af
bladløse Qviste!

Se, en Taage, om Morg'nen,
høirød hvælver sig over
Steppen: Dagen vil komme og Ørknens
hvinende Sandflugt.

Digteren.

Dyd er et Eviggrønt, frygter ei Aar:
Seer jeg ei Stellas
Moder elskværdig, en Palme liig?

Dyd er Demanten, som frygter ei Aar:
Stellaskjøns Læbe
finder jeg sød, om dens Purpur veeg.

Den er en Port, hvor, for Himmel og Jord,
Dyder, fra Hjertets
Dyb, sig (som Havfruechor) tee med Sang.

Hans Ven.

Se, min Brud er en Hebe,
taus — ak, Dyd hos en Qvinde! —
evig Ungmø, og evig vil Kindens
Rosenvang blomstre.

Hendes Medgift er Glæde:
altid brudeklædt Møen
staaer, med Perlekrands stolt paa chrystalne,
funklende Throne.

Viin er Dronningens Navn: o,
elsk den Trofaste! Feen
snart din Ravn skal forvandle til Glædens
syngende Lerke.

Digteren.

O kun en eneste Drue jeg veed:
Stellamins Læber,
hvorfor jeg gjerne gav alt mit Blod.

Bæg'ret er Letsinds Leje; men Dyd
hviler paa Stellas
Læber (en Seraph paa Purpursky.)

Hans Ven.

Mange Møer, hvis Øie
ligner glimrende, mørkblaa
Spydod, Barmen to sølverne Skjolde,
blomstre i Norge.

Digteren.

Stedse i Hjertet jeg gjemmer et Blik,
Stella mig gav: en
glandsfuld Saphir i en skummel Kløft.

Se hendes Barm er et Tempel af klar
Marmor, og Hjertet
Alterets rolige Ambraild.

Hans Ven.

Hæv dig, døende Ørn, til
Daad for Norrige: ofte
daadfuld Fædrelandskjærlighed boer i
sorgfulde Hjerter,

liig den mandige Einar
Thambeskjælver, som elsked'
Orklas Fraade og Arnen, der laae bag
klagende Fyrre.

Yngling, se med platonisk
Smiil, liig spraglede Skyer,
Verden iilsom at bruse forbi din
rolige Klippe!

Yngling, nyligen glad som
Birkens bølgende Top — se
riig er Norriges Frihed, og mere
huld end en Qvinde.

Digteren.

Marius liig paa Carthagos Gruus,
evig landflygtig
sender jeg Suk til mit Fædreland.

Stellas Barm er mit Fædreland:
der er min Arne . .
— Ha, Capitolium evig lukt!

Hans Ven.

Yngling, Træl af et Smiil, af
Musklers Spil, se i Fjernet
hænger Hæderens Palme! Den glindser
evig som Plejas.

Digteren.

Vanæret stiger jeg ned i min Grav,
æreløs døer jeg:
Hele min Hæder var Stellas Roes.

Ene min Palme paa Elsklingens Kind
blomstrer, naar huldt den
rødmer til Beilerens gode Daad.

Kinden vel blomstrer Italiens Vaar.
Angest jeg søgte
Palmen, men Glemselens Valmu fandt.

Døsig den spirer paa Ynglingens Grav.
Maaskee vil Stella
spørge: „hvo boer i hiin friske Grav“?

Hans Ven.

Ei tungsindige Krages
Flugt i Taagen, men Ørnens
fulde Vingeslag Palmen vil naae, som
hænger i Skyen.

Liig en Guldørn Du stige
høit med Lyren! O Stella
glad vil undres og elske de dybe
Toner fra Luften!

Ofte et høitsvunget Glavind
rækker Krandsen; men ofte
lokker Lyraens tejiske Klang den
ned ifra Himlen.

Se — hans Hjerte er brustet!
Nys det ligned' en gylden,
klangfuld Harpe, der bruuste for Dig, du
tunghøre Stella.

Digteren.

Den kun, hvis Lyra i Musernes Smiil
glindser, liig bølge-
strengede Hav, som er Solens Speil,

lønnes med Palmen, men Glemsel vil mørk
ruge paa Strengen,
hvorpaa kun skjælver en Taares Glands.

Før var mit Qvad en Gratie, som
dandser paa Roser:
Lyren da glindsed' i Stellas Smiil.

Stella min yndende Muse da var:
liig Aphrodite
frem af sit Hav, sprunge Qvad fra Sjel.

Musen har bortvendt sit Smiil, og min Sang
bruser som Bølgen,
skummel, naar Solstraalen visner hen.

Vee mig, mit Qvad er en Aftenvind, naar
sagte den sukker
henover Gravhøjens gustne Græs.

Hans Ven.

Yngling, skjøn er en sorgklædt
Melpomene: dit Qvad er
Taagen ilende hen over Engens
duggede Teppe.

Stella, fuld er hans Barm af
Blomster: elsk du hans Hjerte!

Stella, elsker du ei Orientens
 glimrende Hauger?

Digteren.

Se, i mit Hjerte min Kjærlighed staaer,
 Bautaen liig, der
evigen sorgfulde Runer bær'.

Blegnede Baldur min Ungdom er liig:
 Skjebnen er Hødur.
Død vil jeg savne min Nannas Graad.

Hans Ven.

Norges Flora du elsker:
Se det mørkeblaa Skreya
skjuler Blomster, liig Dyder i Norges
 pandsrede Oldtid.

Ofte, naar du en Daphne
fandt, du leende sagde:
„kom, og se her en Qvinde, Cleanth, hvor
 skjøn og hvor giftig“!

Digteren.

Stella er Blomsten, jeg fandt: hendes Blik
 gjorde min Barm til
Engen af mørke Anchuser blaa.

Engang hun gav mig den blege Convall:
 Stella ei ahned',
Jeg vilde vande den tro med Graad.

Nu er dens dødblege Kind bleven Støv:
 ikke de varme
Taarer kan kalde dens Duft igjen.

Liljen blev sort og en Purpurtulip
 falmed', da Stella-
Nolimetangere's Blomst jeg fandt.

Stenglen har Jokelens urorte Snees
    blegrode Farve,
kysset af Morgenens Purpurmund.

Kronen i Liljernes solvhvide Kalk
    bærer en hoirod
Nellik — ak, heller en klar Rubin,

hvis den ei svommed' i Vellugt, og tidt
    viiste de hvide
Stovknopperader — en Perlekrands.

Nelliken svulmer ved Siden af to
    Blade af Rosen:
Terner, som rødme ved Brudens Pragt.

Roserne ligne to purpurne Seil.
    hviftende over
Bolgen, bedækket med sneehvidt Skum.

Se i et Slor af Jasminer de to
    morke Violer,
glindsende under et dunkelt Blad!

Hoit over Kronen der flagrer et morkt
    glindsende Axskjæg.
(Natten der ruger om Aftnens Guld.)

Se, det er Blommen, jeg fandt! — O Cleanth,
    evig min Tanke
klæber, liig Dug. ved dens søde Kalk.

Ha, vil den højere glode om Blod
    væder dens Rod? om
Taarer dens Blade, liig paasprængt Dug?

Skulde jeg Guddommen tænke, hvis Ild
    rinder bag Steng'lens
Liljeslor, gloder i Blommens Kind?

Skulde jeg tænke mig Huldblomstens Sjel?
    Ha, kan en taaget
Jordaand sig hæve til Englens Syn?

Er den en Himlens Seraph, som vor Jords
    Roser saa elsked',
at den til Bolig sig kaared' En?

Eller en flydende Demant, hvis Vand
    ejer Resedas
Vellugt, mon bølge i Blomstens Kalk?

Sjelen, ved Tanken om Huldblomstens Sjel.
    mørknes, liig dristigt
Øie, som stirrer i Sommersol. —

Føler den, tænker den ligesom min?
    kjender den Taaren,
Vennen, som laaner vor Kummer Glands?

Skjalv den i Latter? O stundom min Sjel
    svimler ved Tanken:
„Afsind! du elsker en Himlens Aand"!

Stellas Følelser skjules i sød
    Damp udaf Roser.
Sjelen er Stjernen bag Purpursky.

Kan ei Seraphen fra Æther og Sol
    dale til Jorden?
Ixion, Ixion! favn en Sky!

Elsker jeg dristig en Seraph? og er
    Stella ei Evas
Datter? O. Ixion favn en Sky!

Hans Ven.

Hav af Elskov! o søde
Ømheds Bølgeslag! Stella,

skummel ruller jo Bølgen om gyldne
    blomstrende Øer,

naar ei Solen sit Banner
hæver? Ligner ei Bølgen
sort Bucephalus steilende under
    sneehvide Dækken,

naar den ei Alexanders
Guldhjelm øined' i Skaren?
— Rind o Sol, da vil Bølgerne ligne,
    Stella, din søde

Lok, som flyder om Halsen:
Viis din Hjelm, Alexander:
Hingsten tæmmer sin Fraade, og lægger
    Nakken, og hvrinsker.

Elsk hans Hjerte, o Stella!
Han din Kjærlighed bærer
stolt med Jubel, som Bølgen en gylden,
    høibarmet Snekke.

Han vil følge dig tro, som
Skjoldet Ynglingens Hoved,
liig den Maane, der vaager, mens Jorden
    roligen slumrer.

Elsk hans Kjærlighed, Stella!
elsk din Yndigheds Datter:
evig hans Sjel er jo fangen i dine
    mørkbrune Lokker!

Se, sin tyvende Vaar han
seer at stige paa Himlen
uden Purpur, en sneehvid Narciss med
    Døden paa Læben!

Se, sin tyvende Vaar han
seer at stige paa Himlen,
liig det blodige Skjold, som en Kjæmpe af
Kamptaagen hæver.

Digteren.

Ha, mit Liv var Vintersolen
under Polen:
Morgnens gyldne, Aftnens rode
Straaler blidt hinanden mode
med et Kys: den hele Dag
var et gyldent Vingeslag.

Ak jeg vilde dog saa gjerne,
at en Stjerne,
Hæders Stjerne, skulde glimre
i min Nat, og Mindet skimre,
liig et Nordlys, paa den Grav,
Skjebnen mig saa tidlig gav.

Meer end Stjernens Glands paa Baare
var en Taare:
— Ak du veed vel, Hvis jeg kræver,
naar sig Gravens Mos-barm hæver:
i min Nat den vil til mig
glimre, Dioscuren liig.

Se, det mørkblaa Sværd, jeg bølger!
Stjernen følger
med dets Hvinen (liig det hvide
Skum om Snekkens hvasse Side).
Friheds Evangelium
tolker Sværdets Tunge stum.

Hellas kalder: Se en Celte
vil blandt Helte
søge sig en blodig Palme!
(Vist, hvor Hjertets Roser falme,

og hvor Livets Purpur veeg,
spirer en Cypresse bleeg.)

Naar jeg der de sjunkne Buer
sorgfuld skuer:
Oldtids marmorklædte Tanker
knuste under Epheuranker,
vil jeg sige: saa jeg er!
Templet knust jo Barmen bær.

Var min Barm ei Tempes skjønne
Enge grønne,
hvor vort Blik blandt Roser røde
barnlig-skjønne Guder møde?
Hjertet var et Tempel fast?
— Underligt, saa snart det brast.

Liig Eurotas Blodet strømmed,
da jeg drømmed.
— Nu den Tid er borte længe,
da der svam spartanske Drenge:
Tiden da, i smiilrød Ham,
gylden Drøm i Aaren svam.

Vel Hellener undres ville
ved den stille
Yngling: han, hvis Klinge peger
stedse did hvor Døden leger,
glad, hvor Eumeniden gaaer,
bøjer taareblommet Vaar.

„Vist han — en Hellener spørger —
svarlig sørger:
over Panden Kummers Skyer,
liig Pelidens Hjelmbusk, flyer?
Han skal være høit fra Nord,
hvor de gamle Gother boer?“

„Se, der staaer han i Geledet!
Herren veed det,
hvorfor han, med Barmen aaben.
uden Hjelm, de hvasse Vaaben
søger: ere røde Saar
Roser i en Normands Vaar?“

En af Dødens viede Skare
da vil svare:
„Jeg med Ynglingen i Telte
boer, men heller Sværd fra Belte
sprang, og tolked selv sin Harm,
end han aabnede sin Barm“.

„Spørg, i Pylus, Nestors Minde!
Ingensinde
vil det svare, men paa hvide
Marmorkind vil Taaren glide,
naar du spørger om Messen's
Skjebne og Aristomen's“.

„Chierdruens Guld-Smaragder
han ei agter:
Ham ei alle Hellas Qvinder
kun et halvfødt Smiil afvinder.
Ha, han er da lidet værd
Andet end et sultent Sværd!“

„Aldrig saae jeg ham at smile,
sjeldent hvile
sødt i Søvnen, men paa Kinden
sad en Taare, halv af Vinden
tørret: se, den lignede
paa sin Stol Persephone.“

„Ei jeg veed, hvad Sorg ham tynger.
Naar han synger

(som han sagte undertiden
gjør, naar til sin Sorg fra Striden
han gjenvender, rød af Saar):
jeg hans Tunge ei forstaaer."

„Vaagen, og, naar Alt mon svømme
om i Drømme,
tidt et Navn, som fremmed lyder,
frem paa stille Taarer flyder.
— Ha, hvis jeg erindrer ret:
Stella, Stella lyder det."

„Dybt det Ord fra Hjertet springer;
thi det klinger
klagende, som naar Alrunen
rives voldsomt op af Grunden,
underligt som Lyrens Klang,
idetsamme Strengen sprang."

„Vist ved „Stella" han vil minde
sig en Qvinde?
Ham en mørk Erindring tynger,
Havets Slange liig, som slynger,
svulmende et dobbelt Baand
om vort Olds Laocoon."

— Lad dem tale! snart de ville
rede stille
op den Dødes Hovedgjærde:
lænede til sine Sværde,
vil de bede Gud om Fred
for den Yngling de grov ned.

Om min Gravhøjs tause Side
vil sit hvide
Blomstslør Hylden venligt folde,
liig den grædende og kolde

Niobe, hvis Marmor sig
bøjer over Ættens Liig.

Dal, som Lyn paa Tordenvinge,
    Moslems Klinge
i mit Bryst! Ha, favreSommer,
flammerøde Samum kommer,
drikker Rosens Purpurstrøm!
— Død og Liv er blot en Drøm! —

Hans Ven.

Stella, o jeg vil see dig,
see din Skjønhed med Rædsel,
hvis mig Sydvinden bringer et blodigt,
    klagende Rygte.

Stella, o jeg vil see din
Skjønhed blegnende, liig den
Mand, der vises den glimrende Dolk, som
    dræbte hans Broder.

Stella, o jeg vil see din
Skjønhed, Himmelen liig, som
lod sin Stjernekrands falde for Maanens
    troløse Skimmer.

Se, hans Kjærligheds Rose
— nylig høirød og dugget —
er nu Dødens den hvide: dens Dug er
    blodige Draaber!

(gaaer).

Digteren.

Snart vil min Sjel, liig en graaahvid
Taage, svømme i Luften,
    Stella! Stella!

Ligne ei Himmelens Regnskyer
Chor af Aander, som græde?
    Stella! Stella!

Føler du engang en enlig
Draabe, den er min Taare,
Stella! Stella!

Aftør den ei! lad den døe paa
Barmens glindsende Lokker,
Stella! Stella!

Engang, bag rullende Aar, din
Sjel jeg ventende møder,
Stella! Stella!

Den vil jeg kjende blandt tusind,
tusind blegnede Aander,
Stella! Stella!

Se, liig et flagrende, blegrødt
Slør, den kommer i Luften,
Stella! Stella!

Den vil, som Skyen af Rosers
Aande, svømme i Æthren,
Stella! Stella!

Ha, jeg vil glemme de Aar, som
svandt i Graad, naar jeg seer den,
Stella! Stella!

Eja, min Sjel i sin Regnbu-
kappe ryster af Fryd da,
Stella! Stella!

Da vore Sjele, og da vor
Skjønhed smelter tilsammen.
Stella! Stella!

Se, i en Eneste, tvende
Skyer opløses ofte,
Stella! Stella!

Ha, skal vi krydse hinanden
lige fiendtlige Planer?
Stella! Stella!

Vi gjennem Æth'ren vil glide,
som en tvehalset Svane,
Stella! Stella!

Solen du, forend den første
Elskov, drukner i Bølgen,
Stella! Stella!

Den du ei drukner i Aar, i
Graad, i Sang eller Vinen,
Stella! Stella!

Ha, du min elskede Sky, vi
ville stige til Herren,
Stella! Stella!

Aander om Guddommen svæve,
liig en Chorsang om Læben,
Stella! Stella!

Gud vil vor Sky til et ædelt
Ætherlegeme danne,
Stella! Stella!

Legemets Høire tilhører
mig, men din er dets Venstre.
Stella! Stella!

Gud os et Scepter af Stjerners
Straaler lægger i Haanden,
Stella! Stella!

Gud os befaler at vogte
Jordens elskende Hjerter,
Stella! Stella!

Os Han Ohebiel kalder
(Ædel Kjærligheds Engel)
Stella! Stella!

Natten skal tjene os, liig en
stum, men skarphørig Morjan,
Stella! Stella!

Se, den vil bringe os Sukket,
Møens Barm den betroed',
Stella! Stella!

Morgenens Purpursky er vor
drømmebringende Herold,
Stella! Stella!

Stella.

I Sang græd Sylvius . . . (Qvad er hans
Hjertes Taarer, som Stjerneskud Nattens: hans Klage en
klangfuld Perle i Dybet.)

Din Sjel nær elsktes af Stella, skjøndt
troløs som Arethusa, der bøier sit sølvhvide,
fromme Smiil under Ætna.

En Møes Barm bliver dit Hellas — o
segn der tusinde Gange! De guldgule Lokker din
Hyld i Maanskin bag Graven.

En bred Sølvlyra ægeiske
Sø vil være, og Latter den Sydstorm, som springer paa
Hav med hvide Sandaler!

Dit Sværd? Ha Moslemins blodige
Sværd, som Ørnvinger brede, er funklende Bægre — O
Helt, du falder? du falder?

Betro, Ven, Stormen din Elskov — Den
flyve bort som en ildvinget Grif! — O jeg frygter, at
dyppe Fing'ren i Geisir.

Digteren.

Se, mit Haab, som river mig
gjennem mørke Aar og Døden:
snart min Sjel i Morgenrøden
svanereen vil dukke sig.

Haabet er en himmelfød
Dronning, som paa Hjerte-thronen
stiger, med et Smiil som Kronen,
der igjennem Liiglin brød.

Se, mit Haab er Skreyas Fjeld:
fast, som det — se, sort dets Side,
men om Tinden Stjerner ride!
— Stella, o Farvel! Farvel!

Som en Skygge, mørk min Sjel
snart i Aandelyset flyder.
Vakkre Stella . . . .

Stella.

. . . Stella byder
Sylvius Farvel! Farvel!

(gaaer).

Digteren.

Som din Skytsaand vil min Sjel
trylle, Stella, paa din Himmel
glade Lykkestjerners Vrimmel.
— Stella, o Farvel! Farvel!

(Jagttoget kommer tilbage).

Chor af Jægere.

Ned i Dalen! Gjenterne læse
Fred for de vene, sorgløse Lam i
Bamsens den blodrunemalte
Bringe, vi vog. Hoallah!

Sylvius, Du, som saarer den tynde
Himmel med tause Blik, mens din Haand, som
Bytte, kun vinder en Blomst — vi
hørte din Sang. Hoallah!

Ned i Dalen! Pigerne glatte
Lokken fra Øret, vælgende Hver den
Stemme, som Dvergmaalet fører
sødeste frem. Hoallah!

Ned i Dalen! Bægre og Moer
blomstre i Hallen . . Hvem er paa Fryd vel
fuldest: dit Bæger? din Piges
Læbes Corall? Hoallah!

Sylvius.

For mig sortne Pigernes Smiil, og de lystige
Bæg're klage, og Sol er gusten Bulme!

Chor af Jægere.

Ned i Dalen! venlige Fingre
løse de rige Skuldre — O selv vi
blive i Dalen de vevre
Blaaøines Rov. Hoallah!

(Sylvius og Jægrene gaae)

Huldra (kommer frem).

Nu er det stille
paa Huldras Fjeld!
Nu kan du spille,
min Drosl, iqvel.

Nu er det tyst her
paa Huldras Eng.
Dvergmaal ei ryster
mod Sky sin Streng.

Nu kan I lege
med Sommervind,
Sivblomster blege,
og Lyng paa Tind.

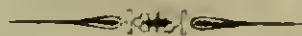
Svøm nu, min Svane,
paa Fjeldsø blaa:
Huldra din Bane
skal vogte paa!

Gjerne jeg hørte
den Yngling bleg
Dvergmaalet rørte,
da Sangen steg.

Paa Heden gaaer Tiden,
jeg evig fik,
tungsindigen siden
skjøn Stella gik.

Guldnebbet Drossel,
du Skjalden er!
Sølvbarmet Svane,
skjøn Stella vær!

Qvæd saa her hjemme
fra Qvist og Sø!
Huldra ei glemme
kan Skjaldens Mø.

3. Carl Johan,

Norges og Sveriges Konge.

Guullokk'de Gother bølge om Carl, som
rundt om Horneelkamppen Døninger, krandste
høit med en Stribe
ravguult Skum.

Carl, disse Bølger brusende frem fra
Vesten — en Skare af fraadende, sorte
Hingste — er Norges
frie Mænd.

Hør, hvor de ride syngende rundtom
Fjeldet, den Søkonge, visende glade
Skummet, ligt Nøkkens
Tanderad!

Se, der staaer i Midten af
det stærke scandiske Folkehav
den Kongeklippe saa høi og rolig,
som Sigmund Brestesøns Færøbolig,
der slaaer om Morg'nen sit Skyggespil
paa vide Bølger Europa til,
men vender mod Amerika brat
med Aftensolen sin Skyggehat.
Der staaer Den ene, men Stormomtonet,
og Tordenkappet og Lynbekronet,
de frie Bølger Den tvinger vred
ad Malstrøm-hvirveltrap stige ned,
med Kurv af Perler i udspændt Fang
og grønne Tangblom og Offersang
og gule Rav og Coralleblod,
at kysse i Dybet sin tunge Fod.

Men Kongeklippen i Folkehavet
er ei i Lynmajestæt begravet.

Fjeldet sin Storhed blotter, og Bølgen
seer med Beundring, hvor Solen paa Toppen
sidder som gylden
Fjer paa Hjelm.
Straalerne flyde, Lokkerne lige,
rundtom de mørkeblaae Skuldre: med Stolthed
seer det i Bølgens
Skjold sig Selv.

Se Ædelstene har spundet ind
den Kongeklippe med Stjerneskin.
Der sidde de rundt Dens høie Barm,
som midt paa Himlen staaer Carls-karm.
Der mangler blot een, saa er Vognen fuld,
og triller saa blank over Mælarsø
og Dovre, hvis Top er Skyhavets Ø,
med Kronprindsestav til Stang: til Hjul
den bruger Smaahertugers Kroneguld.
Den Kongeklippes Klenodiering
i mindste Draabe (som og har Krav
paa at være et Hjertē i Folkehav)
sig speiler som gnistrende Morildspring:
Fra Josephine-saphir til de smaae Karbunkler
hver med sit Skin i de Bølger funkler.
Men Oscar i hvert af de Bølgers Bryst
spiller som en violet Amethyst.
Thi Norges Purpur og Sveas Blaa
i Oscar smelte sig sammen saa.

Den Aande, som reiser paa Dagen idag
Throner med Sceptermast, Hermelinsseil,
Kronen til Banner og Kuglen til Speil;
og knuser dem atter med Brag som et Vrag
paa Morg'nen, der reises som Skjær og som Bank,
hvor straalende Gaarsdag bag Nat-ebben sank,

saa knaptnok et Minde om Throne og Spær,
om Prindser og Prindsesser og Riger og Hær
bli'er liggende, som Beenrad af skibbrudden Mand,
saa tynd og saa tør paa den hvinende Strand . . .
. . . Den Gudsaande reiste Kong Carl under Pol,
hvor Frihed er Varmen og Frihed er Sol,
saa Himmelens gjerne paa Steenbukken kan
for stedse sig ride til Van-Diemens-Land;
Thi den, som vi har, straaler Liv, dugger Marv,
i Hjerter og Hjerner, (vore Ætmænds Arv)
og Trofasthed voxer saa vide om,
har Stordaad til Ranke og Dyder til Blom.

Hør Digt, som svæver om den Rigdom som Duft,
og guldvinget Harpe er Fugl i vor Luft!

Saa Klippen — der løfter om Morgenen frem
det brusende Solbæger over vort Hjem,
og blander med Skygge, saa sval og saa mild,
om Middag og Aften dets gjærende Ild,
at Folket, der knælende drikker det ud
(det fyldes om Natten, som Solen af Gud)
ei brænder sig eller beruses deraf —
et Tempel er liig, der, i Hellas's Grav,
fra nedsjunkne Oldtid straaler igjen,
(som om vi paa Marathon gjenfandt et Been)
omspundet af Dagen — der end er saa varm,
som dengang Timoleon laae ved dens Barm —
med Roser og Myrther og Laurer iblandt . . .
— O hvilket et Skjær af Drømme og Sandt! —
Saa Carlskongeklippen (Selv omkrandset af
funklende Dyder, liig Søblomst og Rav,
som Bølgerne offre til Klippen, der tyst
Stormene kløver med Pande og Bryst,
saa Solskin kan spille til legende Fjord)
beskygger det scandiske Folk-hav i Nord.

Længer i Syd en Skare af skumle
Fjeldtoppe skimtes: de Liigstene ligne,

som Du i Morg'nens
Dæmring seer.

Kun gjennem Taagen store de synes.
Bølgerne slumre ved Foden, og vælte
døsigen rundtom
raaddent Tang.

Se her vor Jords Despoter! ei synge
Folkene rundtom som Bølger, men ligne
Gravhøje under
Stene graae.

Solen som gjør Dig glindsende, Carl, som
klæder din Skulder med Purpur, er Norges
Skjoldtegn, er Friheds
hulde Sol.

4. Til Oscar,

Norges og Sveriges Kronprinds.

At min Sjel af den store Digters Ild gnistrede!
Al min Glands skulde ofres dig Oscar, liig
Bølgen, som Dagkongens funklende
Krone gjenviser.

Ogsaa Stjernen behager, Oscar! ei Himlen sin
blege Datter foragter, og Norriges
Fjeldkonger ynde den Kilde, som
nynner ved Foden.

Jeg en Fremalder seer, liig Havet, og Oscar som
Snekken høibarmet suse igjennem, og

Scandiens Ungdom som Skummet om
Søørnens Vinger.

Da mit hvinende Sværd dig følger som blaavinget
Maages Skrig: Inisthona forgjeves for
Ossians Æts Navne vil skjule sig
under sin Taage.

Mange Bølger om Islands Snebryster bruse, og
Nor dem hører, liig Ynglingen Røst om sin
ranede Arv, som en Hingst, der ved
Hornklangen steiler.

Skjøndt mit Liv skulde roligt rinde — en Kilde i
Sagas Lunde —: naar Oscar sig reiser, da
skyder jeg frem som en hvidtandet
Bølge fra Dybet.

„Levvel Stella! fra dine mørkbrune Lokker jeg
flyer til Bannerets gyldne, til Bann'ret, vor
Oscars og Hæderens Brud i sin
purpurne Klædning.“

Brudens Leie er blodigt: Oscar dog flyer fra sin
Qvinde: — *jeg* skulde tøve? jeg glad med min
Blodstrøm vil fylde min Oscars det
seirende Hjulspor,

naar han iler i Kamp: en Borgerkrands vajer fra
Kronen: Norriges Jubel ham følger, som
Stormen en Snekke, og Sværdenes
graadige Bølger.

Ogsaa Egeløv klæder Skjoldet, min Oscar! og
Saga elsker det mere end Lauren, hvis
Blod vil dryppe, om Græstørv end
Valpladsen dækker.

5. Ode til Norges Flag.

Er det et Skib eller hvidblaa
Taage, som kommer paa Bølgerne fjernt,
liig en gammel Erindring i Sjelen?

Høibarmet Snekke til Norge
bæres: alt kysser en friere Vind
Seilets Fuldbarm og Bannerets Læber.

Snekken paa Bølgerne ligner
Stridsmand paa fraaddækket Skimmel: fra Sølv-
hjelmen vajer den høirøde Fjeder.

Stærk kommer Stormen fra Fjeldet,
stærk som en Trudsel af Herskerens Mund;
— sød er Lugten af Hjemstavnens Graner!

Oldtidens Minder med Flaget
komme, og Sjelen, liig Bølgerne, høit
svulmer: søde Erindringer fast ved
Norriges Flag, som ved Møens
Purpurmund klæber: . . jeg hører en Lyd,
liig et Havs eller rystede Skjoldes!

— Njorfasund sortlokket Hoved
bøier for Jorsalafar: se hans Flag
snart sig reiser som Seirherrens Klinge,
bøiet bag Nakken til Hug, og
snart det, af Africas Ildaande hedt,
ligner Løvernes hængende Tunge.

Ørkenen drikker sin Herskers
Sved, da han flygter for Norriges Flag,
flyer, liig Taagen for dunkelrød Maane.

— Flag! ogsaa Vesten Dig saae, naar
høit over Barfod, liig Morgenens Sky
over guldvinget Straale, du hvifted'.

Kongen da guldtandet Løve,
væbnet i Banneret satte: — den der
staaer som Seirer paa bloddugget Valplads.

Engang, naar Tænderne voxe
hvasse hos Dragen i Frihedens Lund,
naar i Norriges Sjel sig en Tanke
gnistrende reiser om Kamp, som
Nordlys paa Himlen, og ud fra vort Land
Helte fare, liig Heklas Funker:
hæve de Bann'ret, som Jetter
kjæmpende rundtom en Ildjøkel, hvor
dybt de dyppe de tørstige Sværde.

— Se! ha, er det Stjernerne eller
Gnister, som falde? o Nat eller Røg
hvirvler frem af det blussende Banner?

— Ah, Norriges Piger, o kommer,
kommer med Læberne fulde af Sang,
Smiil og Kys, under Norriges Banner!

Kommer, som lysrøde Skyer,
syngende Vestvindes Skjul, naar de gaae
under Solen; thi Marken er rolig.

Ak, Eders Ynglinge see I
blanke og blussende slumre paa Skjold:
Bann'ret seiermæt bugner i Vinden.

„Ha, Skjald, vore Ynglinge sorte
Jetter, Bannerets hvinende Ild
Jøklens kneisende Flamme du kaldte?"

„Moer! jeg saae Eders Elsktes
Muskler blaaligen svulme, og Støv,
blodigt, sortne de svedige Pander.

Kampen nu ryger ei mere,
Natten har rullet sig sammen, og lagt
Seiren bunden for Norriges Banner.

Lykke omstraale det, liig den
evige Glands, som fra Norriges Drots
Krone rødmer paa Norriges Fjelde!

Höihed omsvæve det, liig hiint
Smiil om Eugenias Læber — en høi
Cherubs Vingeslag over et Eden!"

6. Under en Birk.

Under en bladløs Birk — se Riimfrost i
Grenene glimrer, og Træet er liig den
Qvinde, der med Diamanter vil dække
Sommerens Flugt! —

. . Krum staaer Skjalden, varmer sig med Graad.
Stormen brister mod hans aabne Bryst,
hvirvler sig om Nakken, flyer saa bort med hans Haar.

Stakkels min Skjald, som nylig Selv var en
Vaarbirk, i Morgensky dyppende Kronen!
Hjertet var Drosslen, der sang under Kindens
glindsende Blad.

Nu han sig søger Ly bag aaben Green . .
Tys! hans Suk i Qvisten rasler; op
dampe Klager, op til Ravn, der klapprer i Top.

Hu det er uselt Paulun! igjennem de
hvinende Qviste slaaer Regn, som elendig
Spot gjennem Richards skygraae Læber
(Ormenes Hul).

Bedre, om Hjertet, liig en Ild under
sydende Kjedeler, gnistrede under
Øinene, saaat de kogede over,
sprang saa tilsidst:

Bedre, end see sin Ungdom omskabt til
Niobes Drypsteen. Vee, naar jeg veed ei
hvad (om vel Regn eller Graad) som i Rynken
gaaer som en Foss.

Ei! at vænne sig til Taaren, saa
knapt jeg veed, naar (liig et Stjerneskud
gjennem Taagen) ned den gled paa livløse Muskel?

Graad skal være varm, og flye afsted
paa elastiske Muskels Smiil som Sølverpiil.

Ei! som høje Bølger kaste bag
taktfuldt Aareslag Skum og Morilds raske Gnist.

Ak, hos mig se Kindens Muskel liig
stive Staalbue uden Smilets Regnbusnor!

— Ha, at beruse i Graad til Livløshed
Kinden, som skulde af Blod være mættet,
ene fordi nu en Mø ei din Engels
Harpe forstaaer?

Stella gjerne øde maa sig Selv
til en fremmed Yngling . . Ei, hans Daad
er med Skyggefingre flaggre over en Cither!

Se den Lydier spiller Andres Sang!
En Concertsal er hans Fædreland.
Se hans Skjæg er graadvaadt; thi hans Tante fik Hoste!

Eller bliv en Krigers Bytte, som
kun er Helt, naar Klingen klingrer bag:
modrød blusser Kinden kun af Rustningens Gjenskin!

— Eja, jeg vil ei meer mig indbilde, at
disse saa luftige Grene er Stellas
Haar, at den snehvide Stamme er Nakkens
skinnende Hvælv,

at Stormen var Nakkens Vellugt, bølgende
Haarlokken! Derfor var Stormen mig lunken,
og i mit Ly jeg mig syntes en salig,
surrende Myg.

Harpen var min Vinge, med mit Neb
jeg i Stammen med Vellyst bored', drak dens Saft.

Ah, jeg lugter nu den tomme Storm!
Birkens Saft er ei Stellas Blod,, jeg smager nu.

Hjem vil jeg flyve: Digt jeg ved Bægerblus
skriver paa Væggen . . Ah Maanen har hængt der
en hvid Tavle, en Stambog for Elskov.

Endnu jeg engang tretten Cheruber, med
Lynplecter, sender, med Regnbuebelte,
med Tordenskyharpe i Øjet.

Hil mig! dit Hjerte optøer, min Stella, og
blomstrer som en Hyacinth frem paa Læben . .
Paa Bladet er tegnet: „jeg elsker“.

Eja! jeg sender tretten Serapher til
Stella, i lyseblaae Taaregevandter,
baldyrt, som Kalifens, med Oder.

Ha, skal de vende slagne tilbage,
da vil Helvede lee!
Engle, jeg veed en Borg, hvor Messias
lys i Porthvælvet staaer.

Did vi med Spil og Plecterflag flye, mens
Eders Taaregevandt
blegnet paa Valen lægges tilbage!
Seer den mosede Høi!

Hilset min Borg, min Gravborg, min Trøstborg!
Seer, Mosen er Lønneallee om Volden,
en silkeslørt Sphinx, som vugger paa Græsset, en Ørn i mit Banner.
Ak, er jeg nøisom eller unøisom,
som synes, min Gravs Dugg er Stjerner,
som synes, at Himmelens Stjerner er Gravdugg?
Stjernerne Englenes Graad over Jorden,
jordet af Djævlene dybt i Helved,
saa Regnbuen er Runesteen, Skyerne Blomster, som vaje paa Graven?
Ak, da maa Graad være Sorgens Blomster . . .
Viol paa den Saliges Barm være Fryds Taare?
Tys! Tys! For min Grav hernedenfor . . Tys! . .
piber Vinden i Øjehuler.
Ak, Tys! . . Tolv hvidklædte Piger . .
(o Rædsomt! et Smiil dem fra hule Hjerte blomstrer,
og leer under Taaren, som Havfru falsk bag Bølgen . .
. . o Taarer, som mætte og gjøde Misundelsen!)
Tys! de synge: „her ligger Stellas Skjønhed.
Fire Skridt fra slumrer Skjaldens Liig.
Nu Guds Fred Amen!
I Gravens Bryllupsborg
Stellas og Skjaldens Fryd og Sorg
sig parre tilsammen!
Og Himlen faaer, naar de reise sig
i samme Vingely,
i „Vemod“ en Engel saa skjøn som ny.

O søde Engel, som er de Tvende,
der kunde hinanden i Muld-Mulm ei kjende,
men nu er isammen,
saa Stella er Blom, men Skjalden Stengel
O søde Engel,
du rene Taare i Himlens Hal,
hvor Skjalden er Stella og Stella Skjald!
Nu Guds Fred! Amen!"

7. Min lille Kanin.

Eenøret, trebenet, violblaa og fiin
hopped omkring mig en liden Kanin.
Min Barm var dens Hule — heihopsa! min Seng
var blomstrende Høi, og mit Gulv var en Eng!

Eenøret, trebenet, violblaa og fiin
hopped omkring mig en liden Kanin.
Den peeb til min Harpe . . . heihop! naar den sprang,
en silkerød Sløife i Eenøret slang.

Lille Blaamin! bløde Puse,
skjøndt du kryber lavt i Muld,
har du en Veninde huld
høit i Himmelen: min Muse:
har blandt Jordens Drotter, som
svinge Aandespæret om,
vide om med Tungeklang,
skjønnere end Fuglesang,
vide over Sky og Flod,
over Dyrets Liv og Blod
(dog det store Riges Skat

er saa plat i Støvet sat,
at en liden Gravhøi kan
grændse om det hele Land,
at et lidet Hul kan tømme
ud det hele Herskerdømme
— ak, om Guddomsskin er Kronen,
er dog raadden Tue Thronen!)
. . Se blandt denne Æt, som paa
egen Grav som Konger staaer,
medens deres Brødre, som
jo fra samme Moder kom,
maae i Støvet knæle ned
(stolte Elephant iknæ,
frie Hingst i Lænker se!)
ofre Frihed, Fryd for Fred,
ofre Blodet, naar han tørster . .
Se blandt denne Æt af Førster,
som med liden Fingerbøile
stærke Leviathan tøile,
som med kunstig Staaleklo
og ved lidet Pileneb,
trods de vege Muskler, kan
slukke Løvens Tungebrand,
Hjertegnisten ud kan snoe,
Ørnen naae ved skyhøit Greb . .
. . Lille Blaamin, se, iblandt
disse Stolte, dog du fandt
Dig en Ven, som, selv blandt Disse,
ei den Mindste er tilvisse;
dog saa øm, at, hvis det Ønske:
at vi skulde bytte Skin,
du bli'e Skjald, og jeg Kanin,
du faae Harpe, jeg faae Grønske,
han i dine Øine fandt,
flux han bytted — o han vandt.
Lille Blaamin! bløde Puse!
i min Barm jeg vil dig huse.
Ha, den varmer da i Slummer

Ormen, som (i hvilken Drik,
som af Seideqvind jeg fik,
slugte jeg det Haar af Hel?) . .
Ormen, som sig evig krummer
dybt paa Bunden af min Sjel,
holder Hjertet mellem Tænder,
drak min Graad, og endnu brænder,
vrider sig dog lige sulten.
(Se, den kryber over Pulten,
ruller sig paa dette Blad
ind i hver en Linierad!)
Vee mig, naar jeg ikke har
(naar du Hjertet op har ædt),
meer igjen, end Hjernens Kar,
af den hele Gavepragt,
som mig var paa Vuggen lagt.
Jeg maa slippe dig i det,
at du æde kan dig mæt.
Da Cheruben bort maa fly,
bort med Hui i Storm og Sky,
naar han Kundskabstræet i
Sandseeden ei kan fri,
som han skulde vogte dog,
saa den sultne Satansnog
ei fik mindste Drømmeqvist
i sin Flab ved fulest List,
ei fik smekkrest Tankeskud
ud ved Magt og Gitterbrud.
Vee skal Ormen hvas og huul
gjennem Pandegjerde grave
ind sig i den skjønne Have,
hvor i Hjernens Stjernemuld
(hvert Atom er klart som Guld,
da i hele Hjernens Plade
Himlens Gjenskin skal sig bade,
ja og Skyggen af det Alt,
som i Liv paa Jord er malt)
. . skal den grave ind sig, hvor

frit og lystigt, vildt sig snoer
op af Hjernens Stjernejord
Phantasiens Regnburanker,
bundne op til høje Tanker.
Heija! river du dem ned,
arme Ejer følger med.
Saa i Sandsehaven rundt
du kan slæbe Bundt for Bundt,
rulle magelig din Bug
over Videts Netteldug,
over Frugt og Blomsterstilke,
som (ah, jeg forstaaer det nok,
thi jeg har saa god en Rok)
blive Digtets Rosensilke.
Der du kan dig vælte blødt,
plukke Blomst for Blomst itu
til det mere ei ihu
rinder mig, at, uden Tal,
(Draaber lige i Pocal)
Drømme, Minder, Tanker, sødt,
(Rankemørkt blandt Rosenrødt)
blomstred i min Hjerneskal.
Far saa i den tomme Hal
rundtomkring i Kryds og Ring,
som en Storm paa øde Val,
hvor den samler visne Been,
som af Ravn er lagt igjen.
Hei hvad Hop! og Hei hvad Spring!
Thi du lille Orm dog veed,
at jeg selv maa følge med.
Skyd dig frem i Taareskjel,
Orm, i Øjet! Eja sprell,
til du skifter Ham, saa blank
ned i furet Kind den sank.
(O, som Snogeæg paa Snor,
Flere ned i Dybet foer!)
Som en Mølles Suus og Brusen
rull dig gjennem Øreslusen,

indfra udad, ei som før,
da den var saa heel som før,
da min Sjel ved inderst Dør
i det hvælvelsnoede Øre,
for at lytte for at høre,
sad i egen Stue varm,
uden Trækvind, for at føre
flux i Mindebog enhver
Hvislen, Piben, Sang, Allarm,
som der udenfore er.
Da, som Fraadestrimmel, du
over Læben snoer dig — Hu,
kom med Laas og Baand og Ring,
og den vilde Slange tving!
Ellers skyder han sig ud,
sluger Barn og sluger Brud,
leer ad Helved, spyer ad Gud.

Lille Blaamin, blier du bange?
Spaae kan ikke alle Sange.
Ah du af mit Blik blier vaer,
om jeg Brød i Haanden har,
om jeg i mit Hjertes Øde,
til mig Selv fandt Mannagrøde.

Lille Blaamin! bløde Puse!
jeg dig i min Barm vil huse.
Da jeg seer mig ei saa ene,
Smiil paa Kind forstaaer jeg atter
er ei Mos paa kolde Stene,
Maaneskin ei hver en Latter.
— O det synes som jeg krysted'
hele Skabningen til Brystet!

Naar du hopper om min Stol,
er du Sky og jeg er Sol.
Ha, i Døds og Livets Kamp,
Ha, i Chaos Skyens Damp

smelter sammen til en Jord.
Driftens Skrig blier Tankens Ord.

Spurgte jeg den Mand, som gaaer
hist forbi, og Nesler slaaer
heel ufølsom med sin Stav,
som om de ei skulde groe
vel som han, og frit sig snoe
under Himlen . . (Naar i Grav
Manden ligger med sin Stav,
vajer Neslen ovenpaa,
drikker Dug af Himlen blaa.)

— Ei nu seer jeg først, at ei
Nesler groe ved Vintervei.
Ah, det gjør dog Intet; thi
ofte Mennesker jeg saae
hver en Blomst de gik forbi,
hvert et Liv, de kunde naae,
af i Kjeppeleeg at slaae.
Hyben bad med Kinden varm,
Klokken med sin aabne Barm,
Balsamine skjalv — O Snak!
der fløi Hoved, der fløi Stak!

. . . Spurgte jeg den Mand, og bad
Ham at see i Pusens Øie,
kige dybt og see sig nøje
fore, og saa sige hvad
Meer bag Øjet han blev vaer
end Pupil og Lindse klar —
ei, han stirred vist paa mig,
gloede hæsligt, Puus, paa dig,
svarte maaskee: Intet, Far,
uden at I er en Nar.
— Ak, i Blaamins klare Øje
gjennem Lindsens Regnbuslør,
gjennem dens Pupill, som Rør,

seer jeg vide Himle høje,
(Guds de vidtudslagne Barme,
hvor sig Mid ved Sol tør varme)
vrimlende af Liv fra smaae
Myggegnister, Mammuthblus
til Solebaal . . Min lille Puus,
sligt Panoram i dit Øje laae.

Blaamin, naar din Ven i Krogen
eensom stured' over Bogen
fra det gamle Jødetempel,
som tør bære saadant Stempel:
„Livets Kilde, Himlens Stige"
(flettet af Hieroglypher,
Hjerteblod og Logogrypher)
kasted' den saa langt her bag,
at han ei den fandt idag,
tænkte at hans Harpes fulde
Vinger før ham bære skulde
over Sky til Himmelrige,
end de Pergamenske Poser,
fulde af forraadne Gloser,
og han greb sin Fyrrelyre,
for sin Stilhed lidt forstyrre,
mens du, lille Puskanin,
legede med Maanens Skin
(som et Barn med gylden Penge)
paa mit Gulv, og fnystred glad,
naar du hørte mine Strenge
tone i den hele Rad:
Du dit Øre fremad stak
hvergang der fremklang et „Ak",
slog med Silkesløifen, som
om du vilde hvifte bort
alle Sukkene, som kom
(liig et Liigtogs mørke Stads
af colonnede Palads)
udaf Harpens gyldne Port.

Naar du heisa! hop! omkring
hoppede i Kvær og Ring,
og i Maaneskinnet var
liig en Sky paa Himlen klar,
drivende for lystig Blæst,
hvor det tykkes selv den bedst,
Synskreds gjennem, Sol forbi,
lige lystig, mørk og fri:
Ah da saae jeg Livets Kilde,
som et Springvand i min Krog,
sine Draaber til mig spilde,
klarere end i min Bog!
I min lille Puse blaa
jeg en Sprudledraabe saae,
og jeg tog den op, og krysted'
som en Taare den til Brystet,
liig en Taare, som Naturen
græd af Medynk i mit Skjød,
da den saae, at Kummer brød
tidlig i min Pande Furen.

Jeg den krysted' saa til Brystet
(Taaren, som Naturen rysted,
lille Blaamin, i mit Skjød,)
at den sprang itu og flød,
som en Taage blaa og blød,
som sig over Alting gjød,
over Jord og over Himmel,
over Dyr og Stjernevrimmel,
smelted Melkevei og Dyb,
Sirius og Havets Kryb
alt isammen, løste op
Hav og Leer og Bjergetop,
i den store Taaretaage
blot til farveløse Draaber.
Alt beholdt dog da sin Form:
Sol var Sol af Damp (en mørk
Taage midt i Nattens Ørk)

Ormen syntes dog som Orm,
vrimled, vred sig som en Streg.
(Se et Blik jeg kasted i
Verdens Skabers Phantasie!)
Selv jeg drypped som en bleg
Taare ned i Taagehavet,
hvor, foruden Lys og Farve,
kun i Omrids, Sol og Larve,
om hverandre, var begravet.
Ha, da blev et Syn mig givet!
Syn af Livet, Syn af Blivet!
Som et Lyn i Sky sig tænder,
gjærede en Damp ibrand.
Snart de tusind Andre brænde.
Da blev Farve, Luft og Vand,
Zoner, Baner, Maal og Pole
rundt de Millioner Sole.
Deres Luers Røg var Luft,
Farvespil dens Lys og Skin.
I de Taageomrids Duft,
Blod og Muld sig trænger ind.
Rundtom Solene de stimle:
da blev Verdner, da blev Himle.
Saa det evigen vil gaae:
tændte Sole Andre naae,
som i Taagehimle over
Melkeveien endnu sover.

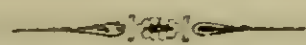
Ah jeg seer, at her er Lys:
se der er jo Blaaminlil!
O af Taagen Kraftens Gud,
ved at tænde Solen, ud
vikled mig og min Kanin:
mig som Blomst, og den som Rod.
Og fra samme Sol vort Blod
runden er i os som Skin.
Dog da Pys i Taagen laae,
dybere end mig, saa varm

Straalen kunde ham ei naae,
som den sank sig i min Barm.
Fisk og Orm, som dybest laae,
kunde knapt en Afglands faae.
Derfor Blodet i min Puus
er mod deres Iisdryp Blus.
Her er Sol og Farvespil:
taareblank en lille Pys,
Her er Lyd og Luft; thi — tys! —
hører jeg ei klart mit Gys?

Ha saa sorgfuld var jeg da,
dengang jeg dig, Blaamin-puse,
ved mit Hjerte kunde huse,
hvor skal Smiil da komme fra,
nu jeg sidder her i Krogen,
hader Harpen, hader Bogen?
Harpen er for let og lys
for de tunge, mørke Gys.
Bogens Nat, hvor jeg maa stirre,
Taarelygtemænd forvirre.
Ha! de drive traurig Spads
over Kindens Huulmorads.
Maanen spiller gjennem Gitter
(O jeg hører) paa min Cither.
O jeg hører, den kan spille;
thi paa Gulvet er der stille,
og min lille blaa Kanin
toer sig ei i Maanens Skin.
O jeg hører gjennem Gitter
Maanen spille paa min Cither,
seer den paa mit Gulv sit Flitter
(o det døde) ødselt øde
for min Livsgnist: min Kanin.
Væggen sukker vel af Kulde,
som om den forstod tilfulde
tause Maane, som kan spille
(o jeg seer og føler jo,

veed jo da, og maa jo troe)
paa min Cithar, at min lille
blaa Kanine paa mit Skjød
— ligger stille, stiv og død!

Ak, jeg sørged ikke saa,
om en Konge dat fra Thronen,
saae et splintret Hoved laae,
midt imellem Krop og Kronen.
Vee, jeg veed af Mennesker
neppe Ti, o neppe Fleer,
som jeg saadan Sorg kan yde,
over hvem sligt Kvad vil flyde.
Ha, til Sommeren jeg vist
finder duftfuld Pileqvist,
som jeg til den samme Barm,
lille Blaamin aanded varm,
trykke kan, som Livets Gnist,
raabende, som engang hist,
naar min lille blaa Kanin
smutted til mit Hjerte ind:
O mig synes, som jeg krysted
hele Skabningen til Brystet!

8. Til Maurits Hansen.

Lifligе Maurits, søde Tunge, Du, som fandt en
sød Hippokrene i din Kones Hyacinth-øie . . .

Men ikke Laurer nok (naar, med dit Barn paa Skjødet,
lifligt du kvædede) i alle Smiil i Norrige . .

Jeg vil, trods Allums Hyl
(nu skal han blive udødelig her!)
fortælle, som Vist, Dig, at Kongsberg nu har Sølv.

Trøst dig, mit Norge! Se
syvfoldig Aaren er fremsprungen hist,
saa blank som en Lyra ved sorte Fjeldvæg sat!

Tys, er det en Cithar? Tys!
Jeg Hænderne seer vel saa tomme som forhen, men
Hjerterne fuldere.

Ak, mangen en Mø vel fik
formeget af Hjertesølv-gruben, saa smeltet det
drypper fra Øinene.

Hos mangenen Synder
den rige, strengede Grubes sære Druser,
som hvid Arsenikdamp,
(hvis Drusen ligned ham Selv) paa Kinden farer.

Tys! Det synes sært, at en enkelt
liden Mand i den klingrende Grube graver . . .
(Grav flittigt! Glück auf!)

Som om Han paaeengang Berghauptmand
var og Stiger . . O Landet den Rigdom faaer dog!
(Grav flittigt! Glück auf!)

Ha, hans Fingre flittige Stigere,
og bag Øje-parasol en flink Berghauptmand!

Bag Øje-skygge?
Ak han tør ei komme frem i Luften.

Han er fra Syden,
eller maaskee langtherfra: fra Himlen.

Troer Du mig ei, at Kongsberg er saa rigt nu, saa sporg Du
Schwach,
der leer i sit Bæger, saa taus paa Stranden,
som om hans Pocaler
vare tomme Koraller!

. . Saa taus, som om hans Geist
var med Dampbaaden reist,
der farer under hans Kvædes Brusen.
. . Hør Flaget slaaer, som om med Susen
det vilde begynde hans Sang.

Troer Du mig ei, at Kongsberg er saa rigt nu, saa gaa, og
sporg
din Bjerregaard: Han som har lagt sig ned paa
sin Frihedens Hymne,
til Hvile som Skrymner!

Man hviler ei stødt
paa en Lauregreen blødt:
Den har sin Torn, som fra Skjul og Krogen
mod Himlen jager Skjalden vaagen,
at plukke dens Blommekrands *der*.

I Norge hænge ei Harperne paa
Avinds Neglekrog, krum og blaa,
som hist dernede, hvor et Dusin
dyppede Pennen fuld
i en Digters brustne Hjertes Hul,
og tørred den af i hans Graahaars Liin.

9. Til Frithjof.

Fossen synger den haarfagre
Birks Roes, som bøier sig over den,
liig de duftende Lokker om Elsklingens
hvide Nakke.

Eller liig naar en Guddom sig
høi over Melkeveien hæver, at
see, om Stjernerne tumle sig inden de
mørkblaae Skranker.

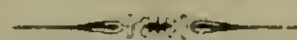
Birk, din Haarlok er vaad? er det
Dug eller Graad ved at see dine
kjære Bølger at knuses i Klippernes
sorte Arme?

Bølgen styrter, og møder med
Sang Døden, sukkende for at ei
meer den vender tilbage, hvor nylig den
sov blandt Blomster.

Seer du ikke en Bølge, en
hvid Svane liig, hvor den kommer at
dække Søstrenes Død, og i Afgrunden
selv at synke?

Aldrig mangler Du Sang og en
klar Dugg, der skjænkes dig, Birk, til en
Arv, da trofast og bøjet du staaer ved det
sorte Leje.

Frithjof! Du er min Birk, jeg en
hvid Fos, som knæler ved Foden — o
liig en sløret Slavinde for Saladins
grønne Turban.

10. I Stormen.

Fløien hviner: Lyraen klinger, skjøndt
skjult ved mit Hjerte . . O ti!
ti, mens vi henover Skaraen løbe til
mosdækket Ly.

Stormen fører ikke din Klang til de
skjælvende Stjerner: den døer
uhørt blandt Ener og hvinende Lyng, som den
vildsomme Fugl.

Rimen hvirvler gjennem de bugnende
Strenge, og vælter en Qvist
henover Marken, og dandser til Fyrrenes
Sukklang i Ring.

Fiy, min Lyra, Stormenes Favnetag!
Stormen vil haane din Streng,
brusten i sittrende Vellyst, og Solen vil
finde dig taus.

— Saa en Elsker sørger, naar Møen, som
svor ham sin Tro, i en Valz
glad seer Forførerens Muskler, og bøier sin
Kind mod hans Bryst.

Her ved Grottens vajende Gran Du, som
sang, hvergang Timen sig sneg
frem med et Kjærlighedsblus under Kappen, nu
Stormen forføIg!

Nordlys ride Vinterens fnysende
Skimmel. — O rolig den nys
stod under Aftenens Purpur og
rysted sin Man.

Blege stige Nordlys paa Aftenens
Skyer? se hver var en Karm,
Freja selv værd! Saa for Harme maa flygte vor
Kjærligheds Drøm,
og Ungdoms Morgenskjær ifra Panden
svinde, naar Manddommens Dag
vælter Ærgjerrigheds Sky frem og Hadet i
Rynkerne skjult.

Glad jeg seer paa Stormenes Seir over
Granernes Kroner . . Ha, saa
Folkene plyndre Despoternes Tindingers
blodige Guld!

— Birk, forgjæves lader du Graalokken
flagre, og praler med Aar!
Ha, se Kong Lear paa Heden; se Stormen jo
haaner hans Haar!

Stormen hvirvler Mosset af Armodens
Hytte, mens, rolig i Barm,
Huusfader favner, ved udslukket Arne, sin
slumrende Viv.

Stormen hvirvler Marmor af Mammonens
Kuppel; paa guldvirket Seng
vælter sig Herren i Taarer og Sveed, og han
favnes af Angst,
mens fra Dynen springer Samvittighed,
hugger sin Tand i hans Bryst,
som naar et lynborstet Vildsviin sig reiser ved
Vandrerens Fod.

Vild Najaden kysser Han: vred hun da
furer sit Aasyn; men maa
atter og atter dog taale hans Favntag med
bølgende Barm.

— Stormen voxer, Sneebræen liig . . nu den
ligner en rasende Ulv:
saaret *i* Foden, den kradser i Sneen, og
reiser sit Ragg.

Stormen over Dal, over Fjeldene
flyver med Fnystren — ha, liig
tusinde Thrond're, der trække de tunge og
tordnende Sværd.

11. Til Amund.

Naar jeg hører den mørke
Mjøsen at rulle henover
klingrende Stene, som Tiden, der vælter sig
over vor Oldtid:

svulmer Sjelen, og sidder
snart paa det taagede Skreya:
— gamle Erindringer fare forbi, som
brusende Skyer.

Da jeg seer Dig ved Siden,
Amund! vi ligne da tvende
Ørne, der hvifte med Vingerne høit fra en
kneisende Bauta.

Se, din Sjel er jo skjøn som
Granen, og elsker det kjære
Norge, som Granen: ei glemmer den Vennen, om
Fjelde ham skjuler.

Ak, jeg tænker med Jubel
hvergang med Viinlov vi krandsed'
Venskabets Engel — en Afgud jeg dyrker naar
Tusmørket kommer.

12. Til Hagbarth.

Vaad, i Viindunster svøbt, min
Sjel er som dunkelrød Maane i Taage,
eller en rødkindet Ceres i
folderigt Klæde:

Tidt jeg mindes (hvis Vinen
smager for sød) mig dit Alvor, min Hagbarth.
O, naar jeg tænker dit Hjerte, da
sødmer den Sure.

Drukket, drukket har jeg din
Sjel . . . Som en morgenrød Himmel beruset
ikke jeg veed, hvilken Høi jeg skal
vælge til Leie.

Derfor løber jeg om, som
løsreven Sky, som Bacchanten, og raaber:
„Hagbarths Blik er min Drue, jeg
presser der Smiil-viin“!

Valget har jeg imellem
Taarer og Viin til at drikke mig ædru:
bort med de saltblege Druer, hvis
Ranker er Rynker!

13. Til Erling.

Sydvind blæs: din milde Befaling
kalder det Græs frem, hvor Erling og jeg ville
glade et Viinbæger tømme.

Venskab lider Vinen, som Palmen
Sollys: jeg gjemmer en Flaske, og Træet er
kaaret, hvorunder vi sidde.

Kom at see, om Blomsten, for Dig jeg
gjemmer i Hjertet, er voxet, om Bladet er
grønt til en kommende Alder!

— Hvis en skummel Skjebne (ak Tanke
skræksom som Samumens Ildpust!) fra Grunden den
sled, liig Alrunen den jamred'.

Naar jeg seer dig fjerntfra, med Skrig jeg
møder Dig, liig naar en Svane om Vaaren for
førstegang hilser sin Bølge.

Kom! vi skulle muntre bevandre
Dalene, muntre som Valdhornets Toner, der
løbe igjennem en Skovhal.

14. Haab.

Digteren.

Stolt paa Indbildningens Regnbue drog
Haabet til Himlen,
som, naar en Ridder med vajende Fjedre
rasler igjennem Herskerens Porte.

Veed han, om Herskerens Sind er et Lyn,
skjult i en Sky, og
ilskt, som da Magnus bod Kalf med sin røde
Finger at vise Konningens Bane?

Stella min Regnbue knuste; . . . i mild
Regn den sig løste!
Stella min Heimdal, mit Haab bort fra Himlen
jog, og med skamrødt Aasyn han flygted'.

Drømmene, Haabets rødmossede Æt,
segned', liig Rosens
Blade, naar Møen letsindig dem strøer paa
Jorden, skjøndt Barmens Snee den vil pryde.

Drømmene flygtede, som naar en Hær
vender de blege
Næser mod Hjemmet: de glimrende Faner
lader i Stikken: slap er nu Tøilen.

Phaeton er jeg, der kjølede i
Popplernes Graad og
Floden sin sydende Plan: . . O, mit Hjerte
tumles i sin Eridan af Taarer!

Cleanth.

Haabet slaaer Nakken mod Stjernen, og
snubler i Roser.
Haabet er Smertens Veninde: fra Glæden
flyer det, og siger:
eget non me.

Se, hvor dets Smiil er som Brudens, der
kjender sin Fryd, men
bly ei taler, mens Ahnelser bag de
deilige Tænder yngles iskjul.

Spes er en Skjoldmø, hvis Hjelm er en
Blaaklokke-taare,
Landsen Rosenqvist-smiil; men i Kampen
Kummerens sorte
Spydodde brast.

Evig hun tumles med Sorgen, og
snar som Tartaren,
jager hun Graaden tilbage, og helder
Rynkerne fuld' af
blegrøde Smiil.

Seilet, som hænger, liig pestmalte
Kinder, fra Masten
slapt, vil svulme, og Vimpelens Tunge
skoggerlee høit mod
Skyernes Barm!

Haabet, som Vinen, vil Kummeren
purpurrød farve:
Evigt drypper i sorgfulde Hjerter,
nedifra Stjernen,
Haabet, som Viin. —

Digteren.

Ørnen jeg ligner, som saaret ei kan
flagre til Reden.
— Mig Amazonen, ak Stella, med Øiets
glimrende Pile saared' i Vingen.

Blaafjedret Pilen fra Ibenholtsbuen
(Øinenes Bryn) brat
foer, og da svinglede Ørnen i Luften:
Stella fra Byttet letfodet iled'!

Cleanth.

Ak, skal Skjøger pynte sig med dine Kinders Fjedre,
som Stella ei vilde plukke?

Med din Ungdoms Duun, saa din Manddom vil tidlig fryse,
og tye til Gravhøiens Mose?

Ak Bacchanter fryde sig,
hvergang din Sjels Vingeslag
klapper vildt over Bægret?

Dumpe Musklers fugtige
Trommeklang, Hyl gjennem din
Rygrads udspændte Nerver

(O en Rad af aabne, oprakte Horn
i Ynglingens Mund, der har Kjæresten hjemme,
men raabe nu til Kamp for en Tyran!)

Gjenlyd være? Choret, som
svarer dit Hjertes ensomme
Suk, da Stella vil tie?

Ak dit høie Hjerte, som
stiger, naar Sangen griber dig,
op som Ørn i dit Øie!

Da, liig dalet Sol, som, bag
Synskredsen, endnu spiller paa
høie Skyer og Ørne,

dit Sjelsblus, med hvirvlende Sangrøg,
funkler paa Hjertet, der opsteg, som Ørnen, med
tungsindige Vingeklap.

Se Hammen den brystende breder
purpurskjøn udover Kinden, dens Slagfjedre
er straalende Øiekast!

Digteren.

Icarus er jeg, hvis svimlende Iid
Bølgerne slugte:
Tumle ei Bølger og mig? og med Sorrig
seer jeg jo mit Sicilien svinde?

15. Brittania *).

Se Brittanias Ørn, en hvasnebbet
Søørn stiger fra taaget
Rede, liig Pilen fra Kampens
bølgende Støvsky!

Flux atlantiske Bølger Vingernes
Spidse kappes at slikke
— Slaver, som stimle til Kys paa
Dronningens Kaabe!

Ha, den stiger, og over mørkbrune
Vinger flammer en Krone!
Ogsaa Brittanias Frihed
taaler en Krone?

Kronen flammer, som Sol paa sortvinget
Sky; og Øiet er Straalen,
brydende Skyen . . Den stiger,
Søørnen stiger!

Frihedsvennernes Jubel river den
høit til Ætheren, liig en
Fjeder, der flyver paa Drenges
jublende Aande.

Høit nu Ørnen, liig Hakons
hængende Bane **), svæver med udbredt
Vinge, der glindser af Stuarts
Blod, over Jordens

*) Skrevet för G. Cannings Död, og strax efter Navarinerslaget

**) En fortryllet Piil, der svævede i Kampen over Kongen

blege, rædde Despoter, lyttende
efter Folkenes Suk, og
stirrende med et forvildet
Blik imod Ørnen.

Ha, af Lyst til at frelse Folkene,
skummer Nebbet i Blod, som
brændende falder paa Sultans
skaldede Isse.

Se, den gule Sarmate springer — som
Tigren, Elephas kued',
springer paa Ryggen og hugger
Tanden i Nakken.

Hellas Frihed af Blodhav stiger, liig
Svanen, dukkende op af
Bølgen, som hoirød mod Morg'nens
Purpurglands spiller.

Se, Viriathus river bleg fra en
Sky sin blodige Isses
Palmekrands — høit den paa Tajos
Bølger nu vugges!

Hørt er Indiens Hevnraab: — Spanien
ligner Manden, der, under
graadblandet Latter, i Afsind,
Pulsaaren gnaver.

Mørk foragter han Palmen, Ørnen lod
falde: Bladet, som ene
Blodet kan standse: selv Haabet,
Haabet forblødes!

Ikkun Scandiens Par af Løver de
brøle, brøle af Fryd: en
kneisende Konge — liig Liber,
tumlende Tigre —

ryster Toilen, af Friheds Palmekrands
flettet: — Ha bliv en Sphinx, mit
Norriges Love! og rul, liig
Ornen, ud Vinger!

---

16. Ved Mjosen.

Mork er min Sjel, som Mjosen, naar aarle
sortlokket Bølge, træt udaf Nattens
Kamp, under Skreyas Taageskjold bugner, og
Lommene hyle:

stundom sig Skummet hæver, liig hvide
Fjeder om staalblaa Hjelm, naar i Stridens
Bolgen en Ganger steiler og hæver, før
Faldet, sin Rytter:

her hvifter Stormens Dødsbanner nye
Bølger i Kampen: Nokkerne vise
fraadfulde Tænder, og sagte sig sniger en
Baad langsmed Stranden.

Eller som Skreyas Tinde, hvor Granen
svulmer: naar Skyer rulle om Ørnens
Rede: — en skummel Stjerne, der græder paa
Toppen alene.

— Mork er Du Skreya, mørk som din grumme
Navne, da Eyvind segned for Kongen:
— Maatte jeg engang blotte for Carl min
blodige Bringe!

Mork er min Sjel, liig Fyrren der hvifter
ensom i Stormen: Ravnen i Toppen
skjælver: liig Graad paa Enkeslor, siler fra
Grenene Regnen.

Sortfjedret Kummer kradser i Hjertet,
rider det, liig en Loss, der fra Træet
springer paa Renen, fraadser i Nakkens de
blodige Nerver.

Hæv dig, min Sjel, til Tinden, hvor nylig
Verden du saae at bølge forbi, liig
Ørnen paa Fjeldet, der undres ved Morgenens
glimrende Skyer!

Eller som Drengen sorgløs, der kaster
Stene i Bækken, mørkner Najadens
Pande: han veed, at den kommende Vove vil
Rynkerne glatte.

17. Napoleon.

Høiaander Svanerne ere i Melkvejen,
Himmelens Nil, hvor de blanke
Stjerner er Draaber og Sole
Perler paa Bunden,
Stjerneskud Skummet, som springer
op, naar Aandernes Vinge
Bølgen slaaer.

Vi ere Aandeæg, lagte i Dyndet; men
Sjelen sig vikler, som Sommer-

fuglen, af Svøbet, og Aande-
kraften forøger:
Høiere, gjennem Spiraler,
stiger Aandernes Skarer
op mod Gud.

Aanderne glædes ved Tilvæxten, hvergang de
skue den dydige, store
Sjel sig af Støvhammen vikle:
da vil, som Ørnen,
rystende Riim af sin Ham, den
Synden kaste, og tyde
Verdens Digt.

Aanden (liig Straalen, som skyder sig ned i det
fugtige Muld, og som stiger
op, som en glindsende, guulgrøn
Palme) i Drengens
Legeme daler, og skyder
op i Daad, som er Sjelens
Blomst og Frugt.

Qvinden, som føder ved døsige Lampeskin,
hører med skjælvende Fryd et
Skrig fra sin Nyfødte; neppe
ahner hun Aanden,
dalet i Fosterets Jordsjel,
liig i Danaes Skjød den
gyldne Regn.

Ofte en Aand i forskjellige Hjerter sig
neddykker: undrende seer sig
Jorden paaengang med Laurer
skjult, mens Oliven
blomstrer i Egenes Skygge,
blandt det lyriske Epheus
Lysegrønt.

(Hør Albuquerques's Klinge! hvor Inderne
flygte, som Skyer for krumme
Maane! Se Henrik hiin Seiler
    tankefuld streger
Omrids af Lande i gambisk
Sand! Hør Camoens's sorte
    Harpes Storm!)

— Stellas Sjel — en Seraphin,
stængt i Barmens Himmel ind,
flyvende fra Lokkens Lund
ud paa Blik som Foraarsdag,
ud fra morgenskyet Mund
paa Tungens Duevingeslag —
Stellas Sjel . . ha, den og min
er den samme Stjernes Skin,
som paa hvælvet Horizont
gjør mod begge Verdner Front:
saa den vækker op de fjerne
Chiler, som en Morgenstjerne
i sin Pynt af Dugg-chrystal,
Sky-coral, Blomsterdales Muslingskal,
hvor Liljer ere Perlekugler,
mens den for de graae Kalmukker,
som et Aftenstjerneblus
(Røgen er en Hvirvl af Ugler)
øde Midnat-hal oplukker.
Saa er begge vore Sjele
kun af samme Væsen Dele
som — se Venus Aftenstjerne
i sit sorte Sørgelin,
og den blanke Morgenstjerne
er den samme Stjernes Skin!
Hun er Venus Morgenstjerne
. . ak en Morgens Jomfru-ring.
dyrest Smykke i dens Øde,
hvor en Demant Taare-spring
gjør fra fulde Morgenrøde:

Jomfru-morgen taus og kold,
Brudgom-solen snart med Vold
vrider Stjerneringen af,
Straale-arme rundt han snoer:
Himlen Bryllup har med Jord,
Bryllupshallen den er Dagen,
bugnende af lysblaae Lagen
(kydske Morgens Mødoms Grav).
Se dens røde Sky nu synker:
Alle jubler, Ingen ynker.
Halve Kloden er en Vang,
fuld af Bryllupsgjæsters Sang,
mens det andet Halvhvælv maa
udenfor i Mørket staae;
og det skimter da den samme
Stjerne paa den svullne Nat,
som en gusten Bulme-flamme
paa en Synders Gravhøi sat.
„Aftenstjerne i Nattens Port
lyser Dagen i Dybet bort“.
Saa, før Alt i Søvn-muld dukker,
hvert den Jorddeels Liv maa sukke.
— Jeg er Venus-Aftenstjerne.

Saa er Stellas Sjel og min
som samme Stjernes delte Skin.
Jeg i Flaggermusesløer,
Hun i Dagens Latter døer.
Hendes Sjel, i Barmens Sky
og i Kindens Morgengry
svøbt, er Venus Lucifer.
Min, som gjennem sorte Rynker
ned i hulet Hjerte synker
(huult som Nat, saa jeg hører grant,
naar en Taare Bunden fandt)
Venus Hesperus den er.
Stellas Sjel og min er vist
da af samme Lue Gnist . .

Jeg med Stella kan jo tale,
ændsende ei Fjeld og Dale,
ikke Joklen, som den hoie
Maane har til Ugleoie,
saa det, med misund'lig Trods,
skeler midtimellem os.
Stellas Tanker, Stellas Lyster
ud mit Hjerte ogsaa ryster,
ud i Blik og Sang og Træk,
(som Violer Farven bære
eensblaa paa forskjellig Fjære,
skilte af en ivrig Bæk).
Jeg kan ene tyde Alt,
Gud i Stellas Digt har malt:
Seer du Kindens Sappho-qvad
(Rosenskrift paa Liljeblad)
om en Foraar-Morgenrode;
Læbens Ode (ak en Aand
boer der — vist Anakreon?)
om de blanke Druer sode
(helst en Christi Lacrima,
runden op paa Golgatha);
Lokken er, om hvælvet Nat,
Dithyrambers Foss saa brat.

Hoften . . eja! en Flok af Engle med hvide
klappende Vinger: Hoved mod Hoved de juble:
„o blomstre Herrens Jord"!
Barmen er et mystisk Qvad
om en Melkeveierad,
vogtet af et Englepar,
som til Hjelme Sole har.
. . Ah de løfte Hjelmen op,
dukke sig saa atter under,
som en Sommerfugl, der blunder
i en hvælvet Rosenknop!
Se min Qvindes Jomfrubarm
er en Harpes Sølverkarm.

Aarerne med Jomfrublod
Harpens Strenges gyldne Flod.
Ha, de spænde sig saa fulde!
Hjertet er en Strenge-rulle.
Ah, de sittre . . Jeg af Alle
hører deres Toner falde.
Ha min Sjel, en Storm af Sang,
være Vinden, som tør strømme
over Stellas Æolsklang!
Aanden, skjult i Stellas Huld,
blomstrer frodig frem af Muld
i reseda-duftende
Dyder, som mod Himlen lee.
Men i Vedbend blot og vilde
Hyben springer ud den anden
Aandens Deel. —

Taagede Secler forgaae, før en Genius
neddaler heel i en Sjel: da
Folkene ryste ved Guds det
synlige Greb i
Verden: Gemytterne bølge,
som, naar Nordvinden kommer,
krumme Ax.

Saadan en Aand skjød sig frem af den romerske
Julii Sjel i Bedrifter,
som ifra Libanons fede
Dale, i Cedre,
liig Obelisker, den varme
Straale: Verden i Cæsars
Skygge stod.

Bretland af Himlen en Genius sendtes i
Shakespeare. Sig Fortiden speiled'
klart i hans Sjel, som i Kilden
mosgamle Ege.
Kongernes Planer i Skjaldens

Fata-morgana, Jorden
    saae med Skræk.

Oldtidens Guder var' Aander, som Guddommen
sendte til Jorden, i Jordens
Dragt, for at træde de første
    Spor for Fornuften.
Maatte de Førstfødte ikke
undres, svimle, som vaagne
    af en Drøm?

Oldtiden hviler — et Havstille: Minderne
see vi som Seil eller Stjerner
i Horizonten; og Middel-
    alderen slaaer de
døsige Døninger, huult den
sukker under de røde,
    revne Seil.

Nutiden koger, som Havet om Stromboli:
svedig maa Bølgen fra frugtløst
Arbeide gaae: fra at qvæle
    Ilden paa Bunden:
Flammerne puste: dens tunge
Aande seer du paa Bølgens
    Ryg som Ragg.

— Frem sig af Tiden Napoleon skjød, som af
Havet et palmedækt Delos.
Friheden var den Latona,
    som bag hans Sejres
Palmer ham Hæder, liig Phoebus,
liig Diana, ham Lykke
    fødte glad.

Hil dig, o Genius, løsladt, Europas den
krængende Snekke at styre!

Folkene lyttede, lige
    Børn til Orcanen,
naar den med Fyrrenes Kroner
leger, træder i Støvet
    Kupp'lens Spir.

Kongerne sadde paa Thronerne, Glenterne
lige i Redet, med Hammen
børstet af Angst, med et stivnet
    Blik, og med Nebbet
aabent, naar Guldørnens Vinger
fjernt de hørte at slaae den
    svullne Sky.

Bleg Saracenen ei saae Pyramiderne,
kjendte ei mere sit Løb i
Ørknen, da Mærket var tabt; thi
    Hiins Hekatombers
blegrøde Bloddamp dem dækked';
Ganges hedere sprang fra
    Himalah.

Nelson, som Fabelens Fafner paa Guldet, med
rullende Øine paa Østens
svulmende Purpurhav laae, som
    Negren, der tæmmer
Landsen, til Løven fra Palme-
lunden, ilende over
    Sletten, gaaer.

Snarer' end Piilfjedren, krumrygget springer den
tvert over Sletten, og Brølet
ruller fra Fjeldet om Jæg'rens
    Øre: saa slog alt
Seirenes Echo fra Alpen
fast mod Bretternes vrede-
    fyldte Seil.

Ha, hvor Tarqvinerne skjalv for den vaagnende
Brutus! hvor skjalv de, bag tusind'
Gjærder af Trælle, for Ham, hvis
    Hær var en Flok af
syngende Venner, som spændte
Gjærdet ned, hvis en Laure
    glindsed bag!

Se, han Gemytternes Stormvind beherskede!
se, hvor den Donauen sortner!
Kongerne holde paa Kronen:
    Folkene lee, og
vente med Længsel, at see den
komme drivende, liig en
    Sæbebobl.

Større end Vestens Timoleon-Bolivar
formed' hans Thyrsus en Verdens
Frihedsideer, der hang, som
    knitrende Nordlys,
(skjønne som Hellas's Skygger)
over Kongernes blege
    Isse høit.

Disse de blodige Drømme om Folkenes
Hevn saae da, virkelig-blevne
storme mod Thronen, og gribe
    Kroner som Druer.
Kronen var Lynildens Leder,
og Napoleons Sværdglimt
    Lynet selv,

hyllet i Skyer af Jubel og Folkenes
Ønsker: Napoleons Klinges
Hviin var Ideernes Bliv! hans
    Sværd Republiker
formed, som Thorvaldsens Meisel
Hektors Marmor, Prometheus's
    djærve Træk.

(Var ei den parthenopæiske Stat som en
Helenas bølgende Former?
Romernes Frivælde Paris
    Hermaphroditen?
Hektors de svulmende, hvide
Muskler jo cisalpinske
    Fristat bar?)

Ildlokker liig bag Kometen, en Heltefiok
bølged' i Consulens Fodtrin:
Ney en Sertorius, Scipio
    var jo Eugen, og
fløi Pontecorvos's Sværdglimt
over Tydskland, som Heklas
    Gnister, ei?

Svar mig, du Cato-Carnot, om ham Galliens
Kjærlighed Palliet offred!
Tog hans Ærgjerrighed? Hæder
    var jo hans blanke
Pallium? — Ak du paa Cæsars
og Antonii Skygger
    peger bleg.

Spaniens Krampetræk ei Imperatoren
standsed', skjøndt hevnglad det hang, som
Krebsen ved Hercules' Hæl, da
    Hiin, med de fremad-
funklende Øine, Uhyret
slog, som fraadsed' i Blod bag
    Donaus Siv.

Preussen blev Ynglingen liig, der paa Flugten sin
Landse har kastet, og lader
Skjoldet i Stikken for Livet;
    blegnæset kiger
han i sin skjældende Moders
Stue, kaster bag Ryggen
    vildsomt Blik.

Jorden med Rædsel seer Pitts og Brittaniens
Planer liig blodige Skygger
svæve i Taagen, som Frankrigs
    Ørnvinge kløver:
Folkene stivne, som Børn, der
see en Slangeflok bag et
    gyldent Net.

Kongerne samle sig trindt ham, som Kloder om
Solen: Han byder: det frie
Hav vil ei bære det tunge
    britiske Flag, af
Blodlever stivnet. Han byder:
Polens Suk blev til Spyd i
    Ruslands Barm.

Planer, som Solstraaler, udskjød hans Sjel, og de
dybt i Siberiens Taage
druknede: Eia, hver Tanke
    staalnebbet flyver,
dengang han mod Despotiets
Timurbegs-Pyramide
    Stormen bød.

Han var Europas's Sjel og Nationerne
syntes hans Muskler, da, Simson
liig under Afgudens Tempel,
    Han Pyramiden,
opreist paa slaviske Nakker,
fæl som Fjeldet bag Taagen,
    briste bød.

Han, at Europa den skyggede, saae: og, at
Grundfladen voxede: Under
Stenene stønnede Polen,
    Folkene saae han
trænges mod Havet: han bød, og
Heltes staalblanke Bølger
    rulled' frem.

Han sad som Stormen paa Bølgerne, dengang de
fraaddække sprang over Friedlands
Brænding, da Smolensk, den første
Hjørnesteen, brast, da
Mosaisks Blod-mosaik i
Revnen viste dem Moskvas
Marmorblok.

Var det en Skjebne, som under det styrtende
Moskva, liig Kjæmpen i Dagons
Tempel, Napoleon knuste?
Hersked' et fatum
over hans vældige Aand, og
ham, liig Phaeton, ned fra
Himlen drog?

— O hvor forfæng'ligt at lytte til Sphærernes
stjernede Harpe med kilden
Skræk: at vi troe os til Himlens
Stjernehjul bundne,
liig til en stolt Triumphators
Axe, troe os med Stjernen
hvirvles bort!

Mennesket skaber sin Skjebne! det modige
Blik imod Fremtiden er den
glimrende Stav, som beskriver
Skjebnen dens Trin: En
Stormvind, som fødes, naar stærke
Planer krydse hinanden,
Skjebnen er.

Cascas's Dolk var den Parcernes Finger mod
Julius? Ha, den en blodig
Søn var af Cassii Lyst til
Frihed og Cæsars
Lyst til at kyse med Sceptret
Parthens Panther og Romas
sultne Ulv.

Cassii Fædrelandskjærlighed krydsede
Cæsars Ærgjerrighed, lige
blaasorte Tordenskyer: var det
    Skjebne, om Cassi'
Svovelsky slynged' et Lyn? om
Bruti Planer bevinged'
    Cascas's Haand? —

Kun Elementerne mægted' Napoleons
Jettekrop tvinge: ei mægter
Stormen de stivnede Bølger
    mere at tumle.
— Vidste han ei, at de gamle
Bjarmer stride med Skyens
    hvide Piil?

Vennerne flygte, og blotte hans Storhed, som
Skoven, Orcanen har hviftet
bort ifra Fjeldet, liig Kappen
    bort fra Herakles's
snoede Nakke: et graadigt
Hav af Sværd i hans Fodtrin
    fraader frem.

Atter de skjælve som Sivet ved Elben; og
dengang han, stormhyllet i sin
Storhed, tilbage til Seinen
    rulled' som Tordnen:
Selv over Belle-Alliances
røde Enge hans Seires
    Echo klang.

Se da han treen, som en Dæmon fra Graven, fra
Elba, og rysted' Europa!
Se, da han trængtes imellem
    Havenes sorte
Skjolde og Jorderigs Kroner:
maaled Drotternes Angst hans
    Storhed kun.

Folkene, da de begrove ham levende
(Riger for ham var en Grav) da
sang de: „vi offre for Frihed!“
— Var han da bleven
Jordens Dictator? — Med Bruti
vendte Aasyn jeg raaber:
„dø! han dø!“

Ha! Han er død! Se i Mindernes Tempel
staaer Mausoleet: et Tempel
inden i Templet! — De høie
skjoldtækte Piller
er Memoirer, og Saga
hugger Basreliefs paa
Buens Hvælv.

Hine spirale Colonner med Løvværk har
Jordklodens Skjalde ham sat! o
stort er hans Tempel; thi Sandhed
fødes paa Graven:
over den bygger den Mindet,
skjønt, som Hjertet der brast, som
Aanden stort!

18. Paa en Kirkegaard.

Min Harpes Sprog
bliver kun en Monolog:
Ingen skatter, Ingen fatter
det for Vaudeville-latter.
Mange vil med Fing'-ikors
vise mig en Kongevei

til Parnassets bratte Hei,
hvorfra Harpen flyve kan,
som et gyldent Seil paa Vand,
fuld af klappet Storm,
over Jord og kronet Orm.
Ak Lapither! Vee Centaurer!
Hvad I vise er ei Laurer:
— det er Pors.
Nogle læse
kun ved Lys af egen Næse,
eller om de fik
Lampe til i Avindsblik,
ville finde dog, og rette
fæle Feil i Digt som dette.

Ak, med dette Suk jeg tænder
dyre Harpe til den brænder,
til et Qvad, som Røg og Gnist,
hvirvler sig — til Himlen vist!
Der jeg kjender Aander trende
. . o for Hvem jeg her tør tænde
paa Psalter-alter Offerqvad.
Ja, om, uden Streng og Stav,
taust et Digt paa Hjertet sad,
som en bøiet Aand paa Grav,
vilde de hvert Suk dog kjende:
hvert et Suk, der, sort som Storm,
gjennem Digtets Hjerte brød,
blev dets sorte Haarlok-orm,
hver en Jubel, Digtet fik,
som sit himmelvendte Blik.
Ha at synge for en Død,
som i denne Stund kan gjerne
være paa den fjerne Stjerne!
Vil jeg høre Gjensvar fra
hule Ribbens-harpe? — Ha!
Er min Harpe Hieroglyph,
er mit Hjerte Logogryph

for de Mennesker, som have
endnu Issen over Graven?
for den hele Livsens Strøm,
(Mandevid og Dyredrøm)
der i Blodets Regnbu-vover
endnu flyder Graven over?

Ak, min Irsk i Staaleslør,
Dig jeg ene Uret gjør!
Du, som Fleer med uselt Neb,
spotter ei mit Harpegreb.
. . Ah, vi kjæmpes . . Tys! du vandt.
Sligt et Aftensuk jeg spandt
ikke ud af Hjertets Lin,
morgenmalte Phantasi'en.

Gud i Redet gav os nok
hver en gylden Lyrarok,
at vi begge flittigt ud
skulde spinde Kvad til Gud.
. . O saa stærke, at i Skyen
du kan binde Falke-lyn:
jeg i Mulden Djævle binde,
hvis de lade end sig finde . . .
Eia ja i Munkekaabe
tør de over Verden raabe:
endnu hjerteløst Kyrads
staaer for hjernetomt Pallads:
endnu hist og her er Vaaben
(som om Adils var i Hoben)
som Kronen, i Klerkemulmet Lys,
hviftende i Trælle-gys.
Du har blodig Spurvehøg,
Glenten og en hykkelsk Gjøg
med din Trillesang at binde,
saa de ikke Klo kan finde.
Jeg har værre Høg at tvinge
(Klingeneb og Kobbervinge)

Du har til din Harpes Spøg
Nøddeskriker og Musvitter.
Jeg har norske Jesuiter
(Saligheden**s** Aagerkarle)
norske Jyder, norske Jarle.
Du i Granetop har søde
Drossels Barm med Sang at føde,
saa du faaer dit Kvad igjen
omskabt til et Dvergmaals-spil,
(som muntert Ord til traurig Ven
faaer Svar i Vemods-smiil).
Jeg ved Granerod har funden
ogsaa Drossel sød i Lunden;
men saa taus, som Stjernen, der
er for smuk til Selv at kvæde,
men de høie Engle græde
ved dens kolde Liljeskjær.

„Ha i Sol se Brudeseng!
se i Maanen frodig Dreng!
Livsens Aand, af Morgenskyer,
fletter Dig en Rosenhytte!
Øde Jomfruvemod bytte
Du med fulde Modersmiil!
Søde Stjerne,
vil du evig være Terne?
Se til Jorden: Druer varme
hænge om dens aabne Barme:
Havet er et Moderskjød,
mindste Kvist en Arm saa blød,
fuld af Sang og Blik og Børn,
fra lille Irisk til voxne Ørn!
Livsens Aander, kolde Stjerne,
ville Alle — o saa gjerne,
synge Bryllupshymnen: „Bliv!“
mens du vælger ud den Ene,
som tør kryste omt dit Liv,
kryste ud i Rosen, som

staaer der graa og kold og tom,
Livsensvellugt, Lys og Blod;
gyde Guld i kolde Stene,
Skyens Glands i Palmerod;
og i Muld og Nervespind
egen Guddom væve ind!“

. . . Ha, hvor var jeg? — hvor blev af
blege Chordrengs Psalmer,
da de Hagbarths brudte Stav
grov bag disse Almer?
I et Himlens Bryllup, hvor
Liv undfangede en Jord,
som paa første Morgenrød
frem fra Dybets Mørke flød?
O bedre! bedre! jeg er ene:
her er jeg, der Omsens Grav!
O jeg varmed disse Stene
op med Graad til ud de skjød
Pindseliljers Stjerneglød,
hvis jeg ikke vidste, at
en Taare faldt paa Baarens Nat,
. . en Taare, som kan Helved selv
lysne op til et Himmelhvælv!
Ha mit Hjerteblod er ei
værd den halve Taare — Nei!
For slig Taare paa min Grav,
bort mit Harpe-liv jeg gav.

Dette Liv er meer for mig
end et Rige, Carl, for Dig,
som til Kronens hede Glands
Skygge fik i Laurbærkrands
og i Borgergreen (den Bedste,
trods Lauren om dit Kaardefæste) —
Uden Harpens fulde Hjerte,
uden disse Strenge-aarer
— ha, der Ætherblodet banker,

Pulsen slaaer af Aandetanker! —
Engle skabtes ei af Taarer,
Engle, som til Himlen bar
al den Sorg, mit Hjerte har . .
. . o jeg sank i Mulden ned,
tigged' Ormene om Fred.
Nu jeg Plectrens Helligkjerte,
— tændt i Harpens hede Hjerte,
Røgen: Synd, og Gnisten: Smerte —
svinger lystig paa min Grav,
synger selv min Liigsang, hvis
den — fortidlig, nei betids —
ei af Døden brydes af,
som da falder ind med sit Chor
af Præst og Orme og Degn i Flor . . .
— — — — — — —
— — — — — —

19. Til Hagbarth.

Skulde jeg glemme dig, Hagbarth, om nogle
Fjeldrygge skille os ad, som
Tiden, der sætter sit Taageskjold mellem vort
Nor og dets Fortid?

Endda den glimrer jo klar, som i Oldings
Tanker hans Ungdom, der løb paa
Roser, og segnede: — Tiden forgjæves vor
Oldtid vil skjule.

Du er min Konge, min Hagbarth, jeg er dit
Norge; ak har jeg ei mørke
Fjelde og fraaddækket Bølge i Sjelen, og
suser ei Storm af

Lidenskab vild gjennem Tungsindets Fyr, hvor
skjult dog Forglemmigei leer i
Mosset ved Foden? Min Konge den glad paa sin
Krone vil fæste!

Den er din Indtægt; thi Landet er fattigt:
Venskab gjør Lidet, for gode
Hjerter, dog vægtigt! Fortrolighed knytter jo
Kronerne fastest?

Mjøsen jeg ligner: Du Dalen, der favner
Bølgen med blommeklædt Arm, som
Laurkrandsen slynget om mørkeblaae Skjolde: — O
Mjøsen var mørk, hvis

Totn den med glimrende Ax ei forgyldte:
Skjoldet vanærede Helten,
uden en Laurkrands; men Valskygger speiles i
glindsende Laurblad.

Mjøsen vil aldrig forlade den Bred, der
laaner den Skjønhed: behøver
jeg vel at sige Dig, Hagbarth, jeg aldrig vort
Forbund forglemmer?

20. Hymne til Friheden.

Araberen synger om Dybet, der straaler af Perler,
og Maharas Guldstøv;
mægter ei tænke sig Nordens Himmel,
fuld af Nordlys, som snoede af Perler,
med Flammen, som Bølger af slige
Ørknens Skatte.

Saa Skjalden, om Alherren ophang hans Harpe paa Bogen
i Herthadal, kvæder
kun om en Krone, hvis Gjenskin fordum
lued' svagt ifra Norriges Fjelde:
Diademet paa Norriges Bonde
knapt han drømmer.

Ha han skeler, selv om en Lyra
glimter bag Granerne!
„Springer end Sølvet i Norge som Blod?
Eller var det en Fos? O behold dit Vand!"

„Ak, er Sølv et Fædrelands Blod, da
Nor er et Liig, siden
Dan-øernes Igleflok om Throndlagen hang,
hule Følehorn stak ned i Kongsbergs Barm!"

„Se, nu ligge Øerne spredte, som døde Igler,
paa deres dovne Bølger!
Himlens Aande, Friheden, nedhviftet er, mit
Fædrelands Saar at læge.

Se med Skin den fylder de fattige Hytter!
. . O, som om Norge havde
efter Himlens Stjernekurv grebet, at mætte
sig for de tømte Grubers Bægre".

Hver vil sin Stolthed indklæde i Dragten,
vævet af Toner: Jeg vil og nævne mit
Fædrelands Rigdom, ja Guldet, som rinder i
Normandens Aarer,
Perlen, der stiger fra Normandens Barm, og
straaler i Øiet, Tindingen mørk af den
Krone, der gjorde Publicola hædret — o
den vil jeg synge.

— O Frihed, Guds Aande, der fylder Englene,
O Frihed, en Strøm af Aarhundreder,

hvirvlende Kroner og Kongebeen,
som hvide Sprut-skum om Throne-steen,
og Munkekaaber og Pavetiarer,
som sorte, ravende Bølgeskarer,
slog dig enten til Himlen eller
drog dig nedad til Helved; thi,
siden Brutus brast,
og Cæsar greb efter Parthens Kvast,
paa Jord var du ikke: kun Boddler og Drotter
paa Folkenakker i Marmelslotte,
blandt spændte Lænker (som Edderkoppe i egen Væv)
var' ene frie,
og Kongepurpur var eneste Lys
i mørke Skyer af Trællegys.

Først hørte vi — ah, du var funden hviftende,
Frihed, langsmed Pensylvaniens Strømme,
i vilde, palmtækte, indiske Skove;
og Washington drak dig,
og blæste saa de brittiske
Bannere bort,
som om de vare
Lord North's Parykker.

Hvor kom du ifra? O mon fløi du, Frihed,
ned fra Egen, Jorden bar som en Hvifte
for Franklyns Vugge, saa fluxen
hans Tale den kjølige
Hvinen blev bag Washingtons
Sværd, da det skar
tvende Etager
fra Jordens Kroner?

Hvor kom du ifra? O mon steg du, Frihed,
først (som smiilsnar Havfru fra Missisippi)
fra Washingtons sværdblanke Strøm af
Veltalenhed, da du
fra Komitierne dukkede,

for, til en ny
Jord, under Havet
svømme nedad Tibren?

(Ak næsten jeg glemte, at Friheden bleg,
paa sin skjulte Reise, iland paa Bretland steg;
thi Hvilen der var kort,
hvor en Dictator stod
paa Jorden lys af Tyranne-blod,
mens Luften var sort
af puritanske Bønner.
O Menneskekjærlighed er Frihedens Hjerte,
Tolerance dens Smiil til Alle,
og, om dens vrede Blik er en Bile bred,
dens blide er et glindsende Palmeblad.)

Ha, nu du fløi efter Galliens Raab: For
Folket flye nu Despoter: for Hadet, der
Sporene slikker, som Panthren, med blodige,
hængende Tunge.

Ak Gallien, ved Helgener forvant,
vil føle sin Frihed med Fingrene grant,
med Hjertet koldt, vil de Haanden varme
i stolte Flygtninges aabne Barme . .
Hør, de kalde med Munden — Tys!
. . de kalde Friheden: Gudinde,
reise den Billeder i Dagens Lys,
om Natten Lænker de tvinde!

Drukkent i Kongeblod Gallien løste
Frihedens Belte, brød Kronen itu som en Bryllupsring . .
. . . ak før hun var bleven Folkets Brud.

Eia, da Beltet nu sprang paa den Kydske,
udfoer fra Barmen ei Duft, men paa laurblanke Vinger
Imperatorens sorte Ørneflok.

Hvo glemte, at, da Romas Ørne
fik gylden Kam
og Purpurham,
den staalet Klo og Sangen tabte?

Hen mod de Fjelde, der dækte med Secler
Normannakjæmpens Søvn saae den Himmelske . .
Hun græd da, men Taarerne fulde paa Norriges
vaagnende Hjerter . .
(Modergraad falder paa sønlige Hjerte
heed) . . og de slog'; men tungt fløi Vampyren, som
suged' dets Blod . . bort, bort, for at tære paa
slumrende Slaver.

Norriges Fjelde sig hvælve til et Tempel:
et Hjem for landflygtige Frihed:
Sarpens Regnbu' er Frihedens Arnes Røg.

(O kom du, gode Moder, Hedemarken er en deilig Seng!)

Nu, som en Gudsaande, Frihed boer bag Dovres
og Filefjelds Støtterad, Kringen
staaer imidten, som Alteret, blankt af Blod.

(O kom du, gode Moder, Toten være dig en faver Vang!)

Se Christianiafjorden, som blaae Violer, strøede
paa Festdagen op mod Portalen,
hvor, som Fredsskjold, en Krone er opsat til Pryd!

(O kom du, gode Moder, Thrøndlag er en Vugge vid!)

Rundtom paa Thingstene Cheruber staae med Glavind:
som Ørne med vidtslagne Vinger,
fange de iilsomme Frihed, den Guds Aande
(som hellige Apostle i traurigt Smiil og Rynke
— thi Sorg laae foran Himlen — den sidste Flamme af
de flygtende Engles Vingespidser.)

O Frihed, svævende „Bliv" over Afgrunden,
(netop saa dyb som en Throne er høi)

hvor Folkene mylre . .
. . svævende Bliv, som raaber:
„Guddom kom
frem *paa Jord* fra Hjerteblom!
kom fra Hytte, kom fra Borg!
Naar du først er gaaen ud
fra blinde Dumhed, sløve Sorg,
fra Egennyttens Rottehul,
muldsvøbt skjøndt, dog ud af Muld
til Himlens Frihed *her*: til Gud,
— lad dig da ei skræmmes ind
af lidt Skin og Hermelin!
skræmmes maa du ei tilbage
for et Scepter eller Stage!
lad Dig ikke kyse bort
af en Munkekaabe sort!"

O Frihed, Bliv, som taler saa!
i dit Norges hvalte Tempel
granevoxne Normænd staae
som Friheds-støtter, Norges Møer
som Friheds-billeder i Slør,
med en herlig Mesters Stempel!

Frihed, af Kongers sorte Vrede,
som straal'vinget Dag af Natten, forfulgt,
staae i mit Fædreland stolt med Niobes Smiil, og
ophæng paa Normandens fattige Dørstolper
Egeløvkrandse, og vink til Arnen din
odlede Afkom!

Aand i Hellas's Hjerter, at flux de svulme
op til vældige Skjolde, der flyve paa
blodige Hænder, som svullen Stormsky paa
Kastor og Pollux!

Lad Eurotas, liig Susqvehannah,
gjennem Jubel og hvilende Helleners

Blik (o, som blinkende Sværd for Friheden!)
roligen rulle!

O, naar jeg beder til Dig, Forfulgte:
beder jeg til Gud — — —

Du er af Ham, som af mig min Geist, der
laante mit Hjerte til Vugge.

Saa Du i Kloderne (Guds Hjerter
i hans Himmel-barme)
opfostres — O, som et rødmende Hav af
unge Sjele, der suge fraoven, af hvide
Stjerneskin, Udødelighedens Die: Haab,
hviler du der!

21. Drengen.

Held mig, se Stella legende med en
Drengs det lokkede Hoved?
Bag Jasminen sig useet
tænker den Hulde.

Hvi i Jasminens Skygge? ak, har da
Pigens Moder vel sagt: „i
Manden skue du Slangen,
Øglen i Drengen?“

Vee, da, som Kadmus, lagde i Jord hun
Dragens Tænder, og snarlig
skulde Furier voxe
frem mellem Roser.

Drengen er skjøn, og Stella hans Haar, ligt
Solskin, elsker, og Munden
er, paa Liljeblad lagt, et
rødmosset Jordbær.

Kinden paa Drengens Lokker hun lægger,
som naar Straaler paa Morgenens
Skyer bølge, som gyldne
Vimpler paa Feers

purpurne Seil: — Se, regne ei Kys paa
Kinden, liig, naar en Flok af
purpurvingede Duer
dale til Jorden?

Følelser dunkle bryde igjennem
dine lysnende Kys og
Blik, som Sommernat gjennem
Qvelsrødt og Luftblaat.

Ønsker de føde (et for hver Finger)
dunkle som Sommernatsstjerner.
. . Ah Maria hun seer med
Jesus paa Skjødet!

Følelse — o uforstaaelig som Himlen,
beruust af Nat og Jasminduft
(den veed ei selv sin Ruus, før kolde
Morgenvind blæser den bort: nu
seer den, at dens Jasminer
vare kun en Drøm om Stjerner,
dens Stjerner en Drøm kun om Solen:
med Sol i Skjød, den sukker nu ei mod Natten).
O Stella, en Vind det jomfrulige Slør
(der bugner nu ud, som et Seil, af Drømme)
vil splitte, saa knapt du i Luften
det seer som en drivende Taage;
men dine Taare-jasminer dale ned.

men dine Ønskestjerner dale ned,
som i dit Skjød et Solsystem du samler
af slige gyldenlokk'de Drengehov'der.

O, at jeg Tiden kunde tilbage
rive: Tiden, da Lokken
lignede Stjernernes Skimmer:
Blaavinget Due

ligned' mit Øie — Tiden, da under
Træet, Bedstefa'r planted',
dengang Mo'er-min blev født, jeg
sorgesløs leged'!

Hjertet var ligt da Lærken, hvis Glæde
høit i Vaarluften dirrer:
ligt det Blad, som paa Bækkens
Sølvvover svømmer.

Maaskee da hine Kjærligheds Lyn — o
Stellas Kysse — mig skjænktes?
Pletten *jeg* blev, hvor Rosen
Bladene rysted'?

Ha, nu er Hjertet Ørnen: nu fraader
Bækken: Bladet er sjunket:
Kinden ligner ei Æblet,
hvormed jeg leged.

22. Stella i Verkenskjole.

Snart, Stella, du seer mig i Vadmel, svart eller hvidt.
Hvis Farven var munter, jeg dækte mit Hjerte med Løgn.

Se, Latter i Kummer er Vanvid: Landsforraad er,
i Fremmedes Regnbuetøi spotte sit fattige Land.

Selv gaaer Britten sort, i en Dragt saa snau som Navnet: Kitt Wren,
fiin, glindsende, som en Hugorm.
Det er hans Guld, som glindser i hans Klæde,
den sorte Farve er Synderne, Guldet udsvider.

Sort han sidder hist paa sin lysegrønne Strand, medens her
— Hei! — Nordboen løber under
sine alvorlige Fjelde, klædt i Lapper
(ak Harlekins!) Britten har ophængt paa Kysten tvertsover.

Snart Stella, du seer mig i Vadmel, sort eller hvidt.
Ja, hvis kun min nordiske Skrædder vil Vadmelet sye.

Dit Smiil forbinder tusinde Saar, Lorgnetterne
ville indsvide i min Ryg,

imens en Spraglet hvidsker: „har Han en Guldharpe,
som (jeg troer det) gaaer svøbt i Bark?"

Stella spænder det Lams Uld,
jeg ifjor fik til at blomstre
ved Hegløv og Salt, paa Væverstolen.
Ak, ak, mit Hjerte slaaer saa hurtigt som Spolen!

Søde Fingre, ei jeg ynker
eder meer end Engle, som synke
ned til Jord for en Dyds Skyld, nær
uddød — her.

Naar du hviler, saa læs mit
sidste Digt, o eller se ud,
og le ad Vindens Hviin i Sneen.
Ak, ak mit Hjerte slaaer hurtigt som Skeen!

Nordvindens snoede Tand i dit brune
Verken vil briste, min Mø!
(Nu er en bruun Hyacinthe min Livblomst:
blegn, Tulipan!)

Fædrenelandsk er dit Hjerte og frisk din
Barm bag dit Fødelands Tøi.
(Nu er en bruun Hyacinthe min Livblomst:
Solsikke, visn!)

Le ad de andre norske Kvinder,
som fægte mod Sneen for gustne Lunger
med flammende Slør!

Giv mig, naar atter Væven greies,
din udslidte Kjole: jeg gjemmer Stykket,
hvor Hjertet har slaaet.

Men af det hele Plag Papiir jeg gjør,
skriver derpaa et Digt om Tarvelighed,
vor Friheds Huusholderske — — —

23. Til Hakon.

En syngende Kilde, Hakon, sprudler som
Geisir i Sjelen:
Den svulmer om Bredden: Den over de sorte
Stene, Skjebnen har spændt om dens

stedse urolige, stedse svedige, hoit mod
Skyen pustende Barm,
fraader, rullende hen under
lunken Røg, lilg de dunkle,
Vellugt-aandende Stellamins
Lokker, idet de den klare
Nakke og Halsen, hist og her, blotte, som
drivende Skyer den halve
Maanens Barm.

Hakon, Tanken om Dig er den Kraft, som
svulmer under min sydende
Geisir, som kaster den
op, op, som en Regnbu, mod Solen.

Se, Romerynglingen Kindernes
første Blomstskjæg Apollo offrer!
Men Venskab er min, min
Helios: det Solskin, hvori min
Sjel kun aander.

Dig, Hakon, min første
Dithyrambe jeg bringer: den bølge
rundtom dit Hjerte, som
Løvet, der rasler rundt Rosen!

Du min Apollo! min Stella er Musernes
Chor, som dandse om mig, som om Alt'ret:
de, hvis Aande heder min Sjel.
Min Melpomene er hendes mørke,
rullende Lokker:
min Urania Øiet: Thalia
Gangen: min Clio
skjult bag Tænderne sidder: Erato,
Elskovsqvæders Gudinde, er Hjertets
Slag: og Euterpe
Læben: Calliope Panden: det hulde
Smiil er Polimnia, stjernesløret.

Ikke glindser, skjøndt jeg sagde det nylig.
— ha, en Drøm, som et Rosenblad,
    hvifted' forbi mig —
min Harpe i Musernes Smiil:
Derfor ere Tonerne lige
Ravne, som ikke i Vinden
mægte de brede Vinger at styre.

Aar, Hakon, løbe, som sorte
Bølger: mit Venskab, som
Snekken, følger dem, med de
barmede Seil, liig Skyer, og Flaget
stivt i Vinden, som Solens Straale.

Ha, saalangt som de raske
Bølger ile, vil Skibet
følge, forfølge dem indpaa
Dødens Strand, som jeg ligner med
    Tungen Panama!
Men se, jeg trækker det over . .
— hen i det stille Hav!

Hakon! Aar løbe som Vinden, der
hvirvler legende henover Marken de
    raslende Blade; men
seer du den smekre
Stengel, glindsende under en blaa
Blomst, liig Guldlandsen under en Hjelm?
den bølger i Vinden,
rystende Dug af den favre
Kalk over den Dynge visnede
Rosenblade, som Vindene tumle, og
hvormed Skjebnen mig spotter.

Se, Hakon, hvert Vindstød
hæver Stenglen mod Skyen! Du seer dens
Blomst som en Stjerne i
Morgenskyerne svømmende, liig et

Stella-Blik, paa Kindens Morgensky glimrende,
— o liig en blaavinget Due, som har i
Rosenbusken sit Rede, og spreder
ud fra sin Purpurseng violette,
glindsende Vinger!

Blomsten saaede dit første
Blik i min Sjel — o
se den er voxet; se Aarene
bølge under den, Skyer
liig under Stjernen!

Ja hvergang et Aar, liig uhyre,
sortblaa Kjæmpeslange, sig sammen
ruller, springe de blaae
Blomster, tusinde, tusinde, frem af
Sporet (saa Sjelen ligner en Eng af
vajende Blaaklokker) slynge
faste Guirlander om Slangens
sorte Bugter.

24. I Tordenen.

Tordnen ruller over Jorden,
som et Morildhav om Norden,
Kampsky liig om Skjoldegjorden;
Tordenskyen, som Dødens Flag,
vajer paa en Lynildsstag,
som — ha stærke Kjæmper flytte
ned fra Himmelen i Dybet.
Se, mens Himle kjæmpe, lave
Jord i Sorg sig maa begrave.

Alle Reder (Slot og Viol,
Rosenqvist og Kongestol)
maae nu tause lukke sig;
Bjerget segner over Krybet,
alle Dale ligge Liig.
Jorden tør ei, ved en Storm,
dømme, i det Ragnarok,
Hvem der Sejerslaget slog:
Lynets røde Midgardsorm,
Tordnens Fenris, guul og sort,
i den hvalte Regnbuport.
Taus den slikker Valens Blod,
faaer den hele Tvekamps Bytte,
mens den tier, sukker, haaber;
gjemmer slagne Skyers Taarer
dybt i Knop og Blommerod
Palmeblad og Kokusnød;
Ranken fanger dem i Støvet,
gjemmer dem i Druens Skjød.

„Bort nu med Jordens sangfyldte Templer og
messende Præster! Jeg vil nu dyrke min Gud, mens
Himlene synge, og,
klædte i Høitids sorte Talarer, de
bølgende Skyer høit: Halelu!
juble til Herren i Chor med
luende Tunge.

Skyerne synes sortklædte Præster med
skinnende Isser eller vor Christus med blodrød
Tornkrands om Issen — o
Lyn over Lyn, som Blodsdraaber falde; men
Tordnens Triumphskrig gjalder — Ejah!
Jorden er reen som dens Rosers
regnfulde Blade.

Regnbuen, se, fra Himlen til Jorden blandt
Lynkjerter (tænk paa Faderens Festhal da tabte

Søn kom igjen!) som en
Soningskrands ophængt, flettet af Menneske-
hjerter og Engles Vingeblaat . . Ha,
Halvten i Dybet sig sank: o
Djævlene frelses!“
Saa vil Gotthilf, Christen, tilbede.

„Se imellem Synskredsens røde Tempelgardiner
— Halelu-jah! —
paa Bjerget, som paa et Altar,
knæler en Sky, som en kulsort Tyr med gyldne Horn!

Ha, Cheruben daler . . med Flammeglavind han ofrer
— Halelu-jah! —
Tys, Tyren brøler, og opad
springer som Regnbuen dens Blod, og drypper ned som Man.“
Saa vil Nathan, Jøde, tilbede.

„De Troendes Hjerter bøje sig som Flodernes Blomster . .
de briste med et Balsamine-suk,
og Sjelene dampe op med Schirvans Rosers Vellugt.
Allah aabner sin Himmel.

De vantroe Aander, sultne ved Duften af Paradiset
— se Tordenskyer! — stimle udenfor.
Profeten — se Lynet! — drager da sit Sværd, at klove
sine Hellige Vejen.

Men af Paradisets Blomster Allah fletter sin Regnbu,
at alle onde Aander (se!
de dale som Taarer!) kunne ned til Jordens Vugger
stige, bedre at leve.“
saa vil Ali, Moslem tilbede.

„Ormuzd fra Østens Hvælv i Lyn
(O, trods din Taushed, see vi, du er Sandhed!)
Ahriman fra Vestens Dyb i Tordenskyen

(O, trods din Torden, høre vi, du lyver!)
frem, for at kjæmpe om Jorden, drage.

Se i din Barm den samme Kamp:
der er dit Hjertes Slag en Guddoms Lyn mod
Aarernes og Lændens sorte Tordenbrag.
Vandt den: saa se, i Taaren paa dit Smiil,
Izeds*) som stige til Jord paa Regnbuen.
Ha, i de store Kræfters Kamp
Akhar — o Tidens Dyb, den Ubegrændsede —
Regnbuen har slaaet om Himmel, Jord og Dyb,
sigende: „skjælver! dette Alt er mit!
Ormuzd, min høire Haand, der griber
Verdnerne ud af mit eget Dyb!
Ahriman, min venstre Haand, der skyller
Verdnerne ned i mit eget Dyb!
Hvo af Eder vil gribe
Jorden, mit Herskeræble,
midt imellem Eder,
midt i dette Rige, i denne Himmel lagt?

Ah de flye, Ahriman og Ormuzd!
Men række Hænderne først mod Akhar
i Østen til Afsked, snoe dem sammen: se
der er Regnbuen fuld og hvælvet!

Ahriman sig sætter i Skovens Skygger,
og hyler Stormvind . . Det er Nat.
Ormuzd sig sætter paa Aftnens Ararat,
og græder Stjerner . . Det er Nat!"
Saa vil Sofi, Perser, tilbede.

Ak, hvem sang med Tordnen vel
bedst sit: „love Gud, min Sjel!"
Christen, Moslem, Hedning, Jøde
maatte dog hverandre møde

*) Persiske Engle.

inden samme Faders Arme.
Hver, med eget Tonefald,
banked' paa den samme Hal,
og, i Røg af Taarer varme,
sank de til hverandres Barme.
Sørgeligt, i Enrum tør
Hjertet hæve kun sit Slør.
Rører eller hører Nogen
Den, som beder taus i Krogen,
trækker Bønnen sine Vinger,
som den over Stjernen svinger,
rundtom alle Hjerter snoer,
rundtom Himmel, Helved, Jord,
sammen (som en øm Polyp
sine lange Følehorn)
ruller sig til Hjertets Dyb . .
. . og en Dyd er nær forloren.
Thi han, med skinhellig Mine,
maa nu lydt i Templet trine,
tør nu bede kun for Sine;
Alle Andre maa han kyse
med en Haand og Mund, som skjælver,
ned til Hevn i evigt Helved';
sine Egne maa han lyse
op til Himmels med en Taare.

25. Stella og Skjalden.

„Skjald, mellem gloende Tænder
drømmer i Feber din Tunge
kun om Kys.

Skjondt under Skuldrenes hvide
Vingely slumrer end knoplos
Stellas Barm:

visner din Arm dog af Længsel,
blusser dit Blik, hvor jeg vender
helst min Fod.

Eja! du siger, mit Smiil er
Rankens og glindsende Druers
Rad min Mund?

Eja! du siger, at alle
Druer skal drikkes, men Ranken
plejes omt?

Stella kun kysser sin Lege-
soster, en Bæk, og sin Ven, en
Rosenbusk.

Sodere synger end Dig Hiin,
lobende foran med hvide
Liljers Slæb.

Favrere rodmer end Dig min
Rosenbusk: Duggen, dens Oje,
stirrer ei.

Men en vellugtende Vind dens
vajende Knopper, som gyldne
Cymbler, slaaer.

Klem ikke Luften, om Stellas
Aande den end, som usynlig
Blomst, har gjemt.

O bland ei med syge Jasminers
Aftensuk Sang over eet af
Stellas Haar

Svulm om din Lyre din Musk'l! med
lynlige Qvæder din Tunge
Skyen slaae!“

Saa Hun loe, da jeg viste
hende min Elskov, der glimrede gjennem Graaden,
liig en Gartner, der rækker
glad Herskerinden om Morgnen den første Rose.

Nu kan Roserne avle
Gift, siden Stellas Læber slig Tale fødte.
Nu, I Liljer, vær Ormes
Skjul, siden Stella i Barmen slig Tanke nærte.

Mangen Blomst saae jeg bøje
sig efter Fingren den forhen kun Torne rakte.
Hind, hvi gaaer du alene?
skotter med rindende Blik til din tomme Side?

O, Sorg fængsler min Sjel, som den tunge
bruunrustne Stormhat en Ynglings
favre Kinder og gyldne Lokker.

Dog maa jeg, skjøndt Øinene mægte
ikke at flyve, og Aanden
sukker qvalt, som en Vind i Hulen,
Sværd svinge, skjøndt Ingen det fulde
Saar under Rustningen seer, og
Sved om Saaret, som Skum paa Bæg'ret.

Løs Sorghjelmen, Stella: se Rynker
blive Viziret: jeg griber
Harpens Slør, som jeg hang paa Birken.

Ha, sku den, liig glimrende Regnbu',
lænet til Ygdrasil! Stella,
er' dens Strenge gyldne Landser?

Hvert Spyd har sin Kjæmpe, som staaer ved
Siden usynlig — en Skare
Aander — Strengenes stærke Toner.

Ak, Strengene ligne dit Haar, skjøndt
dunkelt som Bølgen, der triller
gjennem sneedækte, hvalte Strande.

Ak, Strengene ligne dit Haar, naar
Vaarvinden, hviskende bag det,
smigrer Nakken med Æbleblomster.

Løs Sorg-hjelmen, Stella: de frie
Lokker (sangfulde Tanker) vil flagre som Solens
Vinger, svulme som Morgenskyer.

26. En Sommerqvel under Syringen.

Kom Kjærlighed, kom imorgen igjen,
kom med dit Taare-
blus, med dets Røg af hvirvlende Klage,
kom til din Ven!

Da Tusmørket faldt, en Geist mig iskjul
hvisked: „til Vinen
trænger du, liig til Regnskyen den Asp, som
staaer der saa guul."

Den Viismand Fornuft sig kaldte: hans Had
følger dig, Elskov.
Fly, min Veninde! Ranken har mørkgrøn
Galde for Graad.

Et Bægerblus svang han: meer jeg ei saae,
Elskov, din Stjerne.
Snart jeg i disse kjølige Skygger
syngende laae.

Her skal af Hendes Blik ei min Sjel
tumles, som Hingsten
under en Kvindes silkeblaae Tøiler,
væltende Sved.

Paa Druernes Morgenbølger min Sorg
glider som Svanen:
dybt se den dukker, stiger som Dagens
straalende Ørn!

Skjøndt Aftenens Stjerne jeg skimter der, liig
Vennens Farvel, der
sittrer i Øiet . . Tys, en Ligusters
Suk fløi forbi.

Min Fryd under Ranken rasler, min Kind
er ei Cypressens
duggede Blad, min Tanke er heed som
Ørkenens Vind.

Den henover Sorgen farer, liig Siv
svider den Sorgen,
hvirvler dens Støv i Glemselens døde
staaende Sø.

Flyd, Viin, som bølgende Viinhøje
i en rød Horizont!
Flyd, Sang, som en Flod under Høiene!

Farvel da min Dag: jeg elsker en Nat:
Nat, som min Fryd med
funklende Øine seer: blot jeg seer i
Stjernen ei Graad.

Syringen med Viinkalk-blomsterne staaer
her som en Svend, mens
jeg nu en Purpurkaabe af Viin om
Kummeren slaaer.

En Abild med Honningblomster-fad er
mig som en Terne.
Længe i Vinen Aftenens Stjerner
kige — Eja!

Lad Morg'nen sit Kobberskjold høit i Øst
række, og Dag, som
rødvinget Fugl, slaae syngende høit mod
Himmelens Hvælv!

Lad komme en Dag, som Eivind, der hoit
sagde: „nu, Konge,
Tid ei at drikke!" — Seilet paa Hav og
Skjolde han saae —

Da Sukke vil komme, Skibene liig
sorte i Taagen.
Adelsteen liig, jeg seirer med Pilen
dybt i mit Bryst. —

Jeg derfor Natten maa elske, som
kaster til med sit Muld
hver Rynkegrav, hulet for Taarerne,
som falde ned der, som hvide
Dødningehoveder.

Se, mens jeg sværmer om Natten, maa
Sorgen, iiskold som Kalk,
vaage i min tomme Seng.
— Lædsk den blot med lidt Graad, saa har du
Elskov for Sorg; thi større Forskjel
er der ei mellem de Tvende vel!

27. Hvem er Stella.

En, med fem Fingre om sin Elsktes Hals
(Hun, hvis Øje seer ud som en ynglende sort Pudel)
spørger mig, leende i hendes Øre:
Hvem er Stella?

Ret, min Ven, pral af Elskov! hvert et Kys
er at æde en Skinke, hvert Blik i din Møes Øie
er jo at see i en Nat, af Bacchanter
fuld og Fakler?

Tro mig, Ven, Kjernen du, jeg Skallen fik.
Tænk engang, at eet Haar af din Eva vil vist veje
dobbelt mod hele den Stella, du spørger
om saa tosset!

Han fik sit Svar; men der sidder en Ven med
Spørgsmaalstegns-smiil over Bægret
(den dybe Dal, hvorfra Kjæmper han tryller
frem at forsvare det djærve Norge).

Ah, du vil vide hvem? . . Stir i dit eget
Hjerte, saa seer du paa Dybet
en Genius . . Se den hos dig er en liden
Bacchus i raslende Latterkaabe.

Din Bacchus ligger bestandig i Dybet.
Min Genius snart (som det lyster) gaaer til Himmels.
Thi min er en Engel, beruust af Sang
(den letteste Hjerte-viin)
og let er dens Dragt: et fattigt Taareliin.

Med rhytmisk Vingeslag opad en Streng (i
mit Hjerte fæstet, der da har Gravens Echo)

den stiger blandt Stjernerne, som et Barn
i fulde Jasminhæk;
dens Skygge (o Vingen som Lokker synes da)
jeg seer langs Aasen glidende, i Form som
— en Qvinde!

28. Til Stella.

Ha, hvor spænder sig min Sjel
op til Himmelen fra Hel!
Stella, Stjerne-seraf, vil
Du mig følge paa et Smiil?
Spænd saa favr en Morgenvinge,
og vi skulle, Sjel i Sjel,
(Irmiel, Ithuriel)
os til Himmelen nok svinge,
sænke bag os et Farvel
til vor Jord: en liden Taare
(Pragt nok for saa arm en Baare!)
Se, der daler Taaren ned,
som en sølverfloret Due!
Nu da Jord Farvel! Guds Fred!
Se, vor Offertaarelue
hvifter i de Suk, som flye
mellem Jorden og dens Sky.
Gid, som Helliggeistens Kjerter,
den maa falde ned paa Hjerter!
Vee, se Jorden glindser vaad
— Stella, seer du dybt dernede,
før sig Skyer om den brede,
at ei Himlen seer dens Graad? —
Vee, se Jordens Glands er Taarer

(som et snehvidt Enkeslor
kastet over kulsort Baare)
enkelt Flek af Suk kun tør!
Og vor Taare (Sjelens Blod)
visner i den stride Flod.

Stella, se dig ei tilbage!
Klyng dig fast, jeg flyer med Hast!
Se de vide Skranker brast!
Hør, hvor Verdner suse hvast!
Hvert vort Aandedrag er Dage.
Se, der ud af Godheds Dybet,
hvirvles Verdner, Aander, Krybet:
Aander kjæmpe kun for Freden,
Krybet kun for Evigheden!
Se der løber op fra Dybet
Melkevejen bred og lang,
hvor, med Perleglands og Sang,
tumler Jord og snoer sig Krybet.
Gjennem Solenes Portaler
maae de vandre Alle til
Fred og Evigheden: Hil,
Hil Guds store Høitidshal,
fuld af Verdners Hosianna,
fuld af glade Aanders Smiil,
fuld af Livsens Stjerne-manna,
dryppende fra Solpocaler.
Se, her er vor Bryllupssal!
Søde Stella, søde Brud!
følg mig til vor Høipræst: Gud!
Her er Hjemme: Du maa glemme
(Tys, et Bryllups-serafchor
alt begynder Harpen stemme,
for at hilse os herhjemme!)
Du maa glemme Fa'r og Mo'r,
Seng og Kammer hist paa Jord.
Vælg dig, søde Brud, blandt alle
disse Engle, hvem du vil

din Veninde-cirkel kalde,
knyttet sammen Smiil til Smiil.
Se, du Laura træffer her,
som Petrarcha havde kjær
(Laura sandelig, thi vist
fik hun hver hans Laurbærqvist)
Den Seraf, Du øiner der
Tassos Leonora er.
Denne Serafine-skare
om Cheruben hist, se hist,
Byrons Elskerinder vare.
(Ak, som vi, de Alle kun
fik hinanden i en Stund,
naar . . . en Stund, som denne korte,
da Alt er her, og Intet borte,
da Harpens lille Strengerad
ere aabne Himmelporte,
o for dem, som skiltes ad.)
Se, i denne Engleflok
har du jo Veninder nok.
Vælg dig, søde Brud, iblandt
Himlene, vi aabne fandt,
den der finder dit Behag.
Blomster (som du hisset saare
elskede, som jeg en Taare)
her du ikke mangle skal,
hvor du vælger nu vor Hal.
Se, i dine Vindver staae
Maane-Malv'aer, klare, smaae,
Stjerne-Heliotroper smelte
sammen til et Uskyldsbelte,
vildest Sol-Passionsblomst, med
Balsamine-ræd Komet,
snoer sig af den hele Hæk,
Skyblad skiller ad den Klynge,
glade Engle rundtom synge:
Søde Brud, er saadant Bed
Trøst ei for din lille Have,

som vi saae bag Skyen gled,
som en liden Blom blandt Grave?
Melkevei, o kan den ei
Bytte være for den Bæk,
som, bag Fjeldet hist, fik ofte
kysse Stellas Barm og Hofte?
(Ah, jeg til den stille Dal,
da jeg gik i Støv og Skal,
ofte mig ved Midnat stjal;
drak saa, til jeg næsten — Ak,
som om, bag de kolde Stene
Bækken var en Hippokrene:
Taarer blev dog hvad jeg drak)
Søde Brud, din Barm og Hofte
er nu bleven Ormeskofte,
og min Pande er i Gruus
Tømmermands-tordyvels Huus.
Ei, i Tinding-hjørnesal
holder han et lystigt Bal,
hvor Johannisorm, den Stakkel,
for de Andre holder Fakkel;
Værten tramper Takten til,
ellers er der intet Spil.

Søde Brud, jeg hist ei kunde
tænke, fantasere, blunde
mig saa salig Salighed
som, naar Sommernatten ned
Æblevellugt vilde ryste,
og en dunkel Taushed da
til mit nøgne Hjerte kryste . .
. . Stellas nøgne Barme — ha!
nu jeg agter selv den Blom,
Jomfrubarmen vugged om
(som en Sommerfugl, morgenrød
paa en hvid Nymphæes Skjød)
ikke mere end en Pjalt,
aflagt nu, skjøndt rosenmalt.

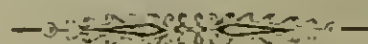
Nu min Sjel kan ene blunde,
tænke, fantasere, stunde
til det Øieblik, at din
Sjel skal parre sig med min:
saa vore Tanker, vore Smaae
fylde hele Himlen blaa
op med Sang og Engleskin.
Barm og Arm er dog et Skille,
om de mod hinanden spille.
Her er intet Skille, uden
Fantasiens Slør om Bruden.

Tys Cherubers Bryllupschor!
Bruden hæver nu sit Flor;
og jeg seer min stjernerene
Stellas Sjel til mindste Ynde.

Ha, hvor voxer Digtets Brynde!
Ak, nu skal vi os forene!
Søde Stella, søde Brud,
følg mig til vor Høipræst Gud!
Nu jeg vil ei længer bie:
Han os evigen skal vie.
O jeg efter Stunden higer,
da jeg skal mine Vinge lette,
for dit Hjerte ind at flette!
Kommer Stellas Brudepiger!
Laura, Leonora høre
hvad for Gud jeg Stella svoer;
(var ei døvt hist Stellas Øre,
Hjertet var dog fuldt af Jord)
. . hvad jeg svoer min ene Brud,
(saa at Evigheden selv
Gjenklang gav fra Hvælv til Hvælv)
da vi knælede for Gud,
ved et helligt Solealter:
at vi vilde leve sammen,
inden samme Englehud:

at vore Hjerters Offerkar
skal staae bag samme Vingepar!
Tys! — nu Høicherubers Psalmer!
Tys! — min Byron med Basunen!
Tys! — Petrarch med sin Guitar!
Byrons Elskte, Leonora,
Laura, Kamoens's Maria,
hørte Alle hvad vi svore,
synge nu: „Halelu-jah!
Ham, som giver Aanden Fred,
meer end Fred: en Salighed."
Tys! — nu runger deres Amen!

Rul, mit Himmelforhæng, ned!
Her er Bryllups Fryd og Fred,
Her i Saligheds Paulunen.

Sang for Briggen Clara Maria.

(Mel.: Trofasthed.)

Svom, du Svan,
saa fort du vil paa vilden Bølge!
Ei du kan
vor stoute *Clara* følge.
Styrer os
ei Lykken selv fra Speilet?
Aldrig feiled
Vind i Seilet
og en Kjølvandsfoss.

Ørn i Sky'n,
forgjæves hviner du med Vingen:
Himlens Lyn
os følger; ellers Ingen.
Britten maa
(skjøndt da han knapt vil leve)
Fokken reve,
hvor vi hæve
Bovenbram i Raa.

Storm paa Sjø
med Jubel river hen vor Seiler,
som en Mø
i Dandsen af sin Beiler.
See, hvor tæt
Han *Claras* Seilbarm kryster!
did hun lyster
(Bretlands Kyster)
bærer Bruden let!

Krands dig med
din Brudekrands: Stolt-Norges Banner!

Dands afsted
imod den Fryd, du ahner,
Clara, naar
din Beilerstorm skal svinde
hen i linde
Vestenvinde
under Englands Vaar!

(Paa Doggeren, 28de Juni 1831.)

Syttende-Mai-Sang.

Ræk mig din Haand, min Fiende!
ræk mig din Haand idag,
at vi i Fred kan minde
vort fælleds Norges Sag!
Lad dagligdagse Rynke,
den Hverdagspandens Sky,
i Jubelbægret synke!
— ak, kun et Jevndogn flye!

Mon Seier hjem vi bare,
hvis ei i vort Geled
vi mægted at bevare
i Frihedskampen Fred?
Og nu *idag* mon Glæden
ei Folket monstre skal,
at sorgfuld Frihed Kjæden
kan finde stærk paa Val?

Baron, hvis Klinge boner
saamangen Borger-ryg,
mon dine Escadroner
(de Majens lede Myg)

slig Pragt-Revy udhvifte,
  som disse Rækker, der,
naar Frihed byder, skifte
  Mai-Bægeret med Spær?

Idag Norbanners Flige
  indstænge hele Nor,
to Rosenkrandse lige,
  en Gud om Folket snoer.
Du Arme, hør, den Rige
  idag er nævnt din Broer.
Fra Hatten Krandse siige,
  hvor ellers Fjeren groer.

Kun Du, hvis Hænder skinne
  af arme Bønders Sved,
Du, i hvis Rynker rinde
  Arm-Enkers Taarer ned,
gak bort til Syndepulten,
  og sørg i tause Krog!
Idag er Den ei sulten,
  hvis sidste Leiv Du tog.

Og Du, hvis Sværd vil skræmme
  den jublende Nation,
hold Dig idag kun hjemme,
  du blodige Baron!
Din Hjerne ikke fatter
  (fortrykket af Chako'n)
den Frihed, som med Latter
  kun seer en Escadron.

Den sorte Borgerhatten,
  som skygger lyse Blik,
der, Stjerner liig i Natten,
  besee den Skat, vi fik,
Baron, dig let kan gjore,
  som forhen, mørkeræd.

saa vi en Daad faae høre,
  som Morgnen rødmer ved.

Fra Festen bort, I Trælle!
  Pak jer i Eders Vraa!
Vi vare lige sælle,
  om I bag Mosen laae.
Et Spottensbæger svælge
  den jublende Nation!
Thi I, thi I kan sælge
  jert Land før en Galon.

Spænd Norges Banner over!
  Det er et Folketelt.
Se, bag dets røde Vover
  der lyner Kniv i Belt!
— Ha, kast den! Hvo kan hade
  ved Majens Himmelbryst?
i Million af Glade,
  af Himlens Frihed kyss't?

Syttende-Mai-Sang.

Du qvalte Røst i Salen,
  brus frem som Fossens Væld!
Og rung igjennem Dalen,
  som Storm fra Dovrefjeld,
fra alle Dølehjerter,
  som under Vadmel slaae,
mens Fryds og Friheds Kjærter
  i kjække Øine staae!

See, over Storm af Latter
  (den Første vist i Aar)
den hulde Majens Datter
  rundt Norges Himmel gaaer!
Og hvor hun bliver baaren,
  den Majens favre Dag,
i Jubl hensvinder Taaren,
  som ved et Trylleslag.

Thi Meer end Guld hun øste
  vidtover Norges Land;
thi Slavejern hun løste
  af Norges gjæve Mand.
De Frie sig da fryde!
  Men Trællen sidde qvar!
Hvad rager Goth og Jyde
  Klenodet, Norge har?

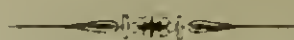
Kom raske Gut og Gjente
  til Majens grønne Vold!
Vi skal Fiolen hente:
  der boer den muntre Trold,
som løser Glædens Vinger,
  som over Gubbens Haar
og Kjærringskautet klinger:
  „Heihopsan! det er Vaar!"

Se, Friheds Dag i Majen,
  din tro og kjække Hær!
Dit Jubelbanners Vajen
  den lyse Fjeldbirk er.
Dens muntre Grønne taler:
  „Jeg er det skjønne Haab,
at rundt i Norges Dale
  idag er Jubelraab."

Et Bæger skjæmmer Ingen,
  hvor Folket staaer som Brud,

med Loven — den er Ringen —
til Frihed vied af Gud.
Den Ring i ærlig Næve
som Lynild straaler; men,
hvis Skurken den vil hæve,
han brænder sig paa den.

Straal da i rene Hænder,
du Norriges Klenod!
Men slukkes du, da ender
Stolt-Norrige i Blod:
Da aldrig meer jeg griber
mit maiblomkrandste Glas;
men — hui! — paa Dovre sliber
min gode Tollebas!

Ved Generalmajor Auberts Hedenfart.

Gjæve Frænde, Englen har
holdt dig hvad han loved:
Han, der sad saa hvid og klar
paa dit gamle Hoved.

Did, hvor ei hver ærlig Mand
slynges om af Krybet,
som, da Helved kom ibrand,
krøb herop fra Dybet —

Did, hvor dale død til Jord
frelste Promethider,
see den Stolthedens Condor,
som i Hjertet slider —

Did, hvor Byrons Manfredgeist
  glatter Tvivl af Pande,
finder ingen Jungfrau reist
  i de glade Lande —

Did, hvor Byronsenglen faaer
  atter Lysets Farve,
hvor der groer en Aandevaar
  af en vissen Larve —

Did, hvor Engleskare huld
  blomstrer af de Taarer,
som paa Jorden faldt: den Muld
  udaf raadne Baarer —

Did, min Frænde i det Blaa!
  dig den Fredsaand hæved:
den, hvis Hvidving længe laae
  paa din Skolt og bæved.

Didhen gjennem Sky du skar
  Veien til det Høie
med det Æressværd, du bar
  i dit kjække Øie.

Did dit bedste Æresskjold
  bar i Ædelhjerte
Du, som i en Himmels Sold
  Jordens Veldaad lærte.

Did at gaae en Paaskeqvel
  ifra Storm og Kampe,
klare, phocionske Sjel
  sprænge vil sin Lampe.

Som et løsnet Lyn du vil
  gaae Cherubens Veie,
følge med din Frelser mild
  i hans Paaskeseier.

Gamle Lampe brast isund;
men et Lyn den føder,
mens paa „Theodorens“ Mund
Seiershymne gløder.

Seiershymne over Grav!
Himle uden Ende!
Kan du, lynende Seraf,
være end min Frænde?

Avindsmændene,

Digt af Siful Sifadda, tilegnet Sorenskriver M. og Captain W.

(En Fjord, rullende i Uveir. To Avindsmænd paa hver sin Side.)

Første Avindsmand.

„Fjorden gaaer saa strid herunder.
Dybet aabner sig — o Under,
ingen Djævle stige frem!
Kun af Blækhorns-Oceaner,
o, jeg ahner,
at man maner
nu i vore Dage dem.

Havet, liig en dalet Torden,
dundrer ind igjennem Fjorden.
Dog jeg Avindsmandens Blod
fra den anden Fjordens Fjære
hører gjære,
slaae i svære
Døninger, ha, mig imod.

Døden griner kalt i Byger.
Rædde Seil indunder stryger.

liig et Dødsens-smiil paa Hav.
Mere fæle Smiil dog rande
hist en Pande:
den, som bande
tør en Gubbe paa hans Grav.

Hvis du vilde mig hans Klinge,
knust i tusind Splinter, bringe,
Ægir, se, jeg dyrked dig!
Hvis hans Skolt med Høvdingfjære
Du vil bære
knust paa Skjære,
— vilde Sjø, knus atpaa mig!“

Anden Avindsmand.

„Hvad der staaer i Romsdal, Resten
tager vist den Storm af Vesten,
som fra Shetland bryder Vei.
Mange Graner ville falde;
mangen Skalle
(næsten alle)
kun paa Grund af Lethed, ei.

Mellem begge vore Huse
mørke Romsdalsstorme bruse.
Dog igjennem Ilingsskyen
øiner jeg, hvor hist paa Stranden
Avindsmanden
under Panden
ruller mod mig vrede Lyn.

Var der end ei Fjord at fare,
disse Stormens Strimer skare
som en Elv igjennem Dal.
Hei, lad Dommerkaaben flyve!
Graahaar gyve!
De, som lyve
Viisdom om hans Pandeskal!“

* * *

Under slige Tanker svinder
Stormen over begge Fiender;
men ei *den* i deres Bryst.
— Aandestorm har Panden bøjet,
mørk den pløjet,
medens Øjet
skinner, ak, saa taarelyst.

Lad kun Mandeharmen bruse!
rappe Ørefigner suse!
Kald en Slyngel Slyngel; men
lær ei lange Aar at hevne!
Satan levne
Du den Evne!
Han vil neppe tage den.

Seer, hvor mildt imellem Eder
Vestenvinden Bølgen leder
under Kyst til Aftenro!
To forsonte Aander glide
henad blide
Bolsøside.
Her de haded som I To.

Bryst mod Bryst, med Fraad paa Tunge
de fra Romsdalshornet sprunge
i det store Svalekar.
— Kun et Hav kan rumme Vreden;
kun et Eden
Kjærligheden
— ha, hvad Storhed Adam har!

Seer I, paa den blanke Flade
Bolsø-Maanens Colonnade
bygger jer et Fredscapel?
Slutter, I paa Vredestinden,

Fred forinden
atter Vinden
rører Fjord og mørkner Sjel!

Langfredags-Psalme.

Ham Ære være, Herren Gud, hvis Naades Time slog,
da Christ i Smertens Aag
Langfredagsukket drog.
Halelujah!
Hans *Godhed* samler til en Gloria
de Svages Graad.
Hans *Viisdom* hører Sukkets Raad.
Han lod sin *Almagts* Ving slaae ud af en vemodig Qvindes Bøn,
og bære ned sin Søn,
at lære Jord fra Golgatha et himmelsk stort Hallelujah!

Ham Ære være, Christ, som, da den gamle Verden gled
i Synd og Taarer ned,
fra Bethlems Palmely
frembar en ny
— ja paa sin Arm en Verd af Kjærlighed.
Ak Armen brast!
Da Guddomsvingen slog han ud
om Jorden som et Foraarsgry, og bar sit Seierværk med Hast
op til sin Fader Gud.
Der om hans Throne bæres du af Jesus, frelste Jord, endnu.

Priis Helligaanden være, Den, som, straalende fra Gud
i Sjelerækker ud,
i Høiserafens Skin
af Jubelsmiil,

i muldne Adamshjerte slører ind
sit Guddomsvil!
Ja Den, som allerhelligst har
i Friheds, Sandheds, Kjærligheds trefoldige Aand-eenhed klar
sig aabenbart i Christ!
Straal i dit Tempel, Helligaand: i Englens som i Adams Bryst!

Ved Conrector Johan Auberts Grav.

Din Tid, o Støv, af lette Stunder
isammensmeltede bestaaer,
og kun af flyvende Secunder
sig kjæde disse Rækker Aar.
Hvi vil du elske denne Tid,
som fører dig saa troløs hid?

Et Aandpallads du troer din Hytte,
o Mand, fordi du triner tungt.
Ak, det kan ikke dig beskytte,
du Hjerte, at du er saa ungt!
Hvi elske Tiden, stolte Fnug,
— den Flugt af Smiil, som døer i Suk?

Du Aand i Hytte, har du Vinger,
til Flugt du dem beredte læg!
Thi med hver Timeklang der springer
en Nagle i din tynde Væg.
Her for en flygtig Times Haand,
her faldt et Manddoms-Pantheon.

— Et Evighedens Suk er Tiden,
for Engelen, der kjæmped ud,

hvem Jorden blev for mørk og liden,
    at drage gjennem sig til Gud.
Et Længselsuk du, Himmel, drog.
    Tilbage det en Engel tog.

Forkynder, Høiserafers Strenge,
    hvad Navn ham hist imødeklang!
Thi Jorden manglede alt længe
    for al hans Dyd et Navn og Rang.
Johan Aubert er Navnet paa
    den Dyd et Menneske kan naae.

Du, Herre, som din Død løslader,
    at han forkynde skal din Magt,
for dig nedknæler, se vor Fader,
    din faldne Jord i Taarepragt.
Sin Glædes bedste Smykker gav
    den jo, som nu, ak! til en Grav.

Men over Graven — o hvad skinner?
    — Han sænker sig paa Straaleving,
at kysse Taaren bort, som rinder,
    du Elskte, paa din Brudering.
Han, Moder, hviske vil til dig:
    „o græd ei førstegang for mig!“

Du Ædle, vi gjensee hverandre!
    — ha, flyer I rappe Stunder da! —
Lad Dødens Time som de andre
    da høre vort Halelujah!
Dog over Mange, hist som her,
    du straale skal, *Johan Aubert!*

Folkeviser.

1. Blaa-Myra,

Heinqvæde for Thrönder og Österdöler.

Paa Blaa-Myra Tallen groer.
Den er rød om Rod.
Bedre Spjut ei staaer for Nor,
end den Skov saa god.

Hedemarken, Soløer med,
mørken Østerdal,
gjerne sove kan i Fred
under Blaamyrstall.

Blaamyrstall mod Himmelen
bærer Sky paa Green.
Norges Ære groer med den
over Døvre-steen.

Blaamyrstallen Roden slaaer
viden Norge om;
ja omkaps i Dybet gaaer
den med stærke Glom.

Som den bedste Synju i
Norges dybe Bryst,
løber Roden stærk og fri
langsmed Glommens Kyst;

Bærer Dalen som paa Arm;
klinger tidt i Muld,
som var Jorden Harpekarm,
Roden Strengeguld.

Og den synger om et Slag
paa den blaae Myr,
da der randt en Seiersdag
under mørke Fyrr;

Da hver Furuqvist blev Knag
for en blodig Hat,
da hver Furutop til Flag
adlet blev en Nat.

Svensken skotter over Hei
til sin Nabo ind,
seer det gulne under Skrei:
„er det Maaneskin?"

Ei hans Almanak forstaaer
sligt et Maaneskin:
Det er Totens Sæd, som gaaer
for en Søndenvind.

Toten under Skreyas Tind
laae med Barmen fuld,
bølged i en Søndenvind
som en Mjøs af Guld.

Dalekarlen bytte Land
vil for Hedemark,
skjærer Tænder, medens han
gnager paa sin Bark.

Han vil pløie denne Mjøs
alt til Sanden graa;
gjør saa Staal-Elliden *) løs
som i Balgen laae;

---

*) Et bepandsret Orlogsskib i gamle Dage: Frithjof hin Fræknes Seierbærer.

Spænder Sveabanner med
    Kroner tre til Seil.
Gothaleion flammer vred
    i hans Skjoldespeil.

Foer saa over Kjølehei —
    „Ha du Dalekarl,
Norges Löve rides ei
    af en Gothejarl!

Vov dig ei med din Ellid,
    med dens Kjøl af Staal!
Klinge-Ormenlanger hid
    kalder Baunebaal.“

„I den gyldne Mjøs af Neg
    Tage dukke op —
Kløver-øer liig, som steg
    over Bølgetop.

Øen eier jo sit Hav,
    som en Mand sin Dragt.
Odelsagren er en Grav,
    rundtom Gaarden lagt.“

„I den blanke Mjøs af Neg
    skinne Tage frem.
Du vil blive mat og bleg,
    før du rækker dem.

Heelskindt aldrig did du naaer!
    Det er Odelshjem.
Rigsenshanen, Baunen, slaaer
    glorød over dem.“

„Vil du nappe Ax fra os,
    faaer du fat i Lja.
Vil du tage Odelsgods,
    først du Manden ta'e!“

„Jag vil tage Toten — ja,
fede Hedemark!“
Dalekarlen svoer ifra
Poiken og til Knark.

„Jeg vil rive Hjertet ud
af Skjøn-Norges Bryst!“
Dalekarlen svoer ved Gud;
sleb sin Klinge tyst.

Stak saa tusind Klinger fuult
under blåa Rock.
Svandsen mellem Been er skjult
i en Ulveflok.

Dilted saa ad Bjørnens Sti.
Tusind Heste vel
gnegged, da de drog forbi
røden Grændsepæl.

Ravne fleer fra Grændserøs
over Sveaflag
svang sig, som om Nat slap løs
midt paa lysblaa Dag.

Hedemarkens Agre laae
som et dækket Bord.
Svensken stod og saae derpaa,
mælte Avindsord;

Sliber Carleklingen gram;
skjære vil den Brad,
thi i Næsen dufter ham
Norges Paaskefad.

Værten sad dog vak endnu
i sin Hosbondsstol;
Seer fra Glas en Korpesky
mørkne høien Sol;

Hører fra den øde Skov
    Hestetramp tilgars;
kjender ikke Hestens Hov.
    „Gossar, lagom Mars!"

Norske Vært ved Paaskefad
    tog Violen svint:
lange Riflepiber sad
    der som Bass og Qvint.

Vintren kom saa skarp med Gjæst;
    Ski maa da paa Bein.
Skien foer; men Gothens Hest
    sad i Snø og Stein.

Paa Blaamyra Svensken vil
    lave Davren sin.
Korpen lo i Granen stil:
    „jeg til Middag min!"

Paa Blaamyra Svensken sad;
    Skreppen tog fra Ryg.
Thi til norske Paaskefad
    Veien vard for dryg.

Svensken sad paa Tuestol
    rundt sin Kjedl paa Knubb;
tørrede sin vaade Kjol;
    Klingen laae paa Stubb.

— Da den Dødsfiol i Nord
    med sin Rifleqvint:
østerdalske Jægerchor
    spilte op gesvint.

Kjedlen valt og Svensken faldt
    i den varme Saus.
Trangen gav dog, da det gjaldt,
    Plads til Dødskehraus.

„Først en Juledands paa Myr!
    Saa i Sengen, Gjæst!
Den skal redes under Fyrr.
    Der man sover bedst.“

Furuskoven aabner sig
    for de Skiers Flugt.
Men for svenske Liv og Liig
    har hun *Trangen* lukt.

At ei standse Landets Trop,
    fløi i Hast og Hu
Tollebaret under Top;
    sidder der endnu.

Blev der saa en Kongevei
    under trofast Fyrr.
Men fra *Trangens* Hurlumhei
    vard en Beensti dyr.

Bred sig brisked norske Gran;
    spandt et Trangens Net;
holdt hver Svenske fast, til Han
    vard af Dandsen træt.

Brusen sig i Snøen smøg
    under Jægerski,
bar paa Ryggen dem som føg
    kun til Seir forbi.

Men med hvasse Torneriis
    Fiendekind hun slog;
hugg med Tagger udaf Iis,
    medens Stormen løg.

— Saa i Krig et Lands Natur
    kjæmper for sit Folk:
Slyngekaster er hver Ur,
    Granen Jettesvolk.

Da er Sjoen Vredesskjold:
    Hveren Bolgerad
runerister under Voll
    Stormens Dødsensqvad.

Sømmernatten drikker ind
    Gift af Paddebug.
„Ha Godmorgen! er din Kind
    feberbrændt af Dugg?“

Vinternatten uden Lys
    staaer paa Bjergeryg.
Som et fælt Naturens Gys
    gaaer et *Tydals*fyg.

Granen vil ei meer tilsjøs,
    ei til Engelland:
vælter selv sig op i Ros
    over Dalens Rand;

Lurer til hun langtifra
    seer en fiendsk Standart.
Forste Vidju springer da
    under Vælten snart.

Ormer sig den Fiendeflok
    nærmere i Dal;
anden Vidju passer nok,
    naar den springe skal.

Men med forste Trommeklang
    knager Vælten alt.
— Heijah, sidste Vidju sprang!
    Sinclars-vælten faldt.

Alt begraves, Elven selv
    i sit Dalehjem.
Om et Aar paa hoje Hvælv
    bærer Liig den frem.

Fyrren gjennem Loug og Mjos
    gaaer med lystig Hast,
— den, som før den kom tilsjøs
    alt var Orlogsmast.

Kom da, *Gothe,* ei med Kiv
    til din gamle Maag.
Ikke bærer Nakken stiv
    slige norske Aag.

Kom med Fred, og se med Agt:
    den Natur, som stred
med sit kjære Folk i Pagt,
    smile kan i Fred!

Uren, som, da Baunen goel,
    knuste Mand og Hest,
kneiser da som Talerstol
    for en Aftenblæst.

Derfra i en Høisang den
    lyser Dal til Ro.
Næste Gry „Guds Fred igjen!"
    hvisker Morgensno.

Skyen, som paa *Tydals*vei
    hylte Hær i Grav,
seer du skylle over Hei
    som et Purpurhav.

Gylden hveren Morgen er
    over Dalen spændt.
Hvo, som Øie har, da seer
    Morgenpsalm paa Prent.

Hvo, som da vil give Agt,
    seer i Morgensky
gylden Davidsharpe lagt
    over Bygd og By.

Hvo, som Øre har, han maa
    Engle høre da
med de første Straaler slaae
    der: Hallelujah!

Men den Trangens Sangens Dag
    skinte ikke Gry.
Jorden gløded som et Flag,
    Sørgeflor var Sky.

Lænede til Furutop
    mørke Skodder græd,
ved at see en Brødretrop
    fare saa afsted. —

Norge slaaes for sine Børn.
    De for det igjen.
Ynglen om en Moderørn
    Nor er og dets Mænd.

Andet Paaskeblus den Dag
    der var ikke tændt,
end den Gnist af *Ræders* Slag, —
    de som faldt saa jevnt.

Himlens Maane sad saa stur
    bag sin sorte Sky.
Arnzens blanke Halvmaanluur
    skinned høit i Ny.

Ei den *Trangens* Dagnat ned
    andre Stjernskud faldt,
end fra *Sigholts* Klinge bred,
    hvor det skarpest gjaldt.

Anden Sol ei gjød sit Skin
    gjennem Skyens Rivt,
end vort Flag, som rakt mod Vind
    stod mod Fienden stivt.

Men mod Mørke og mod Frost
    Rifler gjorde Baal;
kogte til en Gjæstekost
    blytung Ertekaal.

„Carlaklingans Gnistar upp!
    Gøthamän — heija!
Det är blott en liten Trupp —
    uf! men skjutar bra."

Fra *Mathiesen* kom den Klot.
    Hugget kom fra *Stang*.
Gaaer Skjærthors paa Ulvefod,
    blier Langfredag lang.

„Gøthalejons Tänder ut!
    ut Järnberjarstål: *)
Baggen svider dig din Hud
    med sitt Riflebål."

„Fram med Rødflag mod det Blaa,
    Ræders Thrønderrad!
Hver kan regne fra en Graa
    hist paa Stiklestad."

„Fram!" — ak, *Dreyer*, stakkars Gut,
    i sit Æresslør
hyller sig, i sin Kaput,
    siiger ned, og døer.

Han har dandset ud saa glad
    vilden Seiersdands.
Kugler syv om Hjertet sad
    — hvilken Hæderskrands!

Stanges Enke, bøid i Hu,
    bøid i Krop og lam!

---

*) Jarnberjaland d. c. Dalekarlien

vil du troe mig, arved du
Æren efter Hain.

Enker alle! Børn i Flor!
Sorgen fløien er.
Fædreæren evig groer,
og beskygger Jer!

Gjæve *Vestbye* hilste først
Gjæsten med Besked;
fulgte ogsaa sidst tildørs
alt til Skogen *Ed.*

Negler gav til Carlstad Brev
fra sin Batalljon.
Han i Gotheryg det skrev
med en skarp Patron.

„Ta' mig Djäflen!" — *Gahnen* skreg —
„Ta' mig Aderton!
Satan håller ei slik Lek
som en norrsk Ploton."

Djævlen kom, men paa en Prik
Thrønden *Ræder* liig;
Kloen flux i *Gahnen* fik,
som han ønsked sig.

„Fram ännu! — ja fram på Knä!
fram på blodig Stump!"
— Brave Orlogsmand, i Læ
valt du for en Klump.

„Fram med Snoboll emot Bly!"
„— Brave Dalekar!
Giv dig Broer! Kun Jydens By
Avindsskjoldet bar."

Gothahovding saae fra Top
gjennem Ild og Sne
norske Rifler spille op
til en Dands paa Knæ.

Skreg han saa Pardon fra Fyrr.
Sidste Rifle peeb.
Norske Loven sprang paa Myr,
Gothaleion greb.

*
* *

Siden *da* er Myren blaa
af de Skygger, som
under Tallen drive paa
Lyngens Blommer om.

Siden *da* groer Tallen sprægt;
thi i Seierskrig
den sin Top jo har bevægt,
mættet Rod med Liig.

Siden *da* er Myren slaaet
over Norges Jord,
som et Æresbanner blaat
for det *Thrönderchor*.

Siden *da* er *Trangens* Vold
klingeadlet for
österdalske Jægerchor
til et Æresskjold.

2. Nils Justesen.

Paa Hetland sprang Engellands Eenhornshest,
da Norløven sov som bedst,
og Skotlands Tistil trives
paa Ørkenøes Klint dernæst.
Bort svømmede Man,
den gyldne And;
og Suderø dukkede ned.
At Tidernes Hav
er Storhedens Grav,
det plyndrede Norge veed.

Til Færø, hvem ikkun det Snedrev slaaer,
som fyger af hvide Faar,
til Grønland og kjære Island
vildfremmede Bølge gaaer.
Slig Slagfjederpragt
var engang lagt
af Norge, den Ørn, over Sjø.
Nu plukket den er.
De deilige Fjer
omdrive nu under Ø.

Nu vasker ei Norge i Gøthaflod
og Venern sin høire Fod,
og hviler ei Venstren utmed
den Herjedals Furnrod.
Der vajer en Fahn
fra Jæmtlands Gran,
som aldrig var kjendt hertillands.
Ei Vælde, men List
har skaaret forvist
af Løven den vakre Svands.

Nils Justesen var vel en Bonde grov.
Hans Adelssværd var hans Plov.
Men dermed han veed at vinde
tilbage de fule Rov.
Han ene forstod,
foruden Blod
at sætte paa Ørnen de Fjer,
at sætte til Svands
af Kornax en Krands,
der bedre end Ragget er.

En Myr til et Hetland han gjør med Sved.
Han vælter en Klippe ned;
saa triller han Muld derover,
saa stod der et Man af Sæd.
Et visnende Krat
han mejer plat.
Det Jæmtland skal bli'e til Høst.
— Den Slagfjeder groer
vel fastere, Nor?
De forrige sad saa løst.

Et Island og Færø fra Hav han skar.
Et Bohus fra Fjeld han ta'r.
Sligt Guld, som hans Huustro spinder,
knapt Olaf i Dublin bar.
Han maaler med Stør
og Trillebør
Provindser til Salt og til Malt.
Han slaast med en Ur,
med stærken Natur;
men blier ei som Jacob halt.

I Svartmyr erobres den gamle Glands,
paa Heden en Landekrands.
Og Norriges Skattelande
de ligge herindenlands.

Ja Kornaxet er
de deilige Fjer,
som løfte dig atter, du Ørn!
Da blikker du ned
paa Frihed og Fred,
paa glade og mætte Børn.

---

3. Olvar Bonde.

Konghelle var Norriges Øje saa klart.
Det straalende saae
udover det Blaa.
Nu griner det blindet, blodigt og svart.
— Der faldt saamangen en Ædelsteen af Norges Krone.

Mod Jyden, mod Gothen det blinked med Ild.
Fra Guldfløi saa rød
de Øjeglimt skjød.
I Midten laae Borgen som blanke Pupill.
Der faldt o. s. v.

Kong *Harald hin Gille* Kong *Magnus,* sin Bro'r,
med gloende Teen,
gjør blind som en Steen.
Men dyrere Øjesteen mistede Nor.

Du Sarpsborg kan see i en drivende Sky.
Men lavt om en Fjord
som guldvirket Gjord
sig Konghelle bugted flunkende ny.

Den Norriges Guldport, den deilige By,
der laae den i Mag
under kobberne Tag.
Fra Fjorden den syntes et Vaarmorgengry.

Det Fodtrin til Norrige laae der bedækt
med Liin og Skarlag.
Men Vimpler og Flag
et Konningetelt derover har strækt.

Først Konghelle-trin, saa til Sarpsborgen op!
Saa Oslo, den Trap
med Krone til Knap!
Saa Hammer! saa Nidros, den Norriges Top!

Men midtudi Byen en Domkirke stod.
I Alterets Guld
laae Golgathas Muld,
og Splinter af Korset med Frelserens Blod.

I Domkirkens Sølvtag de Borgere saae,
hvor blank og hvor hed
Jorsalafars Sved,
den Bygmesterdrots, over Konghelle laae.

Men vendiske Snekker bag *Hisingsö* sprang.
Da hørte de — Tyh!
det ringer i By;
til Høimesse ringer det trediegang.

— Ak, Konghelle-borger, som sidder saa from
med Hustro og Mo'r
paa Gulv og i Chor,
de Røvere brænde din Ejendom!

Ak, Konghelle-qvinde, til Orgelets Spil
du lytter saa glad,
men hjemme en Brad
de Røvere gjør af din Datterlil.

Ak, Konghelle-borger med Psalmbog paa Knæ,
gid Skjold blev den Perm!
hvert Psalmeblad Jern!
Thi Røvere hænge din Søn paa Træ.

Præst Anders, du taler saa vakkert fra Stol.
Men udenfor — Sjuh!
vel høiere endnu
en Hane saa rød over Konghelle goel.

Med Øjet mod Himlen den Præst ei blev vaer
hvad Lysning der blev,
hvad Røgskyer der drev.
Og Gamledags-Kirkefolk saae kun paa Fa'r.

Med Øret til Harper i Himmelen lagt
han hørte forvist
ei Brag eller Brist.
Og Gamledags-Kirkfolk paa Præsten gav Agt.

Snart laae der for Konghell en gloende Kulp.
Naar Ildmørjegrop
skjød Askesky op,
det var som om Helved opstødte en Gulp.

I Konghell var Qvide, paa Skurdhaug var Fryd.
Der rundt gik ei Rok,
men Mjødhornet nok.
Den Maane af Guld stod bestandig i Ny.

Men Røgskyen drev, som med Budstikke sendt,
til Bøndernes Lag.
Da mørknedes Dag,
da standsede Mjødhorn og Stegen blev brændt.

Da *Olvar*, den Bonde, slang Kruset paa Baal.
Han glynnte fra Glug.
„Nu diskes ei Dug;
men vendiske Rygge maa diskes med Staal!“

„Ei Konghelle findes — Gud naade hvad Gru!
Der gløder en Sky,
ei Tag over By.
Men Bønder med Biler vel findes endnu.“

„End Kirken dog kneiser, som Kridklint i Hav,
i Bølger af Ild.
Det gaae som det vil:
det hellige Gudshuus maa frelses deraf!“

I Bonden har Borgeren Værge og Værn.
Han gi'er os sin Bod.
Vi give ham Blod,
betale hans Udlænding-regning med Jern.

Og Olvar den Bonde greb Bilen med Gny.
Saa sprang han afsted,
og Bønderne med.
Men langt er tilkirke i brændende By.

Ham kringsatte Otte af Vendernes Flok.
Tre skar han isund.
Tre hugg han igrund.
Af Øxskaftet Resten fik rundelig nok.

Paa Domkirkedøren med Stump af sit Skaft
han banked saa fast,
at Portene brast.
Da væltede Røgen om Piller og Laft.

„Nu Tid ei at synge! nu Tid ei til Graad!
ei Tid til at see
omkring paa den Vee!
Men Tid kun til Strid!“ Det var *Olvar's* Raad.

Da stævntes til Borgen. De sanded den Dag,
at Bamsen har Ragg,
at Bonden har Plagg
af Vadmel, men Begge et Hjerte derbag.

4. Oberst Kruse.

Høland er en farlig Skov:
ei for Bondeharv og Plov;
men for den Harv, som vil skjære Fred
med Tandgeled,
er Høland ret en farlig Skov.
For Harv, som harve vil Riger ned,
for Kongeplov,
som gaaer paa Rov,
er Høland ret en farlig Skov.

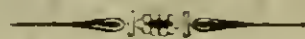
Oberst Kruse stod paa Sti,
vogted Carl, som vil forbi.
„Holdt, Gøthalejon! der er en Sax!
Den bider strax . .
en Angl med hundrede Tænder i,
som skjærer Labber saa let som Ax!“
Men Tusindbeen
la'er gjerne een.
Paa Resten kryber han lel forbi.

Kruse gjennem Skoven saae
tusind Gule, tusind Blaae.
Og Carl, den Krigens Brand,
ja fremst kom han.
„Stop, Konge, her du tolde maa!
Her toldes Blod, før du gaaer iland!“
Bag Grændsesteen
mod Ti staaer Een.
Kun udenfor gjælder det Mand mod Mand.

Kruse saae den Granskov krye;
saae dog ei mod Mark hell' Sky,
og ikke bagud, thi der er Skam,
men ligefram,

thi der er Pligten og Heltery.
Det Fienden maatte selv give ham,
        som Een mod Ti
        forsvarte Sti
til Armen huggedes stør og lam.

Først da han den Sju'nde vog,
syntes han det vark i Knog.
Dog atpaa gav han den Prinz af Hess
    et høirødt Bless.
Da sank hans Sværd. — Sligt Grændseaag
skal lade smyge hver den i Græs,
        som gaaer paa Luur
        til Jomfrubuur,
at voldta'e Nora, den Møprinzess.

5. Vormens og Glommens Samstevne.

Skjøn-Vorma, det yndige Mjøs-barn, svam
    saa lystig til Stornæs fram,
at møde Glom sin Kjærest,
    der kommer fra Finnegam.
        Ved Fosseje-spalt
        hun bøjer alt
    sin *Svane*-hals lyttende ned:
        hun hører hans Røst:
        ved Funna i Øst
    Glom raaber et høit „Guds Fred!“

Hun kommer i himmelblaat Flaggreliin,
    med gyngende Dandsetrin.
Thi Starvals Klarinetter

de hilste den Brudr saa fin.
Næs-kirken staaer frem,
og signer dem,
som hvidsmykket Præst oppaa Hei.
Da favnes de To
i frydefuld Ro.
Saa dandse de deres Vei.

6. Glommens 17de Mais-Qvæde.

Skjøn-Vorma hun holder i krandset Haand
et trefarvet Vimpelbaand:
Paa Eidsvolds Strand det vajed
om nyplantet Frihedsvaand.
Men bredarmet Glom
til Sarpe-flom
en Østerdals-Furustok bær'.
Hiin Bendel dertil
han fæste vil,
og reise Norbann'ret *der*.

Naar Maibanner vajer i Sarpe-flom,
da stimle skal Folket om,
og lære: kun Folkets Styrke
kan værne dets Helligdom:
at Arme der vil
og Hærder til,
af skinnende Muskler en Foss,
hvis opløftes skal
den Lov over Dal,
den Frihedens Ark blandt os.

Som Storglommen farer — i stærken Arm
den leger med Harpekarm.
Hvad Godt der i Norge hændes
han synger af fulden Barm.
Han synger hvordan
Kong *Carl Johan*
tveeggede Brodersværd brød;
at Kongernes Far
til Fattigmand skar
saamangen en Skive Brød.

Opstegen til Sarpsborg nær Himlens Sky,
han øiner om Haldens By
Storhavet funkle under
Kjær-Syttendemajens Gry.
Da blegner han brat.
Han føler, at
en Guddom ham fører tilgravs.
Den hvirvler ham nu
med Sarp-Halelu
til Frihed, til Død, tilhavs.

— Kom Normand, og sæt dig paa *Borge*-skrænt,
og mærk i din Sjel paa Prent
det Qvad, som bruser under
paa Harpen, af Almagt spændt!
hvor rungende Glom,
den Strengeflom,
lovsynger den tvekronte *Carl*,
som agtede *Nor*,
den Løve, for stor
at tøiles af Gøthajarl!

Bekrandser med *Hafslundens* Egeflor
det Norriges Underchor,
som synger Borgerkongen
saa mandige Æresord:
„Hil være dig Drot!

Du sidder godt.
Thi Maifolket bærer dig *nu*.
Dig *Tillid* og *Tro*
er Stallare to:
De æres i Nord som Du."

Se derfor sig reiser den Furu, som
hidførtes af stærke Glom,
og som den milde Vorma
bandt trefarvet Bendel om,
paa Frihedens Dag
til Æresflag
for Dig i den rungende Foss!
Den skummer tilgravs
hver Nidding, tilhavs,
som krøb mellem Dig og Os.

7. Reidar Griotgardson.

Hvad kommer der
bag *Hvalom* Skjær,
de Bølgers bratte Throne?
Saamangen Grøn, saamangen Blaa,
der Skyen slog og Bunden saae,
paa Skjæret naae,
af Skum saa skjør en Krone.

Er det en Sol
derunder Pol?
Nei, Norges gyldne Throne.
Saamangen Dreng med Kallforstand,

saamangen Kall med Ynglingsbrand
en blodig Rand
der faae om Skolt for Krone.

Det var ei Lom,
ei And, der kom
paa hviden Ving i Øster.
Men ***Sigurd Degn, Kong Magnus Blind,***
der foer paa fulde Bramseil ind.
Da skreg i Vind
saa fæle Ravnerøster.

Den stakkars Drot,
han seer ei godt.
Han har ei andet Øie
end gylden Fløi paa Masten rank,
at see fra Sjø hvor Solen sank
saa deilig blank
bag Vigens grønne Høie.

Den stakkars Drot,
han seer ei godt.
For ham seer ***Sigurds*** Klinge
saa langt som Lyn, saa hvast som Falk.
Den saae igjennem Nat og Balk
— du Klerkeskalk —
til Harald Gilles Bringe.

Det var ei Lom,
ei And, der kom
paa hviden Ving i Vester;
men Norges Kongeflaade gill.
Kong ***Ingos*** Sværd kronrage vil
nu engang til
de slemme Kongepræster.

Da Solen skjød.
gik Sjøen rød

om Hvaloms sorte Tue,
hvor væltede Kong *Magnes* Læs,
hvor svedne blev i Taregræs
de vilde Gjæs
af klaren Klingelue.

De danske Seil
og Agterspeil,
der bort fra Magnus skummed,
den første Straale brød sig paa,
og paa Kong *Magnes* Læber blaae,
der, Stakkar, laae
saa helseløs i Rummet.

Derovenpaa
saa vildt ei slaae
de Kampens Luer vrede,
— selv der hvor *Slembedegnen* stod —
som under *Magnes* Hjerterod
det Kongeblod
i vældig Feberhede.

Med kolde Smiil
saae *Sigurd* til
usalig Konges Smerte.
Ja selv ad *Ham* han loe med Haan,
der giver Seier *Den* til Laan,
som har hans Aand,
den Hellige, i Hjerte.

Ad Sorg og Seir
han loe iveir.
Han skratted ad sin Ære.
Saa springer han tilsjøs fra den;
thi hjælpeløs han lod igjen
sin syge Ven,
sin gamle, blinde Herre.

Snart *Magnes* Skib
var fjerløs Grib.
Men *Ingos* Drager stærke
end spruted Pile ind fra Sjøn.
Qvar stod kun Reidar, ung og skjøn.
Griotgards Søn,
— det stolte Troskabsmærke.

For Jarleræv,
for gammel Grev,
som Dødsensljaen bøjet,
saa skjælv som Blad i Aaspelund,
er Kongen tidt kun Skjolderund,
en Hætte kun,
der dækker Skalkeøjet.

Men Ungersvend,
den Livets Ven
med Mø og Mor derhjemme,
sin Konge salver med sit Blod,
og tør for ham til Skjold imod
hver Pilerod
sit bløde Hjerte stemme.

Med blodig Arm,
med blodig Barm
sin syge Herre dækker
den ædle Søn af *Griotgard*.
Da Magnus deiligt Purpur bar.
Ei Livet har
hvad Døden ofte rækker.

Med blodig Arm,
med blodig Barm
bedækker han sin Herre,
den ædle Søn af Griotgard;
og samme Spyd dem gjennemskar.
Saa trofast Kar
fortjener Sangens Ære.

8. Minne-Slaget.

For risled Minnestrømmen
    saa stilt paa hviden Sand,
og Hestehov og Rødkoll
    gik ned til Strømmens Rand.
Saa mildt som trende Striber
    i frie Folkes Flag
sig fletted Strøm og Eng og Sand,
    altfør det Minne-slag.

Nu skummer Minne-sundet og maler Flintesteen.
I sorte Kulper hvirvler det mangen Fiskers Been.
Og Hestehoven klavrer saa høit den kan paa Hei.
Og Rødekollen har forlængst undveget Stormens Vei.

Thi Minnestrøm har seet saa fæl en Borgerkrig.
Da maatte vel Naturen i Alt oprøre sig.
Rødkollen *der* er traakket af haarden Bjerkebeen.
Den bløde Sand i Baglerblod hopsmeltet er til Steen.

Om *Magnus* Kong end havde sin Øjesteen beholdt,
det klare Dagslys vilde ham Blindhed dog forvoldt,
da *Sigurd Slemmedegnen* ham drog af Klostergrop,
og førte ham paa Norges Skolt, den hvide Dovretop.

Men nu to røde Skiver fælt gloede under Bryn.
Da Minnesunds Blaaøje vardt mørkt ved sligtet Syn.
Rødkollen maatte blegne: den mærked, at den var
med samme Udaadsfarve malt, som *Magnes* Øine bar.

Men Norges rette Konge var neppe fire Aar.
Kun Uskyldskronen bar han: det gule Barnehaar.
Han var en Gut saa fager: men i hans Øine blaae
et Blink af *gill*ske Falken alt de Bjerkebeiner saae.

Og vesle *Ingo* Konge han laae i Kjæmpehaand.
Den stærke Vugge laante ham gjæve *Alcson*.
Han vikled Barnet vaersomt ind i sit Kiltingskjød;
thi han var Ingo Ven og Far fra Vuggen til hans Død.

Hvad skal da Vuggebarnet i Kampens vilde Baal?
Saa smedes Norges Klinge, saa hærdes Kongestaal.
Men hvor den Kongeliden som knækket Blomster sank,
der kneise ingen Blomme tør paa Stengel strunk og strank.

Saa bares vesle *Ingo* af *Thjostolf Alesön*,
der holdt ham under Venstren i Kappens Fold iløn,
mens Højren Sværdet førte for Barnets Eiendom:
den Norges skjønne Kronekrands, som *her* blev kjæmpet om.

Men alt som Buldren stiger, ung Ingo lytter til.
Det tykkes ham saa ilde for Drot at ligge stil
hvor gjæve Hirdmænd kjæmpe . . Han klyver fra sin Fold
til *Thjostolfs* Skulder, sad saa der som gylden Knap paa Skjold.

Saa sad den vesle Konge paa *Thjostolf Aleson*,
ad Vaabenbraget klapped saa fro med Barnehaand.
En trofast Normands Hærde — den var hans Kongestol.
Det var en Klippetrone for den Drot i Barnekjol.

Han loe ad gamle *Magnus*, der gik iblinde fram;
men tænkte mindst, at Denne just søgte hen til ham.
Hvor Barnerøsten hørtes, did Blindemandens Haand
just kasted Spydet, Hødur liig mod Baldur Mistilvaand.

Han legede med Bannret, der kyssede hans Haar.
Som efter Frivilvinge, den Flaggreblom i Vaar,
han efter Baglerpile i Luften greb med Lyst,
ei vidende, at hveren var kun sigtet mod hans Bryst.

Da hører *Magnus* atter den liden Konge lee;
thi Hanesvands til Hjelmbusk fik Barnet just at see.
Da slynger han sit Glavind — det Straalebue skrev,
og *Ingo* griber, vakler, og i Slaget borte blev.

Da hører gjæve *Thjostolf* det klynke ved sin Fod.
— Ak! det er vesle Ingo, som vælter sig i Blod.
Da maatte Helten græde; thi se, den *Haraldsqvist*,
som skulde vaje over Nor, har faaet Bræk og Brist.

Krokrygget siden længe paa Norges Stol han sad.
Dog fulgte ham i Kampen saa rank en Kjæmperad.
Han brak ei Aandens Vinge i skarpe Minneslag,
og Norges Krone bar han vel saamangen Æresdag.

9. Normands-Sang.

Vi gamle Kjæmpestammens Skud
med nye Frihedshatte,
vi Normænd prise maa den Gud,
som her vor Vugge satte.
Ja, sidder ei den Normand godt
paa Odelsager, liig en Drot,
mens andre Steder svedig Hud
til Herrepidsk maa skatte?

Se har ei Landet fager Let?
Mon skabt til Niddings Amme?
Det lærer i sin Majestæt
alt Guttens Mod at flamme.
Ja saadan Høiheds Præg det har,
somom Guds Aasyns Speil det var,
somom Han, da Han skabte det,
med Almagt vilde bramme!

Vel! det er vakkert nok og sundt,
og fuldt af gylden Grode,
naar flittig Arm sin Senebundt
i ærlig Sved vil blode.

Og vene Folk jo bærer det,
som var' de Thors og Frejas Æt,
der spænder Frihedsbannret rundt
sit Telt, det morgenrøde.

Men vanted disse Dale selv,
der gylden Rigdom avle,
omfavnte sødt af Sjø og Elv,
i Ly af Jøkelgavle:
da *der* en avlet Frihed veed
at føde Dyd og Tapperhed,
og Daad, der skal paa Gravens Hvælv
opreise Sagas Tavle.

Den Fædrekraft, vor Arvelod,
I Norges Mænd, lovsynger!
Den i vort friske Hjertes Blod
sig glødende foryngér.
Vær *norsk!* Thi viid, i dette Ord
er al den Dyd, du kræves for
af Ham, som *her* dig aande lod,
og ei blandt Trælleklynger.

10. Det stærke Ord.

Der er et Ord, hvortil vor Aand
maa lænke alle Dyder;
hvorlangsad, som ad en Colonn,
sig Storbedrivten skyder,
og klynger, Himlens Stjerne liig,
til Evighed og Ære sig,
om endog intet Kongebaand
den Hædersborger pryder.

Der er et Ord, som kroket Radd,
der under Seklet bæver,
til Løve midti blodigt Bad
med reiste Muskler hæver.
Det marger furet Gubbes Been
— han liig sin egen Runesteen —
det Dvergemaal, som nævner glad,
hvad Kjært dit Spørgsmaal kræver.

Der er et Ord, som lade kan
dit Rifleløb med Lynet;
som blæser Rust af Biletand,
og laaner Klingen Brynet;
som til et Kogger gjør din Barm,
og lægger Tordner i din Arm.
Det Ord, det Ord er: ***Fædreland,***
med Underkraft forsynet.

Lev, Fædreland! Stolt-Norge kjær!
— Det leve skal saalænge
den Dødsprofet, et godt Gevær,
vil jevntmed Sliuln hænge,
og (vist som Ahnebrev i Slot)
paa Væggen Øx, der bider godt;
og Gutten fører let sit Spær
som Gjenten. Vævens Gjænge!

Lev, Fædreland! du høje Nord!
— Det leve skal saalænge
trefarvet Frihedsbanner groer,
som fagrest Blom paa Enge!
saalænge ***Rödt*** er ***Mandemod,***
Hvidt Fromhed i det stærke Blod,
og ***Blaat*** et ***Styrkens*** Belte snoer!
saalænge! ja saalænge!

11. Bryllupet paa Styrheim.

Gamle Halvard holdt et Bryllup, som var grisk:
som det vel hans Datter burde:
Kanden bruste, som om den var fuld af Fisk;
Folk den neppe røre turde.
Øllet skummed langs med Bordet Nat og Dag,
saa du kunde drive Møllebrug og Sag.
Men den Sag, som gik,
var en fuld Musik.
Og det Værk man flittig smurte.

Brud og Brudgom talte ængstlig Klokkens Slag:
syntes, at den gik for sagte.
Men de Gjæster syntes, at den Bryllupsdag
Viseren i Fiirsprang jagte.
Men om Tiden løb, saa halte de den ind.
Thi saamangen Skude gik for Fordervind.
Fik end En en Læk,
fik end En en Knæk,
dog de til i Fredshavn lagde.

Møller, vevre Gubben, viste, muntert Sind
kan saamangen Rynke glatte.
Gamle Jens paa Braaten Been af Porceliin
noksaa net i Dandsen satte.
Henrik sad der snart, som om han angled Fisk,
snart som om der fated' Ild i Halmevisk!
Mangen Blomme skjød
baade hvid og rød
blandt de Mænd med Frihedshatte.

Halvard sad bag Flasken troligen paa Luur,
at ei nogen Gjæst blev sturen.
Vist som en Paryk sad Haaret hans paa Snur,
sad det fast ei af Naturen.

Hele Skallen dreied han da lidt paa Snur.
Alle Skaller kasted nok lidt Ballast tur.
Snurrirurrirur,
Purrisurrisur —
Det var Fa'n til Bryllupsturen.

Midt i Surren, medens Skaalen gaaer omkring,
springer ind og hen til Bruden
en graatrøjet, rødpikluet liden Ting,
som sletikke var indbuden.
Midt paa Brudens Hjerte fæster han en Blom:
vender sig saa børg til unge Brudgom om:
rækker ham et Horn,
fuldt af alskens Korn,
farer bort saa gjennem Ruden.

Alle glante, Bruden blegned' og blev rød,
Mange kløede sig bag Øre.
Lel de dog ei gjetted, hvad den Spas betød.
Alle tale, Ingen høre.
Thi Enhver paa Spekuleren keeg i Glas,
troede sig klogest selv i det Kalas.
Blomsten simpel var.
Himmel-Let den bar;
„Sligtet Horn kan Hvermand gjøre."

Reiser gamle Halvard sig fra Bryllupsbænk:
slaaer i Bordet før han mæler:
„Gaven lærer os, foragt ei ringe Skjænk,
Herren selv kun Villjen tæller.
Da til Alles Skræk de pludseligen saae
gjennem Noglehullet fare ind den graae.
Flux paa Halvards Skolt
sad den Vesle stolt,
som en Værtshuusmand paa Kjelder.

„Halvard! sandt Du talte — mæler han paastand —
dog min Gave meer betyder.

Af mit Horn saa simpelt, uden gylden Rand,
stedse Overfloden flyder.
Simple Blomst, jeg fæstede paa Brudens Bryst,
dufter selv i ringe Hytte Hjertelyst.
Flid er Hornets Navn;
Nöisomhed i Savn,
saa det Navn paa Blomsten lyder.

„Slig en herlig Brudegave, Brud saa veen,
dig en gammel Ven da sender.
Thi i Stellet rask, i Stuen net og peen,
saadan længe han dig kjender.
Vær som hos din Fa'r hos Dig da ligesaa!
Da en Ven Du har i Styrinissen graa.“ —
Dermed Nissen fløi.
Men en Hurrastøi
fulgte ham, som aldrig ender. —

12. Den norske Bonde.

Skjyruklang,
Sliulsang,
— det er Bondens Fele.
Gamle Juul med bedre Laat
kommer ei med Folesprang,
naar paa hviten Vang med Graat
Aarene sig dele.

Saae lidt Sved;
Guldet ned
i sin Binge trille,
— det er Bondens *Lykkespil*

med en Myr saa brisk og bred.
Myren taber vred; den vil
først til Vaaren spille.

Kofte graa,
Hatten paa
midt for Fjerchakoen,
— det er Bondens *Pragt og Pynt.*
Hustru min, dit Liin kan faae
Regnburødt og blaat og grønt
af lidt Mos paa Moen.

Kræmmer-Gjøth,
du, som snød
Flid og Sølv fra Norge,
Gjenten min sin Trave Liin
spinder til en Rose rød.
Hun vil ei i Kisten din
fremmed Skjønhed borge.

Øl saa bruunt
gjør det luunt
om en Bondes Hjerte.
Kallens Bringe, graa som Varg,
voxen Gut, hvis Blod saa sundt
spruter Gnister gjennem Marg,
kun *slig Viin* fortærte.

Søn, til Juul
slaae vi Hul
paa det stærke Anker!
Kannen fram med Løven paa!
Laaget af — det Glædesskjul!
Brændevinet skal faa staae,
medens Kruset vanker!

Karl Alfstad.

(Idyl.)

Ungersvend.

Sjuh! over Alfstadvangen en liflig Fløite klang!
. . En Fløite! ved Himlen, en Fløite!

Alfstadalfer.

Eijo! det var Kari paa Alfstad som sang.
Lifligt Maal har vor Herskerinde — hør du Ungersvend!

Røst.

Før ei Toner i Sølverklokken i Elfensfløiten boe
end ei i Møens Tænder, der sig i Honning toe,
og gnide sig mod Læbens bløde Rosenblad
som Engle Hvidvingspidser i Morgensky-Bad.
Sang boer i Karis Læbers lille Fløitehul.
Sang boer i Karis Kind, den Cymbl af Rosenguld.
Din Kauen, Kari, kalder ei ene dine Qvier:
den kalder ogsaa Svenden, som saa længe bier,
— skjøndt den er bedste Frier, som længst af Alle tier.
Ak! denne norske Sorgklang ei din Kauen faaer
af Skogens mørke Stille;
men i enhver dens Trille
dit unge Hjerte af en unævnt Længsel slaaer.

*

Ungersvend.

Se, se paa Alfstadbakken en Falk sin Vinge slog!
— Det glimred, det sortned, det hvifted.

Alfstadalfer.

Eijo! det var Karis flaggrende Lok.
Fagert Haar har vor Herskerinde — se du Ungersvend!

Rost.

Dit Øie, Jomfru — skjøndt saa klart som Dag i Vaar —
er dog kun Sjelens Skygge; din Skjønheds er dit Haar.
Bag Bakken hist du iler at tvette det i Bækken?
Ah, troer du dig da ene blandt Roserne i Hækken?
at Ingen den sladdrende Bølge forstaaer?
Du veed ei, at din forelskede Sanger
blot spænder sin Harpe, det Guldnet, og fanger
hver Luftning, der med din Yndighed bolte,
da, nøgen som skyløse Skjærsommerdag,
paa Moselagen bag Hybensparlag
den skjødesløs sig ved Bækbredden solte;
og gjenskaber deraf i Luftspeil dit Bild,
og livner det hjemme hos sig med sin Ild?
— ja følger den Bæk gjennem Sjø gjennem Hav,
hvem du dig til Priis under Orrene gav?
— ja hører hvad Stenen,
du hvilte paa, veed, og om Alt hvad den saae,
— ja taler med Grenen,
du ophang dit Livstykke paa?

— Vellystige Skjald!
. . Nu, gyser du Helgen, saa mørk som en Tall? —
Vellystig, ja vellystig som røde Abildtræ,
som lavende Bjørk og som Græsset paa Knæ.
Paa Qvindebarm er Skjaldens Tryllescepter svarvet.
I Qvindekind er Skjaldens Lynstraale farvet.
Og Seerøie fik han, da Møen han saae,
foragtende Snørliv og Kjole og Klokker,
i Evamoders Kaabe, i egne lange Lokker,
i Mosrose-Brudspynt i Bækkens Seng den blaae.

— Vellystige Skjald!
. . Haha! Blødt er fra Musens til Qvindens Barm hans Fald.
Og falder han fra Stjerne
paa Blommer — o da gjerne
fra kolde Høider Springet han stupe vøge skal,
dog bryde ei sin Plecter, var den end af Chrystal.

Det er dog kun en Tanke, som daler fra hans Hjerne,
og svæver i Idyller paa Læben frem igjen,
mens, Hykler! dine Tanker opdampe fra din Lænd.
Mens Nymfen selv du griber, sin Sjel blot Skjalden tryller
reen ind i rene Bølge, som Mø i Bad omskyller.
  Og mens i dine Lysters Sodomaske end
    det gnistrer vildt i Bunden,
han deler Synd og Uskyld med Taletrost i Lunden.
Men band du Dennes Kro af brusende Elskov fuld
— da bander du dens Sang: den boer i samme Hul.

Tænk, Jomfru, da din Kydskhed velbevart i Bækken,
hvor du kun sees af Skjalden og Roserne i Hækken.
Dog er enhver af dem en Elskovsalfes Hjem.
Du kom — da flux omkaps de flaggred Alle frem.
Men, uden at du ahnte, som Vellugt du i Lokken
    har fanget hele Flokken.
Og tro mig, hver af disse Bækkens Draaber, der
dit klare Skjød omperle, en Verdenskugle er
med hver sin Guddom i — det disse er, som svæve
(naar Voven sig til Skum paa Hoftens Marmor brød)
som Skyer af Angst og Lyst igjennem Møens Skjød . .
    det disse er, som hæve
(liig hede Sommervinde den blomstbetyngde Qvist)
dit fulde Jomfruhjerte — ah! Lyst og Angst! — imod
en haardere Barm og et varmere Blod,
ak! ak! ak nei, imod — Det veed du ikke vist.

*

Ungersvend.

To hvide Duer var det . . mon Freyas Sølverkarm?
    Det blinkede lavt over Engen.

Alfstadalfer.

Se bedre! Det var Barmen. Hver Vinge var en Arm.
Deilig Barm har vor Herskerinde — se du Ungersvend.

Rost.

Har et Lams Brægen, der — Stakkels! — var paavei
at drukne i den rige Arvings Thimothei . .
en Bogfinks Klage, der ei kan finde ud
af en af hendes Lonners tykke Sommerskrud,
den vakkre Gjente lokket ud i saadan Fart,
at alle Øine see hvad Maanens kun saae bart?
at hun ei tog sig Tid at skjule Barmen, hvor
ud af saa omt et Hjerte de Rosenknopper groer?
Den hede Sommerdag har lokket ud af Lin
den fagre Barm, liig en udspringende Jasmin
— de hvide Blomsterskyer:
(Ak der bør Engle hvile forend Aaret flyer!)
Sval ei da, Vestenvind, sug Ild af hendes Mund!
Dig efter hendes Brysters milde Former rund!
Saa, liig et Rigdomshorn, med Skjønheds Vellugt fyldt,
i Hvirvler dreiet, af Kindens Glands forgyldt:
et Horn af Luftchrystal, meer klar end selve Luften,
du dreier dig om Skuldren, i Haaret øser Duften!
Tom der Mohjertesukket, som blander sig med dig,
at nærved hendes Øre,
som surrende Bi ved Blomsten, det kan hænge sig;
at det sig til et Speil den klare Barm kan gjøre,
saa der sit Suk hun seer — det stille som foer hen —
igjen som Billed af en fager Ungersvend.
Thi Han var Tanken jo som boede deri:
i Sukkets lille Sky, i en chaotisk Klage.
Først da hans Verden brast i Luften, blev han fri,
og til sin Skaber som en Aand han kom tilbage.

*

Ungersvend.

Se et Tag, som Skjalde male Lykkens Tag,
paa Alfstadeng rødmer fra Mulden!

Alfstadalfer.

Det er Karis eget Huus. Det skinner som en Dag.
Herligt Huus har vor Herskerinde — se du Ungersvend!

Rost.

Se Aftensolen glimrer fra fulde otte Fag!
Men inde skinner Skabet med Sølvet rundt paa Knag.
Saa blommet staaer Væven i Stuen som en Vaar,
med alle Regnbufarver — den Regnbu ned ei gaaer,
før atter der sig reiser en endnu mere skjøn.
(Dog væver hun til Brydlup en smukkere iløn.)
Hør tætved i Roen pikker Klokken saa fast,
somom den vilde standse Tiden i dens Hast.
Som var den Tidens Herre og ikke Tidens Træl,
den spiller Seiersvise, naar Timen er paahæld.
Den pikker saa jevnt, at, stormer Hjertet, Ven!
lyt blot et Qvart paa Klokken, saa slaaer det og som den.
Der mangler Intet i det Karis vene Huus;
men fuldt og sølvtækt er det som Juleqvellens Kruus.
En Skammel dog mangler? Der staaer jo en Blaa;
og ret under Skjænken en Grøn med Roser paa.
Nei, levende Roser sig snoe fra Skamlen op;
Smaabørn paa Skamler ride! — den rasende Trop,
hvis Glæde kun er Vildhed, hvis Jubel er Skrig —
og du, hvor maa du rase at Sligt kan fryde dig!
De ride under Væven — hvor let en Traad dog brast?
dog gjennem Vævens Traade
du smiler idel Naade,
og væver Jettetoget i Borden ind med Hast.
De stormed an mod Skabet
— bort triller Sølverkanden og dyre Støb af Guld.
Dog skratter du ad Tabet,
omfavner Udaadsskaren, som tyede ræd i Skjul,
og tæller den, og siger: jeg har min Rigdom fuld.

*

Ungersvend.

Tys! Cymbler over Alfstadhagen — hør!
Ja Cymbler! ved Himmelen, Cymbler!

Alfstadalfer.

Eijo! det er Vækkerne paa Karis sexti Kjør.
Vakker Buskab har vor Herskerinde — se du Ungersvend!

Rost.

Hosten kan dyrkes under dit Bild, Karis glindsende Ko:
Rigdomme bærer du ifra Eng hjem til det venlige Bo.
— Uskyldige Rigdom, med Latter vunden!
Uskyldige Rigdom, af Taksmiil omspunden,
til hjemlige Arnes Røgstøtte bunden!
Med Velbehag Gud har din Takhymne hørt:
dens Skjønharmoni i Vævstolens Slag,
naar Kari der væver sit Brudesparlag,
med spættede Buskabs Vækkechor, fort
til Qveet af kjendte ternede Skjørt.
— Uskyldige Rigdom! Skjønharmoni, Høipoesi
indtryller sig i
selv Solvæggens Smaagrises hjemvante Grynt;
og er deres straallige Buster ei Pynt?
I Gaardhønens Kro
maa sidde en Sanger om huuslige Ro.
Forstaaes Naturen, da klart i dens Kak
man hører de venlige Huusguders Snak.
— Uskyldige Rigdom! fra Algodhedens Bryst,
fra Naturens Hjerte du strømmer saa tyst,
at ikke de enkelte Honningdryp høres;
men Sjelen maa, af Velgjerninger from,
af Velsignelsens Flom
til Høihed, til Ro, til Tilbedelse føres.
— Uskyldige Rigdom, som voxer af Muld,
som lever af Blomster og tækkes med Uld.
— Uskyldige Rigdom! dog rigeste Skat er rentesat
paa Faarenes snygge
sølvhvide Rygge.
Thi der voxer Teppnet, som, oversaaet
med rødere Blommer end Norden har faaet,
bedækker den rige Jomfrus ensomme Nat.

*

Ungersvend.

Tys! Glassers Klang jeg hører fra Alfstad saa klar.
Et Brydlup, ved Helved et Brydlup!

Allstadalfer.

Eijo! det er Klangen af alle Karis Lja'r.
Gill Gaard har vor Herskerinde — se du Ungersvend!

Rost.

Til Lykke og Velsignelse, gode Hostemand!
Spar Borken! Han trækker saameget han kan.
Knap fire Skippund holde paa Karis Beiter Styr.
De vide, at de trække for sig, de kloge Dyr.
Paa Vinteren de tænke, ja maaskee med paa Juul,
og derfor løber Mejen lettere end Hjul.
Paa Stalden de tænke: der ædes kan imag;
thi grønne Hæk er foran og svarte Skjære bag.
De vide nok, de trække den søde Thimothei,
og derfor suser Lasset saa villigt over Hei.
Og Kari — hun som eier Hest og Hø og Alt —
staaer øverst jo paa Bakken med Skjørtet fuldt af Salt.
Ha, knegger du, Blakken? Det er Eftasvels Tid.
Lad Laavebroen dundre! saa vanker der en Bid.

— Formeget er det, Kari, du har at stusle med.
Snart Skaaraannen kommer, ja længe før du veed.
Han Vesle-Ola kløer sig bag Øret: Han troer,
at Huldra maa nok være den rette Husets Moer;
thi Kari leer og dandser som over Alting; dog
der hænger ei en Turu urigtigt paa sin Krog.
Hun væver og hun koger, hun raaber Folket ind,
og Væven gaaer, og Maden kommer som ved Vind.
Det er som rørtes Alting ved en usynlig Snor;
men knapt, som Ola tænker, gaaer den under Jord.
Thi Snoren heder Orden, og Haanden heder Flid,
som trækker i den; Reenlighed gjør den endda hvid.
— Dog uden Mand, ung Kari, er svart at være Moer.
Ja uden Mand og Barn, at være Moer endda —
det Gud, som skabte Eva af et Mandebeen
saa lysten i sin Uskyld efter Æblegreen,
bevare hveren ærlig voxen Gjente fra!

. .. Ah! slaa du ei med Nakken, somom ei din Arm
og skabtes til at trykke en Liden til din Barm,
som engang skal sig lette op som et Svanepar,
der kjedes ved at ligge endog paa Roser qvar.

*

Alfstadalfer.

Lifligt Maal, deilig Barm, fagert Haar,
gillt Huus, vakker Buskab, herlig Gaard
har vor Herskerinde — Eijo, du Ungersvend!

Røst.

Frisk, Bygdens Gutter, tilfods og tilhest!
Frisk! frier til Alfstads Karine!
Tilbage du Brauter! du elsker dog mest
dit Lommespeils selvgode Mine.
Du lytter til din egen vældige Stemme.
Den durer som Trommen.
Selv gaaer du saa tungt som et fuldt Kompagni.
Slig Frier var aldrig velkommen.
Ei Kari er hjemme.
Fra Svalen beleer hun saa strunkt Frieri.
Den skamfulde Tufs gaaer det ligesaadan.
Den første vil være mere, han mindre end en Mand.
Galt naar Frier tufset, og galt naar han for kaut er.
Haand i Haand tilbage drage Tufs og Brauter.
Tilbage Enkemand saa gusten som en Pest!
Beil du omkaps under Kjærringeskauter!
Tilbage Nar, som stoler paa den blommede Vest!
Tilbage du Knark
saa gjerrig som Steen og saa rynket som Bark!
Tilbage du, der kommer saa kluntet frem med Gaver!
Tilbage du, der i et Elskovsærind staver!
Tilbage du, der skraber frem med ulæst Brev!
thi du kan ikke læse, ja neppe prentet Bog,
og heller ingen Anden formaaer at blive klog
paa Hvad den gamle Klokker for 8 Skilling skrev.

Tilbage du, hvis Elskov gaaer alt for glat fra Mund!
(Slig Tale glider glat, fordi den er en Snog)
Tilbage du, hvis Mandemod er paa Lærkens Bund!
Tilbage ogsaa du, hvis Friertunge er
den blanke Sølverspore, du paa Hælen bær!
— den hvorpaa, Gud skal vide, du da tidtnok seer —
Tilbage du, der frier efter gammel Bog!
Tilbage du, der gaaer til gamle Siri-Klog!
Tilbage du, der frier fra en Lænestol!
Tilbage du, der frier med en broget Kjol!
Tilbage du, der frier i en Kapriol;
og du, der troer dig sikker,
fordi du ikke drikker;
men kjører væk din Velfærd i prægtig Kariol.
Tilbage du, som trækker i Lommen Alt i Eet;
troer vakkert Tørklæe klæder hæslig Næse ret:
med fire Skilling ringler,
med Klokke-kjæden dingler;
forlegen staaer og stammer;
og reiser Hanekammer,
endskjøndt du troer forsikkert, du har fanget alt
den vakre, rige Brud i din gule Lommepjalt!
Tilbage du, som er saa uvislig og veeg,
som troer, at Skjæget skjuler, at du er synderbleg,
at Byens Lugteflasker give dig igjen
den Ungdomsduft, som foer med Sundhedsrosen hen.
Tilbage alle Narre tilfods og tilhest!
Men bank paa Karis Kammer,
(med Lillefinger ikke, men heller ei med Hammer)
du Svend som elsker mest.
Naar ærligt Hjerte lyser igjennem vakker Krop,
ei findes Mø paa Jorden, som ikke lukker op.
Et ærligt Elskerøie har saa reent et Lys,
at hele Midnat-vellyst bliver kun et Kys,
at det kan gjerne funkle over Jomfruseng,
ja hele Natten inden dens Sparlagen-hæng.
Thi i dets Blomstervarme der noget Dugg-koldt er;
thi i dets Adamsild

sig blander (maaske mere end Elskerinden vil)
en Glimten af den samme Cherubs kolde Spær,
som næste Dag, naar Guds Sol skinner høi og klar,
til Templet blinker foran det elskelige Par,
hvor (ah! du bli'er et Æble, smekkre Liljevaand)
den gamle Præst det griber af strenge Engels Haand.
Mod Lovens hellige Tavler af Marmelstenen sort
dets kolde og for hvasse Egg han hugger bort.
Men Stumperne han smeder til et Troskabsbaand.
Med Guds Velsignelse saa lodder han det til.
„Gak hen i Fred, Ung-Kari! Nu har du hvad du vil.
Gak hen til Fryd, Ung-Kari, til Alfstads Brudehal!
Imorgen er du Huustro — det Høieste du skal.
Men synes du i Tiden, at dette Baand, som du
med Brudesmiil gjør blødt og rosenkrandset nu,
sig snevrer altformeget, saa se, den samme Gjord
om Flere da, end kun om dig og ham sig snoer.
Sig til en Englehimmel skal spænde Brudebelt,
og vrimle fuldt derinde som inden Rachels Telt.
Gak bort Ung-Kari! Vær i Alfstads Paradiis
som Moder Eva, og som Moder Eva spiis!
Thi du er skabt som Eva udaf et Mandebeen,
og stødt dit Øie skotter til samme Æblegreen.
I Fromhed skal du finde et Raad, ei fundet da,
som, naar du spiser Æblet, trækker Giften fra.
Da tone Himlens Engle i dit Bryllupsspil!
da over Graven faaer du end et Bryllup til!

Habakuk.

(Metrisk og riim-behandlet.)

Første Sang.

(Mel.: Vor Gud, han er saa fast en Borg.)

Hvorlænge skal, o Jehovah!
  min Kummer uhørt raabe?
Hvorlænge Klager dampe fra
  min Smertes hede Draabe?
    Jeg klager Vold og Nød;
    men ingen Hjælp du bød.
    Hvi med mit Jammerskrig
    skal Ondskab reise sig
  meer stolt, i Æreskaabe?

Trindt mig den vilde Verden tør
  sit onde Hærværk drive,
og kaade Synder uden Slør
  den Jamrende omgive.
    I Ondes Kiv og Tvist
    fik Lovens Tavler Brist.
    Da er det Under gjort,
    at Hvidt skal være Sort,
  og Retten magtløs blive.

Ei mere lyder sanddru Dom
  fra helligt Dommersæde.
Thi fræk gaaer Illværksmanden om,
  og tør den Skyldfri træde.
    Hvad Under da i Det,
    at Skjævt skal være Ret?
    Hvad Under, om du fandt
    den fule Løgn iblandt
  den Dom, som Land skal frede?

* * *

Det lyder fra Himlenes Himmel!
Seer hen iblandt Folkenes Vrimmel!
Seer hen, og forfærdes, forfærdes!
Thi Jeg Jehovah de Dage, der rinde
i Sorrig og Vee,
der mørknes af Synd og i Udaader hærdes,
har kaaret, en Gjerning at see:
en Gjerning utrolig i Slægternes Minde,
om end af den sanddrue Saga fortalt.

Thi see, jeg vil reise Chaldæerne frem:
de grusomme, flyvende Skarer,
der Jorden omfarer
at røve sig Fremmedes Hjem!
. . Der komme de alt,
de fæle Giganter
med Retten i Spydodden sat.

Thi ikke saa snel er den springende Panther,
saa hvassynt og hvastandet ei den Schakal,
der ruster sig ud, naar det dæmrer til Nat,
som Gangernes Tusindetal,
der bære de prunkende Ryttergeleder
ad Vindenes Veie fra ukjendte Steder,
som Ørne, der flyve til Maaltid paa Val.

Til Illværk de talløse Hære
ustandseligt flyve, som Stormen fra Øst.
Som Sandet, der gyver i Ørkenen løst,
og dynger sig paa Oceanernes Fjære,
er Fangernes Tal under seirende Spær.

Da Konger beskjæmmes, og Fyrster en Spot
er midt i den trodsige Hær.
Den vover at flire
ad kronede Hersker og kneisende Slot.
Den sanker sig Volde, den opdynger Leer;
da briste de Mure, da bøies de Spire,
og Borgene findes ei meer.

Men Hæren? som Stormen den fødtes og steg;
nu raser den over,
forgaaer som en Luftning i Veiret.
Thi Magten sin Gud at kalde han vover
og seierberuset han skreg:
ved Fædrenes Guder Chaldæeren seired'.

* * *

O Jovah, altid faste Borg,
og Frelsergud i Nøden!
Du bøier vel dit Folk i Sorg;
men ikke dog i Døden.
I vilden Fiendefærd
du styrede det Sværd,
du skjærpede til Straf,
da Tugtensriis du gav
Chaldæen over Jøden.

Til Ondt i vældig Fremgang see
for reent er Herrens Øie.
En Voldsdaad tør ei frækt sig tee
for Lynet i det Høie.
Den ryggesløse Last
skal tænde det ihast.
Og taus Du ei skal see
en Skyldløs Spot og Spe
af Udaadsmanden døie.

Men tumles vi, som Fisk i Hav,
som forsvarsløse Orme,
imellem Vuggen og vor Grav
af vidløs Skjæbnes Storme?
Hiin Fiende da drog
med Latter paa sin Krog
den ædle Adamsæt,
og fanged Folk i Næt
som Fisk og usle Orme.

Men om han glad i fulde Dræt,
i oljerige Føde
end offred til sit eget Næt
de Virakskyer søde:
mon stedse Du tillod
det Kast i Adamsblod?
mon han skal blive ved
foruden Skaansomhed
Nationerne at øde?

*
* *

Anden Sang.

Jeg paa mit Vaertaarn stilled mig paa Vagt,
og mærked nøie paa hvad mig blev sagt.
Og i mit Hjerte forud alt sig malte
det Svar, mig burde, om den Høie talte.

Da mælte Jovah: „præg dit Sandsyn klart,
at selv det læses kan i Løbets Fart!“
Thi ei Profetens Syn bedrager: — vider,
det Enden øiner gjennem fjerne Tider!
Vent taalig kun: den Vei kan være lang,
som aabnes i saa kort en Skjaldesang!
Dog engang Synerne tilvisse komme
i fulde Liv, og Qvadet bliver Domme.

Hvo da formaste sig og ikke troe?
Hvo tør foragte Himlens Aabenbaring?
I vantro Sjel sig Angst og Pinsler snoe,
mens under selve Rædslernes Forklaring
den Tillidsfulde nyder Hjertero.

* *
*

Beruust i den troløse Viin,
paa ravende Fødder, med kneisende Sind
den Voldsmand fremgaaer af sin Bolig,
omirrende stedse urolig.

Som Helvedes gabende Hvælv,
    den bundløse Grube,
han spiler sin Graadigheds Strube;
    og gridsk som Fortærelsen selv
        han æder en Menneskeæt;
    som Døden saa slugen
    han samler Nationer i Bugen,
    — forgjæves, han bliver ei mæt.

Dog visselig skulle de Slægter engang
den Voldsherre hilse med bidende Sang,
og vove at gjøre Tyrannen til Maalet
for saadant et Harmqvæde hvæsset og staalet:
    Vee Den, som med Andres tør høine sin Dynge!
        Hvor hastig forsvinder den ei?
    Vee Den, som med fremmede Gods sig betynger
        med smudsige Fingre, ad urene Vei!

Snart, førend du venter,
et Creditorfølge saa arrigt i Hu
skal komme og kræve, og kræve med Renter,
    og gnave om mere endnu.
Snart De skulle vaagne, der ruske dig vak.
        Og Røveren ender
    som Bytte i fremmede Hænder,
og trodsige Voldsherre bliver saa spak.

Du Folkeslag plyndred, Du hærjede Land,
Du udøste Menneskeblodet som Vand,
    Du Stæderne ødte
med Borger og Barn og den Qvinde som fødte:
    — ha, Seirer, du levner
dog endnu en Rest? Den skal vorde en Hevner!

Hvo samler tilhuse med Synden, forvist
skal samle Ulykker tilhuse tilsidst.
    Og Vee, om, for Hevnhaand at flye,
    du bygger og lever som Ørnen i Sky!

Forsilde du, Folkenes Morder, forsilde
skal see, at dit Anslag kun baadede ilde:
at ikkun du grov
en Grav for det Huus, som var bygget paa Rov.

Thi Stenen i Vægge
skal raabe dig mod,
og Bjelke og Sparre
anklagende svare:
ja vee Den, som bygge vil Stæder med Blod!
som Byernes Grundvold med Synder vil lægge!
Thi Jehovah vil, den Hærenes Gud,
at Mennesket stræber i redelig Møie,
om Ilden end sletter hans Arbeide ud;
at Arbeides Aag skulle Folkene bøie,
om Intet de fik for den svedige Hud.
Thi dydige Gavnvirke, flittige Nød,
med Kundskab om Jovahs Storhed tilfreds
skal see den at fylde al Jorderigs Kreds
som Vand Oceanernes bundløse Skjød.

Men Himlenes Veraab *Du* høre,
som vover, umættelig selv, at forføre
de Andre at drikke din sydende Kalk,
beruuste dem gjøre,
for kaad deres Blusel at skue, du Skalk!

Dog Ære du vandt ei, men Skjændsel og Spe;
thi Selv skal beruset din Blusel du tee:
og Skjæbnens Pokal
skal Jehovahs Høire dig række.
Beruselsens Skjændsel da skal
din pralende Hæder bedække.

Du Libanon øded: igjen paa din Skalle
det Voldshugg skal falde!
Du Hjortene bort ifra Lundene jog:
de rasende følge dit flygtende Tog!

Du stænkte de hærjede Lande med Blod,
Du Byerne knuste med Alle derinde:
nu seer Du oprinde
Gjengjeldelsens Dage, de Dage til Bod!

Hvad, Hedning, du tænker at finde
hos udskaarne Billede Værn?
Ha, stammer den Gud ei fra Kunstnerens Jern?
Hvad eller du tyer paa den Angestens Dag
til støbte Bedrag?
Du stoler og haaber
paa Guder, du selv jo med Kunstnerhaand skar?
Du klynker og raaber?
De maalløse Klodse ei give dig Svar.

Den ramme da Ve,
som siger „vaagn op!“ til et Stykke af Træ,
og byder urørlige Steen at opstande!
Thi, Daare, hvad Viisdom i Graastenens Pande?
Den være en Kunstens Tropæ,
den glimre af Sølver foruden,
den straale af Guld overflødig:
dog findes ei skal
en Funke af Livsaand hos Guden.

Men Jehovah er i sin hellige Hal.
— Ti stille, o Jord, for hans Aasyn ærbødig!

* * *

Tredie Sang.

Profeten Habakuk sin Sang
til Lov og Bøn vil hæve.
Thi Herrens Ord til Skjalden klang,
saa end hans Sjel maa bæve.
Mens Aarene forgaae,
dit Værk, o Gud, fremstaae

i Tiden aabenbart!
Og midt i Vredens Fart
Barmhjertigheden leve!

* * *

Fra Theman Gud Herren nedfoer.
Fra Pharan fra Bjerget den Hellige dalte.
Hans Herlighed skjulte da Himlen den hvalte;
Hans Ære opfyldte den vidfadme Jord.

Hans Aasyn var Flamme og Lys.
Fra Haanden, hvor Herrens Almægtighed hviler,
et knittrende Lynstraalepar sig udspiler;
og foran foer Døden i Rædsler og Gys.

Som Pile fløi Lyn i hans Trin.
Beskuende Jorderig standste den Høie.
Da Folkene skjalv for det speidende Øie;
de evige Bjerge brast ned i Ruin.

De urgamle Høie, hvor Han
fremvandrede fordum, sig bøied i Støvet;
og Cuschans Paulun saae jeg angst og bedrøvet,
og Teltene bæved i Midians Land.

Ah! tændtes mod Floden din Harm?
mod rullende Strømme? imod Oceaner?
Thi se, gjennem stormende Ilinger baner
jo Thordønens Heste din seirende Karm!

Og Buen, du slog i det Blaa,
til eedfæstet Soning om Jorderig, stryger
du bort med et Skyl fra de sortnende Byger,
og fossende Flomme i Landene gaae.

Dig Bjergene dirrende saae;
og Strømmene brød over Bredder og Kyster.
I Havene hørtes saa tordnende Røster.
og Afgrundens Bredder til Skyerne naae.

Da Maane og Sol stode stil
i Himmelpaulunet: de maatte vel ile
at skjule sig for dine blinkende Pile,
og for dine Kastespyds hvinende Ild?

Din Harm frem i Landene drog.
I Vrede Du Hedningefolkene kued';
til Frelse din lynsnelle Styrke fremlued
for Folket, Du Dig til en Ejendom tog.

Du Gudløses Borgtind nedrev.
Af Grundvolden Steen ei paa Stene du levned.
Med Scepteret slagen til Hovedet revned
den Byernes vældige Voldsherre blev.

Som Rovdyr de stormede an,
at sluge med glubende Glæde mig Svage.
Da lod Du dit Spand gjennem Havene drage,
ja gjennem det svulmende Storocean.

Jeg hørte det. Gjennem mit Blod
da zittrede Angsten. At tale jeg prøved.
Men Læberne bævrede. Margen berøvet
da vaklede under mig Knokkel og Fod.

Dog stille og ventende skal
mod Trængslernes Dage jeg roligen speide,
da Fienden kommer i hærjende Feide,
at gjøre mit Fædreneland til en Val.

Da blomstrer ei Fignernes Træ;
Olivnernes Grene, som stedse har baaret,
da skuffe skal Haabet, der fødes med Aaret:
ei Drue skal rødme i Rankernes Læ.

Da Agrene bære ei skal
Dig noget til Føde: da bortifra Stien
skal Faarene drives i Flokke, og Qvien
ved Krybben Du finder ei meer i sin Stald.

Dog vil jeg mig fryde endda
ved Jovah, min Styrke, min frelsende Herre.
Ja Du skal, mens Jammer omringer mig, være
min Glæde, min Jubel, o Gud-Jehovah!

Thi se, at ei Faren mig naaer,
Han giver mig Hindernes Fodder saa snygge,
og hjælper mig op paa min Hoide den trygge!
O der til hans Ære jeg Harpen da slaaer.

Reiseskizzer.

1. Framnæs — Balestrand.

Stærke Skud af Framnæs-Ege,
I, der saae ung Frithjof lege!
Tordenbrag af Qvinen-Foss!
Gny af Sognefjordens Trods!
Tingums hvide Alpkoloss!
I ei kjendes ved den veke
Sang om jer, som Tidens blege
Sonner klimpre vil blandt os!

Kun hvor Frithjofs Odelsdale
kiole Sæd i Rosers Svale;
smyge under blanke Fond;
bolge liig et lysgront Baand,
sondret af en voldsom Haand,
mod sin anden Deel: mod Bale —
fatte vi din Guitartale,
hulde Romantikens Aand.

Denne Høi, hvor Frithjof hviler
under Steen paa haarde Biler,
  denne Sagnets mørke Seng
  gynger ei i lydisk Streng
  som en Blom paa Bale-eng.
Ikke en Romances Triller,
men kun Drapets stærke Piller
  løfte op dens Mosehæng.

Men om Ingeborg den Vene,
slumrende bag Hyldegrene
  paa den fagre Balestrand,
  klage ømt Romancen kan.
  — Frithjofs Sorg: i Sorg en Mand,
prenter Penselen alene,
Aandemeisl i Marmelstene,
  Eposstorm og Odebrand.

2. Eivindvig.

Ned med Seilet! ind fra Havet!
Ind hvor, under Sæd begravet,
  drømmer stille Eivindvig!
Ind at see, om Rug og Havre
tør paa Fjeldets Branter klavre,
  uden at forkjøle sig!

Der bag Roser Maagen bygger.
Rugen i Morellens Skygger
  triner kjæk og kront paa Myr.
Som et Solskin Bygget blinker,
men derover Heien synker
  lummer Vellugtnat fra Fyrr.

Gaaer den Hosbond graa i Døden,
bag ham Kløver-morgenrøden,
  som han skabte, skinner klar.
Gaaer din Sjel til sidste Stjernen,
Sommervinden i Lucernen,
  Dahl, skal synge Hvad du var.

Skjule maatte sig jo Stranden,
blank og bar som Munkepanden,
  for den stærke Jesupræst.
Gyldne Haver ham af Haanden,
Lysets Straaler ham af Aanden
  gaae fra Eid til Sognefest.

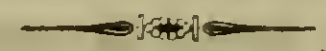
For at øve Mandestyrke,
lære Adamsbarn at dyrke
  Eden frem af golde Jord,
Herren Eivindvigen skabte
til et Skjær, hvor Bølgen skrabte
  af hvert dristigt Foraars Spor.

Sjeleild mod Elementer!
Ædle Promethider, henter
  ifra eder Selv den Kraft,
som befaler Hav at loggre,
tømmer Tordenskyens Koggre,
  kløver Fjeldene som Taft.

Byd, du Sjel! — Naturen taber.
Eivindvigens anden Skaber
  triner under sin Tropæ:
Abildgaardens hvide Fane,
mens i Plovens Seiersbane
  Axet bøier tusind Knæ.

Medens svarte Myr forgyldes,
Templet — hør! — af Toner fyldes.
  Det er Englevingers Klang,

dem han ud af Kofter spiler:
Brød af Steen og Aand af Striler
Dahl i Eivindvigen tvang.

Nordsjøen.

Hvor hører jeg dit Brag med Lyst,
du mørke Hav om Norges Kyst!
Den er dets Frihedssang,
som Seclers Haan og Kongers Bud,
at slette Norskt af Norge ud,
i vilde Elementers Brud
med Sejer overklang.

Hvor elsker jeg din Bølge blaa:
thi Norges Skytsaand jog derpaa
paa Vagt i Vestresalt.
Den Varde ham for Norge var;
med tagget Bølgeryg han skar
de Lænker, danske Maager bar
henover Havets Spalt.

Hvor elsker jeg din Døningvaag!
Slig Dødsensdal om dybe Laag
ei fule Kringlen snoer.
Som faraonske Trællehær
de veke Røster qvaltes der,
som Vinden bar fra danske Skjær,
at qvæle dine, Nor!

Hvor elsker jeg dig Flade blank!
thi der de danske Rænker sank,
som Fugle, der fra Land

forlangt paa Havet voge sig.
En rank, men usel Seiler liig,
Despotens Vilje midt paa dig
forgik paa Bankens Sand.

Et Skjold dit Speil; — din vilde Stoi,
o Hav, en Frelsenshymne hoi!
En Muur din steile Sjø!
En staalglat Muur, af Skum en Grav!
Saa fast en Borg ei Dovre gav
dig signte Norge, skilt ved Hav
fra Trældoms bandte Ø.

Du fjernte Danmark, Hav! — foreen
med Norge Island da igjen!
Ha, reis dig fra din Grund!
Med Bræer af Skum som Jøkler blaae,
lad hoie Bolgevælter gaae
til Island, mod dets Barm at slaae
i Tordner Frelsens Stund!

Erins Klageharpe.

Jeg kjender, Erin, paa Storhavet hist din svømmende Slette.
Sømanden braser forbi, ahner, men øiner dog ei
den Dal i Havet bag takkede hvide Bjerge af Bølger.
Ørnen og Fizgeralds Aand heel den fra Himlen kun seer,
et mørkgrønt svømmende Lotosblad liig, der vugger sin hvide
Svanblom: O'Connels Borg, skinnende fjernt over Hav.

Men Gud og Aanderne see, at Europas Dæmon har sat sig,
hellige Lotos, paa dig — Stormen, der mejer som Ax
de fromme Landsbyers Taarne, dog blæser Ham ei i Havet.

Hvi da ei losnes din Stilk? drive du skulde da til
den nye Verdens lyksalige Strand, hvis frelsende Guddom,
  jagende Dæmonen bort, skulde sig sætte paa Dig.

Ak, under Havet, til Dybet og Albion Erin er lænket!
  Ilende, skummel og høi, drivende Skypompe liig,
omsust af fremmede Falke, hensvæver Dæmonen over
  Erins sædglindsende Hav i Havet, den Havets Oas.

Døg høine Aander sig over det lave Erin, og medens
  Shannon stønner, da hør! hør hvor det toner i Sky!
Der svæver, baaren af Frelste, som levte og døde for Erin,
  over den Høi, hvor de see end sine blegede Been,
en himmelsk Harpe, og hine Aander, liig springende Bølger,
  hæve sig kappende op, op for at gribe i den.
Da toner Erin vemodig sin Sorg — da kryber Dæmonen
  sammen, og Falkene tye da til dens Skuldre med Skrig.
Thi Erins Klagesang ryster Aljorden, og Menneskeheden
  raaber; „til Hjælp! Hvad forgaaer hist i det fraadende Hav?" —

Norges Frihedsdag.

Velsignte blandt Dage, paa blomstrende Skyer
til Norge tilbage fra Himlen du flyer.
Der stille du svævte blandt Engle i Løn,
til Skyerne bævte, og brast af vor Bøn.

I Høiden saa rolig, Velsignte, du laa.
Serafernes Bolig var Domen din blaa,
til did ifra Jorden et Længselraab gjaldt;
da nedover Norden du straalende faldt.

— For Dagene dale til Jorden, om Gud
de spænde sig alle som Himmelhvælv ud:
som Englenes Telte: en Saliges Leir,
hvor frigjorte Helte sig hvile paa Seir.

Dog blege og lave de daglige staae,
og Sorgens liig Grave, de synkende, graae.
Men Stordaadens Dage, hver over sit Hjem,
de straalende rage i Himmelen frem.

Som Himle i Himlen se trefarv'de Tre!
De steg over Vrimlen om Louvres Palæ.
Af Mulm bygt, sig reiser en høi Sarkofag,
Den, blodige Keiser, er Warzovas Dag.

Se, over Bastillens Ruiner en Dag
sig hvælver i Himlen — et Telt af Skarlag.
Naar fuldt af Serafer det Midsommergry
sig sænker, da raver Bastiller paany.

Ved Siden der blaaner akaciesvalt
blandt hine Pauluner et Lufttempel hvalt.
Der Washington hviler: men aarlig han paa
Amerika spiler det Julihvælv blaa.

Men mellem de Tvende, o Norge, din Dag
du øiner sig spænde trefarv't som dit Flag,
til did ifra Jorden dit Længselraab gjaldt:
da nedover Norden den viftende faldt.

Da maatte vel springe de Straaler tilsidst,
som Aaret rundt tvinge blandt Stjerner den hist,
imedens til Jorden dens Længsel dog staaer:
til Folket i Norden, til Birkernes Vaar.

Sig Himlene dunkle af Jorderigs Vee.
Cheruberne funkle, naar Taarer de see.
Vor Længsel de hørte: det straalende Hvælv,
de boe i, da førte de ned til os Selv.

Paa Dagtinden luer Maisolen som Flag.
Som Taget af Duer, bedækkes du, Dag,
af Engle, som dale for aarlig engang
din Høihed at male for Norge i Sang.

— Velsignte blandt Dage, du Selv er en Geist,
som kommer tilbage hvor Mindet er reist
om at du har levet i herlig Bedrivt,
i Norrige skrevet udødelig Skrivt.

Du blaaner deroppe som Skyggen du var
af Jøklernes Toppe, af Sjøen saa klar.
Du blaanende svæver som var du forvist
Gespenstet, der lever af Norrige hist.

Blaaøiet fra Høiden deroppe hos Gud,
du blikker til Bygden saa ømt som en Brud.
Men engang om Aaret med rødmende Sky
det Folk, du har kaaret, du kysser paany.

Du svinder; men kommer saa sikkert igjen
som Blomsten i Sommer, der visnede hen.
Som Ørnen fra Østen til Redet i Vest,
du kommer, naar Røsten dig kalder hernæst.

Du kommer at lære, som Ørnen sin Æt,
os Aandernes Fjere at løfte saa let,
at Norriges Sjele, de Henfarne liig,
al Aaret kan dvæle i Himlen hos dig.

Sange ved Krohgstøttens Afsløring
den 17de Mai 1833.

För Talen.

Vær stolt, o Nor, ved Kjæmpens Grav!
  den Søn, Dig Himlen skabte,
Du som en *Christian Krohg* gjengav;
  den vandt, da ham Du tabte.
    Giv, Himmel, da til Vederlag
    Nor Mænd, der vove Aandeslag,
    som han, for Jords og Himmels Sag:
for Frihed, Ret og Sandhed!

Hans Viisdom tage evig ind
  sin Plads i Storthingssalen!
Hans Frisind liig en Nordenvind
  igjennemstorme Dalen!
    Dit Skarpsind, Krohg! — det Aandelyn —
    i hver en Normands Øiebryn!
    da, Frihed, tryg som over Sky'n
hos Nor Du boer og bygger!

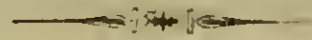
Da, Krohgs Aand, fra Dit blaa Paulun,
  fra Frihedsdagens Himmel
Du daler mellem Brødre kun,
  og Fries glade Vrimmel.
    Da uden Sky sig Høi og Lav
    frydsamler om Din Æresgrav,
    der — som om Fredens Gud den gav —
blev et *Forsoningsalter*.

Efter Talen.

Vor Krohg! den Krands, Du blegned' med,
  er lagt paa Støttens Tinde;
bedugget af vor Kjærlighed
  hver Morgen frisk den finde!

Normannaloven har paa Vagt
med Bilen sig ved Foden lagt;
den skal — det Lyn af Folkets Magt —
omblinke, Krohg, dit Minde.

Vi see dit Kjærnavn, Christian Krohg,
i Sagas Malm at tindre.
End skjønnere — et gyldent Sprog —
det glimrer i vort Indre.
En høiere end den Colonn'
er reist Dig i vor Borgeraand.
Her reiste vi med taksom Haand
dens Billed kun: — den Mindre.

Ved en til sin Odel hjemvendende Sjøguts Confirmation.

Det er Skjønbedrivt at pløje
Bølgen blaa og svarten Muld,
vælte op til Bunden nøje
Jordens Dyb og Havets Høje:
i dem begge ligge Guld.

I din Barm dog gaaer i Dunder
end et mere mørkladt Hav.
Fagre Havfru lig, derunder
paa Klenodiedynger blunder
end din fangne Skytsseraf.

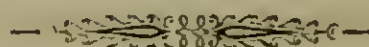
Og en Muld i Barm jeg kjender,
hvori Himmelblom er sat.
Bedre Guld derunder brænder

end det Spiir i Kongens Hænder,
ja end Stjernen i sin Nat.

Barmens Bølge, om den sveller,
kløves rakt til Bunden maa!
Hjertemulden pløi du heller
— den som bærer Immorteller —
end den Muld du træder paa.

Hjertevoven kjølhvas Tanke
pløje maa sin Fure i,
til, for Stjerner dig at sanke,
frem deraf de Vinger blanke
fangne Skytsaand spiler fri.

Hvast som staalet Plog dit Øje
skjære maa den Hjertemuld,
til derfremaf mod det Høje
Blommen groer, hvis Pragt maa bøje
Stjerners, Spiirs og Axets Guld.

Digte, anden Ring.

1. Til Gotheskjalden Ridderstad.

Naar jeg under svarte Tall
(ha, en herlig Skjaldehall!)
spænder Bjørnetarm i Harpen,
at den runge kan som Sarpen,
banker den med Briskestav
— hui! — saa den som Stormen synger
— huijah! slynger
op tilhimmels den Seraf,
som sig paa mit Hjerte gynger:
da en liden ensom Klynge
bag mig hører jeg at synge:
„Følger, følger,
hvorend Sangen bølger!
Følger! skynder! følger med,
hvorend Harpen gaaer afsted.
Se i Skye'n
gjerne boer den Rad af Lyn!

Nei! kun gjennem Mulm og Skyer
— huijah! glimtende den flyer
mod det rene høie Fjerne,
mod de Serafiners Dag
under Herrens eget Tag.
. . Følger! Hist paa Nordens Stjerne
hviler den som paa sin Knag.
. . Følger! klare Tanke lyner
gjennem Billeder og Syner,
gjennem Skyer til Himlen, hvor
den i eensom Høihed boer!"

Kan jeg andet end at svare
Qvad i Qvad den kjære Skare!
Men den hele større Flok
gaber vidt, men lukker Øre,
(somom de med Flabben høre),
stimer henad Alfarvei,
endser Skjald bag Harpen ei
meer end Kjerring bag sin Rok.

Vent dig, Skjald, det samme Øde,
hvis til Gothens frie Skove
Musen gaaer, og ei tilhove;
— hvis ei din (som *Beskows* søde
Terne) du frisere vil,
— hvis du elsker ei det bløde
Tidens Muses Flygelspil;
— hvis ei Kronens Straaledag
lokker af dig Drosselslag;
men kun sorte Frihedshat,
vakkre Maaltrost! er den Nat,
som med Duft og friske Svale
lokker af dig Aandetale
om de Fremmede, de Høie:
de som dale
til et Bad i Skjaldeøie,
stige saa paa Lyrens Scale
— derfor bæver Strengens Guld —
hisset opigjen fra Muld.

2. Til en ung Digter.

Skjald, ei se du tilbage,
ei mod den runede Steen!
ei imod Højen, der gjemmer barbariske Dage!
Lad ligge de Skjolde! lad smuldre de Been!

Der paa Højen lad krybe Oldgranskermyrer omkring.
Dem lidt Støv skal, som Snusen en Kjerring, begeistre
— ja til at fortælle utrolige Ting.

Større Helt end de Helte under din Muld jeg dig teer:
Under Hælen en Drage, en Lindorm til Belte,
og huggende Ørne paa Hjelmen til Fjer.

Eddret Drage han levner under sin Saale en Grav.
Heltens Hjerte sig løfter — da Lindormen revner,
som bølged derom liig et rullende Hav.

Æther-Blaadybets Maager, Ørnene, ryster han af,
liig en svajende Mast; da som Smalserhorns Taager
fra Panden de dødsmatte synke i Hav.

Thi han stevner i Striden over et Storocean,
fjernt som Stjerner omsvæver ham Snekkeseil hvide:
Der kjæmpe med Drager vel Helte som Han.

Fremad Stavnen maa glide over et dæmrende Blaa.
Anklen blodig; men Panden, den skinnende hvide,
ei Høge, men Høiaander hvile sig paa.

Glad skal Helten sig sætte under en Høi i sin Stavn.
Dog han lever derunder, ja under dens lette
Violtag, og Aanderne synge hans Navn.

— Skjald, *den* Hoi skal du prise: Seer du den ikke, den blaa?
Seer du ikke det straalende Skjold paa dens Spidse?
de vajende Liljer, som skinne derpaa?

Seer du ikke den trætte Helt under Himmelens Hvælv?
ei de kronede Ørne, som frække sig sætte
hvor Aanderne valgte en Thron for sig selv?

Reiste ei sig af Støvet ormlænket *Menneskehed?*
rysted Slangerne af sig som Aasptræet Løvet?
En Krone, som faldt, var hvert klapprende Led.

Røst.

Ak, end hænger jo sorte Orm ved dens Fod som en Bolt?
Se, den gaber jo i *Vaticanernes* Porte!
Se Kupplen paa *Templet* dens kneisende Skolt!

Ak! og *Gribbecæsarer* sidde paa Panden jo end?
Gjennem Øjet de hugge til Hjernen, og Taarer
i Øinenes Huler kun glimre igjen.

Ve! og lange *Geleder* slynge, som Lindorme blaae,
end om Menneskeheden jo staalede Kjeder,
og knuge hvert Hjerte, som vover at slaae?

Første Røst.

Skjald! i Himle, hvor Tiden ei aabenbarte sig end,
boer Seerens Geist jo med Seiren *för* Striden,
og svæver med Haabet jo *foranfor* den.

Glimter ei foran Jorden, *foranfor* Tiden hans Syn?
Bagom Jordkloden drøner Historiens Torden.
Men Seerens Sang er et *foranskudt* Lyn.

Du paa uaabnet Himmels Tinde sætte dig skal.
Snart den bliver (som denne med Stjernernes Vrimmel)
beduggede Hoi paa et Seculums Val.

3. Aanden.

Mørke Geist — jeg kjender dig,
du med Lyn om Panden.
Du der bandt som Yngling mig,
knæl nu du for Manden!

Stærke Geist, som rundt min Vaar suste i Orcaner,
kom, og knæl hvor Herren staaer! Hører du, han maner?

Fule Geist, med Drageild under Englefjere!
Med et Vredesøie vil jeg din Barm opskjære.

Falske Geist, hvad lovte du? — Frihed, Fred og Glæde.
Mange Aar kom det ihu, lærte kun at græde.

Frihed? — ha, hvor Aanden kan lægges selv i Lænker!
Vil du miste Fædreland, siig da, hvad du tænker!

Fred? — i Lovhyæners Gab lidet deraf levnes.
Fred — hvor Latter er et Drab, som af Konger hevnes?

Fred? — ak faaer du Fodefæst i et kløvet Hjerte?
Kan jeg dig, du hulde Gjæst, med min Graad beværte?

Glæde? — hvor er Hytten min? Der hvor Ravne bygge.
Hvor min Mø i Brudeliin? Ak en flygtig Skygge.

Var en Stjerne hun endda, var det dog Elende,
at jeg kun saa langtifra turde dyrke hende.

Geist, ha! hvisker du iløn; „bo i stolte Bølge!
Vestenvinden er saa skjøn, kan tilsengs dig følge.“

Vel! jeg tog det blaa Pallads, fulgte blot en Hoben
Satanaser i Kyrads og i Dommerkaaben.

Vel! jeg tog den Vestenvind, vilde den blot skjære
Roserne af Stellas Kind, og til mig dem bære.

Geist, du lovte mig en Jord, liig en formet Himmel;
— bandt mig med en Slangegjord til en Djævlevrimmel.

Blommerne, du gav min Kind, vare jo forlorne.
Disse Qviste om min Tind have sine Torne.

Sledsk du under Drengens Fod dine Vinger spændte,
steg saa til det unge Blod sig i Solen brændte.

Slap ham, da han skreg saa lydt halvt af Fryd og Smerte,
i en Sjø af Paddespyt, forat svale Hjertet.

Nu, da jeg er bleven stor, *jeg* din Ving tør tage;
tvinge dig, fra denne Jord føre mig tilbage.

Løft mig, Geist, paa Englefjer, saa jeg seer de Kloder,
hvor ei dandses Polskdands meer efter Zarens Noder! —

Hvor ei skygges yndig Dal af et blodigt Banner,
hvor ei Trældoms-decretal staaer i Aandepander —

Hvor ei Nattesfinx og Orm gnave mullent Alter;
men hvor Alles Troesnorm er Halelupsalter —

Hvor ei under Lovens Skjold Kongevejen løber
for en Løgn i Herresold, eller en som kryber —

Hvor ei (vogt dig!) Herskerraad slig Pasqville skriver,
som i Landets Mødres Graad Sønners Haab forgiver —

Hvor ei Retfærds Talsmands Pen rive's af Satans Vinge,
for at sælge den igjen til en Boddelklinge —

Hvor ei i en Fjeder kjæk Helveds Banner vajer,
skumme ei i Lovens Blæk Menneskehedens Hajer —

Hvor ei i sin første Flugt unge Engel svimler
af en fæl Bastillelugt under frie Himler —

Hvor ei Adamshjertet blier, om i Barm det svinger
som den Klokke, der fra Spiir Pintseglæde klinger,
af Banditer aareladt, snøret ind i Former,
for at slaae saa sløvt og mat som hos andre Ormer —

Hvor ei Blik, som seer lidt høit, skratter lidt ad Daarer,
druknes flux i Slangers Sprøit og (Triumf!) i Taarer —

Hvor ei i en Latters Spoer Statsproces sig sniger,
som hvor spæd Gazelle foer fæle Kongetiger —

Hvor ei, om en Puls er fuld, om paa høie Vover
Aand den sætter ifra Muld til hans Himmel over,
strax den skal omvikles med Jordens værste Igle,
forat slukke Aanden ved i dens Puls at sikle —

Hvor ei under Frihedstræ en verrinsk Hyæne
gnaver Mennesker i Læ af dets Lauregrene . . .

Lauregrene? ha, den Laur har til Grene Tamper,
og en rasende Centaur Roden sønderstamper —

Did, hvor Æren skilles maa ifra malte Pjalter;
hvor ei Øglesjele faae Skjul i Skjøngestalter —

Did — ha, Geist, du nærmer dig . . mørk ei som du plejer.
. . Kun en Glands ombævrer mig, og en Lyd af Seier.

Knæl! knæl! — en Klang saa sød Straalekrandsen splitter . .
Klang og Straaler sammenflød til en gylden Cither.

Og fra Cithrens Dybde klang: „Geisten her mon være.
Den med dig saa vildt sig svang, for dig Flugt at lære.“

„Den med dig til Tordensky'n vilde Flugten styre,
at du skulde flette Lyn i din unge Lyre.“

„Den af Øglerne en Tid lod din Fod omspinde,
at du som en Heraklid skulde Slanger binde.“

„Den lod Onder taarne sig tidlig om din Pande,
for det Onde lære dig hade og forbande.“

„Den lod Helved hvælves om himmelbaaret Øje,
at du skulde viis og from dig med Jorden nøje.“

„Den i Storm har lært Dig Sang. Aanden som du ejer,
— hil dig! har serafisk Rang; og dens Navn er *Sejer*.

4. Det befriede Europa.

1831.

— — Fra Caucasus? blinker min Sjel fra Caucasus?
Kold, rolig, funklende som Ararats
øverste Iisklump, beskinnet af Midnattens Sol,
den seer over Jord, mens mit Hjerte staaer stille.

Hvad Lynglimt dernede? Mon skyder Bakus
Dyb Naftasøiler mod Nathimlen?
— Heijah! de Lyn ere Sværdhug og Frihedens Ild,
som frembryder af Millionernes Hjerter.

Du haanloe, Sjel, dengang Mennesk'heden i
Ring af Helgalliancen blev
ført, liig en udsviret Juulbuk, der suller i Ørsk
med Helligtrekongerslys i vallne Hænder.

Men sammen, ja til et Riimfnug, gyste du,
da (frisk dog, se nøjere efter!) du

saae, at den Nar var et Spøgels, at Menneskheden stod
som dødfrossen Skildvagt paa Napoleons Gravhøi.

Ja, tusindhornede, tusindtandede,
tusindbesvandsede Adamsæt,
ham du bekjæmped; men tung var din Seir, saa du blev
paa Vagt paa hans Gravhøi gjensiddende steendød.

Men Vaaren kom, og belivnet mindtes du
(liig haltende Jacob) at dristig du
stred med en Aand, og du tøed i Graad hen, og sprang
som gløden de Rosenbusk ud paa hans Gravhøi.

Forsoning dufted du, fagre Gravblomme:
hver Knop var et Hoved med Frihedshat:
bankende Hjerter din Bladrasl: hver Torn var en Arm.
. . Hvo skjærer dig, Hydra, i Former som Taxus?

Jo reiste ikke sig grumme Gartnere?
Hver da med Saxe (saa lange og
blanke som Hære) beklipte, i Form af en Træl
der knæler, den Busk med de levende Blommer.

Da Sceptre gnistred fremover Folkene,
liig hundred Blodstruter springende
opudaf Menn'skehedens Saar, da den aareladt var
af Drotbajonetter og kopsat med Kroner. —

Da, Sjel, du, liig i Charpitot, hyllte dig
ind i en Drøm, og (som svømmende
under Canalhvælv) du Verden forlod da, og drev
saa tvertigjennem Gravene indtil Aratus'!

Washingtons og Kocziuskos Grave først du forbifoer.
Tvertsfor hinanden de kneiste som Herkles' Støtter de graae.
Begge, min Sjel, med et Suk til Seil du dem suste imellem,
svømmende saa ind i Oldtidens Hav med de laurgrønne Kyster.
Der Cincinnatus' Grav som Italien saae du tilvenstre.

Hannibals Gravhoi tilhoire som morke Afrika laae.
Midti som hoie Siciiien stod Timoleons Minde.
Inderst som lave Euboea din sjunkne Høi, Aristides,
laae, og Aratus som hvælvede grønne Attika jevntmed.

Ja der, min Sjel, med dit spæde Straaleduun
pladsked du glad i den hellige
Aske, imedens mit Legeme vandred igjen,
som Søvngjænger bleg, under Norriges Maane.

Der laae du, indtil det drøned over dig.
Da Drømmens Uldtot du kasted, men
nøgen og skinnende svam du til Dagen idag
tilbage, fløi oppaa dens Skulder og blikked.

Ejah! hvad seer jeg?

Der laae du, til Havet derudenfor Washingtons
og Kocziuskos Minder — det
Hav med en blaanende Bølge for Dagen idag,
ja det som igjennem de Seculumsstotter
skal flyde sammen med Oldets laurkrandste —
der laae du min Sjel som en efterglemt
Svane i Sundet ved Salamis, indtil det Hav
deruden, som eier dig, opsteg med Bulder.

Da fløi du skrigende op; thi over de
Herkulesstøtter paa Toppen af
Havet, der reiste sig, saae du en skinnende Svan
— ha, gamle Fayette dit Hoved, det hvide.

Da fløi du skrigende op . . .
Ejah, hvad seer jeg?
Farvel Aratus' Urne! Mig lokker skjønnere Klang.
Fayette, Amerikas Friheds Søn og Frankrigs Friheds Far,
tiltaler Paris — det lytter med sænket Bannerstang
(den Samme, som det af Louvres Gitter i Julidagene skar).
Visn, Rose, som i Aristides' Aske vover at varme din Rød!
Mig dufter sødere Minas Sværd, besprængt med Carlisters Blod.

Ei meer for at kysse Hannibals Skolt, til Ponti Strande jeg
gaaer.
Mig kneiser Hooghvorsts Isse meer stolt med flere Laurbær
end Haar.
Ei meer vil jeg rode paa fremmed Kyst efter Timoleons Liig;
ei lytte i Salamis Bolgesuus efter et persisk Skrig.
Mit Øre sidder paa Dublins Taarn og hører O'Connells Røst.
Og, Washingtons og Kocziuskos Aander, end dvælende Jorden
nær,
og ei, som Hines, til fjerne Himle førte fra sjunkne Grav,
jeg drømmer ei længer paa eders Grave, dyrker ei Guddom-
men der;
thi sandelig I ere fløine ud, og flaggre som Ørnvingepar
om gamle Chlopickis Pande, den Polens Dagstjerne klar.

Som gjennem Herkles' Støtter Stormfuglen
ud svinger over Atlanterhav,
fløi fra sit Drømmeskjul hist mellem Grave min Sjel;
thi did Millionernes Frihedsraab trængte.

Ejah! hvad seer jeg?
Hver Nat en rødere Morgen føder, hver
Qvel seer med blodige Øine mod
Morgenen, der, Boblen liig over det puttrende Dyb,
slaaer højere Hvælv over oprørte Folkeslag.

Hver Time banker som Tidens Feberpuls.
— Ak, standser fredsomme Stueuhr!
Thronernes Bragen fortæller os Timernes Gang.
Kun Stormklokker hænge, at ringe til Arbeid.

Hvad Dagværk har Herren bestemt for Folkene?
Mon gamle Tiders Begravningsfest
feires? mon Nytiders Daabfest? Thi Stormklokker gaae.
Hør Englenes Vingeklang! Havgang i Luften!

De Taarnsangre høre fra Brest til Casan med
nyt Skrald hverandre. O Latter! en

Metternichs klapprende Skildt mod en slig Telegraf?
Se Slotsbrandes Rogdriver Folkenes Iilbud!

Tvertsover Europa sig Baal oploфte, og
see over Fjeld til hverandre. Ak,
rødnes de Øine i Skyen af Graad eller Hevn?
— De tændes, at Himlen sin Sejer skal skue.

Se Flammerne, Folkenes klagehvinende
Bud, løbe tvertover Jordkloden,
mens en Coureer med sit Messingskildt raaber sig hæs
ved Floden: „sæt over i Keiserens Navn da!“

Sig Hærskrækken sniger bag Flammestrømmene,
flyer under Stormklokkers Rungen
tversgjennem Gelederne, seer sig tilbage, og seer
med blegnende Blik, at de dat overende.

En nedfældet Trælledrot siger, seende
Baal over Issen at korse sig:
„Dybenes Magter sig løfte at skue sin Daad.“
Nei, Skyen maa kløves, at Fred kan neddale.

Din Jammer, Despot, som i Støvet vælter dig,
slaaer Borgens Gnister ei høiere.
— Englene skue ei Sorg: thi kun Seirsglands de see
hvor Mennesket stirrer i blodskyllet Ørken.

De lee ad Synderens Hylen, række ham
ei Haanden: Selv skal han reise sig.
Ikke de ynkes, naar Flammen, den Lynildens Søn,
fortærer den Borg, der var Lasternes Boelsted.

Du gyser, nerv'svage Stymper, gyser, naar,
se, Jordens Stæders blaaskinnende
Domer i Flammerne drukne, og Klokken paa Eng
sit lyseblaa Hoved i Blodstrømme dukker.

Mon hang disse Kuppler som hvalte, ludende
Fredsliljer nedover Stæderne?
Ejah! hvad Sorg da? De voxed og døe som det bør.
Jeg leer; thi jeg kalder dem Mørkrets Hjelmhvælv.

Hvi Graad da! Lysstøtter skulle reise sig,
hvor forhen Domerne stode som
hovedløse Skuldre. Blaaklokkerne farve sig blot
til Roser, at krandse de Frihedens Helte.

De Gnister, som flye med dit Suk afsted, vel i
Skyens Net som Aske opsamles; men
nedsendes atter som Druer, der klattre igjen
fra salige Smaahytters Vægge mod Himlen.

Den Ild blot tærer Tyranners dyngede
Rov, tærer ældede Laster blot.
Brudsmiil er Blodstrømmen, Flammerne bølgende Slør
om Jorden, formælet med himmelske Frihed.

Som brustne Brudbelte Schelden nedruller.
Nei! harm, liig svovelblaa Lavastrøm
gjennem en splittet Volcan, den kneisende gaaer
indunder Tvesplitten af Belgiens Banner.

Men, didhenrullende hvor Oranien
staaer, rundt hans Fødder den kaster en
Stump af sin Lænke . . . Den livner til staalgraa Snog,
som stikker ham, hvisler i Dybet til Djævlen.

Oranje, reis dig! se Schelden kommer jo!
Ve, Skyen over dit Hoved er
drivende Bloddamp fra Java, og Strømmen, som naaer
din Navle, er Borgerblod, ve! fra Antwerpen.

Kryb op paa Bolværket! Hør den lystige
Flods Fløitehvisl i sin Sivpibe:
„Støv, som ei mægter at tæmme din Lidenskabs Bæk,
Du tæmme de Floder, Alskaberen løste!“

Hvad dundrer? — Flygtende Kongers Vognfølge.
Slaae Qvinder Vindverne i, for ei
Manden at see, som beskatted det Dagslys, han flyer,
forærte Maitresserne Bønder som Oxer?

Hvad brager? — Himmelens Tordner nedbrast paa
Ham, Ham, som mellem meenederske
Fingre holdt Æblet, bedækte sin Throne med Skam,
men Galgen med Ære, med Heltenes Kroppe.

Hvad rasler? — Tusinde frie Presser (de
sorte Lysets Porte) opløfte sig.
Jerndøren i *Ham* bag Forræderne knaged ilaas?
Nei, Staalklang det var — Nationalgarder væbnes.

Ha, staalbeneglte Despoter, prøver at
Tag faae i Frankrigs om seirvundne
Frihed fasthvælvede Styrke! — O prøver dog før
at udrive Ilden af Jordkuglens Hjerte!

Er dette, dette det Frankrig, Ludvigers
Hærrækker pukked til Kulstøv, som
Arvingen endda (ja øsende over det ud
sin gloende Brunst) vilde udsmelte Guld af?

. . . . Kun Taarer fik du, men bort du slængte dem.
(Hvo bad om kogende Bly vel?) Men
Frankrig din Nedarvings Graahaar har tregange slængt,
som useligt Kraaksølv — vip! langt over Grændsen.

Er dette det Frankrig, som Sværme af Fremmede
— hui! vilde, lodne Centaurer —
persed mod Hove, beruust af din Viin og sin Hevn,
saa (kliskklask!) dets Blod som dets Druers udsprøited?

Et Lyshav bølger imellem Havet og
Rhin: gamle Frankrig er Bunden kun.
Marlys Parke er Tangen, Versailles en Musling deri.
Paa Bølgen staaer hvide Fayette som Neptun.

Europa drukner — ha! over Hovderne
høit gaae de skinnende Lysvover.
Er det Champagner? mon Æther? O, hvad det end er:
dog sødt er at drukne og omtumles deri.

Det svæller skinnende opmod Alperne
— ha! bryder mod Pyrenæerne.
Preussen det splitter i tusinde Øer og Skjær.
Dets funklende Døninger rulle mod Africa.

En Sol har dalende mellem Havet og
Rhin bredt sig: Frihedsideerne,
skinnende jevnt gjennem Frankernes Hjerner, er liig
den Ætherilds fjernere Dunstkreds om Solen.

Se, Solen nærmere Straaler udflyde!
Seir! Seir! det er Nationalgardens
væbnede, funklende Hænder i tredobbelt Rad.
Hiin Julidags Blodflek er Bunden i Solen.

O Sol, hvo nærmer sig dig, og brænder ei?
Selv gjennem tunge Metalkroner
borer dit Solstik sig. Derfor de rase; thi se,
dit Gjenskin jo opgløder selv deres Pantsre.

Troer ei de Knegte, fordi I malte dem
eens, trak dem under og efter en
Snor, thi en Vinge er under den snevre Mondur,
bag Bartskyen en Funke, som sprænger Geleder!

Carthag mod Rom er en Knegt mod Borgeren.
Tungt falder Borgerens Slag; thi der
hænger et Barn paa hver af hans Arme, og dybt,
som hug i hvert Bryst han en Voldgrav om Hjemmet.

Mens under de reiste Millioner, Frankrig, din
Grund ryster, synger Delavigne, liig
Lærken, der endser ei Jordskjælv: — paa Lithauens Val
da drømmer du dig under Marsmarkens Linde.

Ha, Den, som røve vil Polens Frihed, maa
først rive Chlopickis Graahaar af.
Se, som det flaggrer der, er det dens Hængelaas af Sølv!
Kun Røverhaand tager hvad Tyvhaand tog forhen.

Paa Heden ved Raclawicz kjæmp Skrynecki! Der
slaaer Madalinskys Beenrad vel
Tusinde . . Se, hvor den rasende klynger sig fast
til Bannerne, bøjer dem alle i Støvet!

Paa Heden ved Raclawicz kjæmp Dwernicki! Der
— hør! hør! Dombrovskys Hylen skal
sprænge hver fiendtlig Kanon; og de Skygger af Børn
fra Praga skal flyve som Støv dem i Øiet.

Der aabner sig Skyerne . . se Kocziuskos
Aand styrter ned paa et Lyn! Han er
Himmelens Kjæmper; thi Frihed er Himmelens Sag.
Var Englen ei fri, da i Himmelen Opstand!

Et Menneske, mægtende ei at styre sin
Barms lille Hjerte, vil styre jo
fleer Millioner jo heller? Den Fod, som ei kan
en Tue bedække, vil dække Aljorden.

Og reiser sig op saa et Folk, og siger: vi
eet Sprog jo tale? Det være vor
Grændse, ei Miilpæle! — Heijah! da „Oprører do!“
det hedder, mens Gud selv en Synder tilgiver.

— Fra Caucasus? blinker min Sjel fra Caucasus? . .

Fra Skreyaha? blinker min Sjel fra Skreyaha?
Kold, rolig, funklende som Skreykamppens
øverste Iisklump, beskinnet af Midnattens Sol,
den seer over Jord, mens mit Hjerte staaer stille.

Hvad Lynglimt dernede? Mon skyder Bakus
Dyb Naphta-Søiler mod Nathimlen?

Hvad Glimten dernede? Mon tændes rundtom
Lys alt i Hjemdalens Smaahytter?
Huijah! de Glimt ere Sværdhugs og Frihedens Ild,
frembrydende af Millionernes Hjerter.

*
* *

Hvad er da Stort vel imod
de Lande af Lys og de Have af Blod?
— det Syn ved min Fod!
Til Hindostan seer du fra Dhavalagiri,
fra Skreykamppen seer du til blaanende Biri.
En Kikkert fra Caucasus Lande nok seer
og Have og Skyer, men heller ei meer.
— Prosaiske Øje, som kiger fra Ruden,
er stolt af at tælle hver Pore paa Huden,
hvad nytter dig Synet, den Lygtemands-ild,
som hopper paa Tingenes Former deruden?
Kryb ikke paa Caucasus eller paa Skrei!
Hvis Stort du vil see, det hjælper dig ei.
Sid heller i Natten, luk Øinene til,
da maaskee — ja, hvis din Genius vil —
du Meer faaer at see, end blot Kappen af Guden,
som gaaer gjennem Verden og Tiden
og Menneskefærden sin evige Vei.
. . Da gyser du ei, om et Land end forgaaer,
om midt i et Storhav af Taarer du staaer;
thi Sejerens Vaar du seer kun i Striden,
et Sædkorn til Himle i Taaren som gled.
. . I Hæren, der buldrende ruller sig ned
i blinkende Striber fra Høiden paa Valen,
du Sejerens Vaarflommer seer kun i Dalen
at rydde den tidlig et Midsommersted.
I flammende Flag over blegnet Armee
du Sejerens Vaarblomster skuer i Snee
med Himlen i Øje skjøndt Døden om Foden.
. . Da speider du Caucasus gjennem til Roden,
og Skreya det mørke maa revne ihast;
thi Lynet er ei som det Aandeblik hvast.

Naturens Dybder det anatomerer.
En kløvnet Indvold det Afgrunden er.
Selv Himmelens Raad er det intet Myster.
Og Jordklodens Hjerte isønder det skjærer,
og speider som lysende Demant deri.
Nationernes Sjele da flyde forbi
dit Aandeblik liig gjennemsigtige Vande.
Du hører at Dommens Basuner forbande
i sagteste Trællesuk: „kom og befri!“
. . Da hører du grånt i Befriernes Klinger
at Aanderne løfte de mægtige Vinger.
. . Da seer du i Sværdenes blinkende Fart
Guds Aasyn i straalende Lyn aabenbart.

— Hvi Skreya da, Aand? Du er højere sat.
Hvi Skreya og Caucasus' Taagehat!
Kun skjul dig i Dalen saa lavt som du vil!
Dog løfter en Aand dig til Himmelens Skulder.
Luk Læben og Øret og Øinene til!
Dog faaer du til Mund en himmelsk Basun,
en Himmel til Øre viidaaben og huul,
der hører fra Jorden som Tordenens Bulder
hver Menneskeklage, som sukker iskjul . .
. . Dog faaer du igjen til Øje en Stjerne.
Ha, hvor er da Nære og hvor er da Fjerne?
Da seer du, Velsignte, liig Solen ifra
Blaahimmelens Skulder Aljorden — Eijah! —
en Kampring, hvor Gudepriis hænger for Dverge,
ja Jorden med Blodstrømme, Slagne til Bjerge,
og Jubel du hører deroven endda;
ja over dens Bulder et Halelujah!

* * *

Hvor sank du Alpe! . . fra Himlen seer jeg; thi
se — lavtnedunder mig flyver min
Sorg som en Sky, og jeg hører jo Englenes Jubl:
„Lyksalige Jord, thi du Frihed har vundet!

Fra Himlen seer jeg: thi rundtom seer jeg en
bleg Kreds af Tempel og Thronherskere,
jublende: „Straffen er endt; thi vort Syndfølge doer.
Nu klager ei Jorden; thi Frihed den seirvandt.“

5. Farvel til Alfred.

Farvel min Hjertensven, Farvel!
Snart har jeg ei tilbage fleer.
Kun een beholder jeg: mig Selv.
Ak, Han min Uven er!

Farvel min Hjertensven, Farvel!
Farvel! — det er et herligt Ord.
Det toner hjemligt fra min Sjel om Alt hvad skjønt paa Jord.

Det er det Navn, jeg gav min Brud,
den Trylleblomst paa Skillevei.
Og mangen Serafs Navn hos Gud har slig Betydning ei.

Den Fagreste det Navn jeg gav,
i blanke Sjeleperler svøbt,
til hun af Engle i sin Grav „Velkommen“ bliver døbt.

Det er det Navn, jeg gav min Vaar,
den Seilersky saa lys og let.
Og Lykken intet andet faaer for sine gyldne Net.

Min Taare fik det og mit Smiil.
Da svandt det Tvillingpar fra Bryn.
Men Smilet levnede en Piil, og Taaren tørre Lyn.

Som Efeu paa Ruinen sort
sig klynger Haab til Sorg og Savn.
Dog jog jeg Haabet fra min Port, og gav det samme Navn.

Ruinen ramler — Savn og Haab
som Blomst og Steen i Støv forgaaer.
Men hør i Braget, hør mit Raab: „Farvel!“ til Sky dem slaaer.

Min Glæde — ak, du har mig kyst
for et Farvel at hviske mig.
Da tonte fra mit stolte Bryst igjen Farvel til dig.

Jordkueren, min Fole, kun,
min Kjøl, det Sværd i Havets Barm,
min Genius i Skypaulun paa Ørnevingekarm . .

Kun dem jeg giver andet Navn:
ja „tro“ og „fast“ de første To.
Den Tredie døbt i Himlens Favn er „Frihed, Høihed, Ro.“

Men aabner Jorden en Vulcan:
saa bredt et Dyb af Ild som Hel,
da sporer jeg min Brune an med jublende Farvel.

Og reiser Havet sig med Gru,
at spidde Kjølen paa et Fjeld,
da skjærper jeg mit Seil endnu med jublende Farvel.

Ja stormer Himmel, Hav og Jord,
da toner Aanden i min Sjel,
der har de høie Navneord, et jublende Farvel.

Men kjæmper mod mig Himmelen
en Hevnensseir, da, som til Hel,
min Genius har og til den et haanende Farvel.

Da gaaer jeg til en ensom Sky
imellem Himmel, Jord og Hel.
I Rummet rundtom ruller Gny af sidste Haansfarvel.

Af en Condor, som flyer forbi,
jeg river Vingen til et Tag.
Og vil den boe med mig deri — da, Kongegrib, Goddag!

Dog Harpens fulde Strengerad
jeg under Taget reiser — Ha,
der kneiser gylden Colonnad! Jeg fik Pallads endda.

Og her min Genius sænker sig.
— Hvad vil du Engel i mit Bo?
O Himlen kommer jo med dig: med Frihed, Hoihed, Ro?

*

Min Hund med ømme Øie — ak,
du spørger, slikkende min Haand,
om Straalen ei mit Hjerte stak, der glimred fra min Aand.

Min Irisk — ak, du mærker, at
en Taare tyngede din Ving.
Du toer i den dig skjær og glat, og stryger saa min Kind.

Fortrolig sætter du dig paa
min Pen, den rosenløse Tjørn,
ha fly det hvide Lyn, du Smaa! der sidder jo en Ørn.

. . Du stirrer i mit Øje saa;
ja, Irisk, lige i min Sjel?
Du spørger: turde Hjertet slaae, mens Aanden tog Farvel?

Du flyer saa vidt som Vaaren er,
og bringer mig et Blad derfra.
Ja find mit Saar, og læg det der; maaskee det heles da.

Dog mindes altid jeg en Eeg,
der, alt bedækt med syv Aars Mos,
imellem tvende Hjerter steg — ja, *Alfred,* mellem Os.

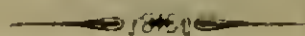
Men liden Ormetunge skar.
Og Hjerte-egen, malmet som
en Evigheds Pillar den var, i Raate kanted om.

Jeg sidder paa den brustne Bull
og leer og seer hvor Stjernen flyer,
hvor Bølgen ruller Rull i Rull, og paa de lette Skyer.

Du troer, at Os fra denne Stund
adskille Dyb til Evigtid?
Tro, det en Slangebrod er kun, en Isthmus for en Mid.

Til du gaaer over den — Farvel!
Farvel! — det er et herligt Ord.
Det toner hjemligt fra min Sjel om alt hvad skjønt paa Jord.

„Farvel,“ det Navn har jeg forært
min Lykke, Brud og fagre Aar.
Men er det Navn paa alt hvad kjært,
da, *Alfred*, du det faaer.

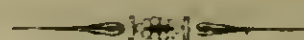
6. — ? —

Udi hvilket stille Hav
løfte sig de grønne Banker,
hvor min Snekke
tør sit raske Bramseil stække
(Tosser sige: Gribbeving)
tøire sig ved Brudering,
kaste Anker,
(Tosser sige Falkeklo)
ind sin lange Vimpel snoe?
(Tosser sige Lossetunge,
der imellem hvide Tænder,
som et Helved mellem Skygger,
blodig brænder)

Hvor en Palme? hvor et Bo?
Hvor en Løibænks søde Hygge?
Hvor et Bæger og en Skygge?
Hvor en Silke-kasseking?
Chocolade, Tøfler, Punge,
som forblive ligetunge?
— kort! de tusind Ingenting,
som foreente
rime sammen Hvad jeg meente:
— Nok og Ro?

Thi paa ærlig Skippertro
kjeder denne stolte Spas:
vippe om paa svullne Vover,
Bradsø over, Bradsø over
stakkels lille Galeas,
som maa drive rundtomkring,
som den flyvende Hollænder,
uden at Seiladsen ender.
Udi hvilket stille Hav
— svar mig — svømmer Øen, hvor
mig til Glæde grønnes Engen,
mig til Glæde redes Sengen
med en deilig Blomme i,
vunden uden Hovedhængen
og et evigt Frieri?
Ak didhen
Hjertesukket foran foer!
Men som Arkens falske Ravn
vendte det ei til min Stavn
om igjen.
I hvilket Hav? O jeg gjentager
til mit Spørgsmaal vorder Klager:
I hvilket Hav?
— Svar du svulmende Uhyre,
som med Skjebne-navn og -stav
Daad og Liv og Alt vil styre!

— En liden Orm, der sammenrullet
laae, som Negertræl i Hullet,
inden Barm, krøb frem i Øjet,
hvislede satansk-fornøjet:
„Kirkegaarden, se, er Sjøen,
som du pløjer!
Hvide Radd paa Skrinkelhas
er din stoute Galeas
med sin Bras. Og grønne Øen
i det store stille Hav
er en lav og mosset Grav!“

7. Til en furten Ven.

Hør Tiden ruller, Rein! Vi rulle med,
som Saugspaan med Floden afsted,
for engang, naar paa Dødens Strand
de skylles op i Dynger saa høie som et Land,
at tjene Satan til Brændsel.

Hvi skilles ad da i den korte Stund
vi dandse i Strømhvirvlens Rund?
Vi flyde til den samme Fos,
dernedenunder bier den samme Fjære os,
hvor Døden samler sin Dynge.

Endskjøndt jeg Spaansplint boltrer paa min Viis,
og du saa paatverke du Fliis,
vort Fnug i samme Askehei
forsvinder dog, vor Røgsky dog drive skal een Vei
igjennem blaanende Himle.

Hør Tiden ruller, Rein! Vi rulle med,
som Guldkorn med Floden afsted.

Vi eens ei glimre i vort Sand;
dog af os begge smede skal hist en Vaulundmand
et evigt Ringklenodium.

8. Til en Slavedømt.

Mand! en mørk Dag kommer,
da Himlens Retfærd sin blinde Datter af samme Navn
nedsender at kaste sin Skjændsel over din Skulder.
Sorg, stem min Harpe! Vemod, spil!
Men, hulde Haab, syng til!

Mand! i *den* Stund Jordens
Retfærdighed skumler din Skulder, Himmelens planter fast
i Vunden, den skar i din Sjel, en Fakkel for Freden.

Mand! naar Jordens Retfærd
(den Sorgmo'er) sit Lænkehaar luder over din Nakkes Hvælv,
sit straalende Himmelens løfter over dit Hjerte.

Mand! naar Jordens Retfærd
med døde og kunstige Slanger spænder din Ankel om,
de levende Himmelens haler udaf dit Hjerte.

Mand! en svar Flok Dage
gjennem dit Liv skulle gaae som Dommeres sorte Tog;
men derefter Dage — en Række sonende Præster.

Mand! hver Straffens Time
skal op til din Himmel en Stjerne hvifte med Sukket — Vil
du indvandre der før den liig en Festhal er oplyst?

Mand! hver Times Suk skal,
som var det en Englevìng, blæse Skyer af din Himmel — Vil
du trænge dig ind, mens den damper end i et Chaos?

Mand! din Qvindes Ømhed
skal binde om Lænkerne Bomuld . . Mand! og dit fromme Barn
skal være en duftende Rosenqvist i dit Gitter.

Mand! din gamle Ven ei
vil skjule sin Isse for dig, det skinnende Fredspaulun,
og over dig bruser som Æresfane den Harpe,
som Sorgen stemmer til Vemods Spil,
men evige Haab synger til.

9. Bolivar.

Røst.

Bolivar! Du som hørte over Verdenshavet
dit Fædrelands qvalte Suk, og kom og befried det . .

. . Hui! saa det bruste frem som Andes' Høstoreaner,
og kruste de stolte Strømme, som længe besang deres
Frihed, mens Breddens Dyrker (ak, var ei hans Øie
som Bølgernes stolt og klart?) sin Trældom bejamrede . .

Bolivar! Du som hørte over Verdenshavet
dit Fædrelands qvalte Suk, og kom og befried det . .

. . slynged saa Lænken gjennem Skyen tvertigjennem
Pizarros Aand saa seent den bævred isammen, thi,
bleg som den laa i fjernest Vraa isammenkrympet,
den skiltes som Moses' Hav som Skyos af Nødskudet . .

Bolivar! Du som hørte over Verdenshavet
dit Fædrelands qvalte Suk, og kom og befried det . .

. . hvirvled saa Lænkens Stumper op til Stov, saa Cortez
den straalende Naadens Stol, han knælte for, oined ei . .

Bolivar! Du som fik til Fædreland en Verden,
og hørte dens qvalte Suk tversover Oceanerne . .

Hører du ei din frelste Verden nu den knæler,
og kysser din Haand med Graad og hulker dit Øre fuldt?

Borgere.

Bolivar, hør et Folk dog! din frelste Menneskehed!
Se Tvedragtsdolken smelter i vore Taarer ned!
Hvad du ei mægted, Libertador, det gjør Sorgen nu:
os samknytte — nei, den lænker . . Det vilde aldrig du.

Røst.

Fribaarne, ei vanæres du, om for din Frelser
du, knælende dybt som Græsset, trygler Tilgivelse.

Borgerinder.

Bolivar, hør! Det er jo Columbiens Qvinders Flok,
som, mens den stryger venligen bort din Pandelok,
dig hvisker: stolte Libertador, du befrier blot Mænd.
Columbiens Qvinder lænker du til dig igjen.

Røst.

Ak Sennora, læger end dit Kys et Sværdsaar:
det læger ei Sorgens, thi med Gifttænder bider den.

Høvdinger.

Bolivar, hør! det er jo Columbiens Heltehær,
der hulker som var den Børn med Pindespær:
tilgiv os, store Libertador, os som med Nidets Kniv
dit Hæderspallium søgte — ve! vi traf dit Liv.

Røst.

Raab ham „Morillo!“ i Øret. Maaskee staaer han op, og
(som var det hans Kampskarlag) i Lagnet fremstyrter han.

Krigere.

Lyser ei meer Befrierens blodrøde Kampmantill,
da udslukt er Sejerens høie Offerild.
Den var Hans eneste Rigdom. Deler Arven ret!
Hvert Banner skal faae en Lap som Sejersamulet.

Borgere.

Styr os med Laureqvisten! styr dit Columbiens Folk!
Dictatorens Laurqvist blier aldrig Herresvolk.
Ha, gaaer du heller til Helved, Sjelene at befrie
fra Satans Vold som os fra Ferdinands Tyranni?

Røst.

Bolivar gik til Himlen for Cortez og Pizarro
at indlede førstegang blandt jublende Udsonte.

Chor.

Haanden, som delte Lande ved Floder og Alperyg
(som var Ham Cordilleras kun en Bue myg,
Orinoko kun en Streng); og maalte Riger af
saa let som en Bonde maaler Veiter med en Stav;
slog saa en Krinds i Luften — da fremskjød inden den
Bolivia og Peru og stolt' Columbien . .
Den Haand — ha slaa dog mod Skyen! — hænger myg og bleg
fra Lagnet som vissent Efeu fra en Marmelvæg.

Pulsaaren sprang da alle Hjerter den stærke Haand
til Gard vilde flette om Friheds unge Vaand.
O ve os, ædle Libertador! tøile vort vilde Sind,
det var som at tæmje Bække, styre Kastevind.

Brus da du gale Paez! Ingen skal følge dig.
Columbiens Viljer som Elve samle sig
til Kraftens Stor-Amazonestrøm. Det dybe Hav,
som samler os sammen, være Libertadors Grav.

10. Sorgens Skratt.

Tro ei, hvert et Skratt er Latter.
Satan kun og Sorgen skratter.
Englen smiler, Glæden leer.
Ak, men Latterklangen er
Glædens Flugt paa lette Fjer
ifra Adamshjertet atter.
Fly, Secund! og Himlens Datter
flaggrer ei om Læben meer.

Engang — hør det gamle Qvæde! —
engang maatte *Adam* græde:
engang *Du* maa græde, Mand,
naar Du finder Dig som Han
udstødt af Cherubens Brand,
ene paa den mørke Hede,
naar Du ikke tør betræde
meer din Uskylds Fødeland.

Edens Port bag Adam knaged,
Vredesenglens Glavind raged,
som et Taarn ibrand, mod Sky;
kun en Svoveldamp til Ly;
over Heden bruun og ry
vilde Lyn hverandre jaged;
Eva ved hans Fødder klaged:
„Mand! min Mand! hvor skal vi flye?"

„Adam? — ha, dit Øie følger
gridsk den gule Euphrats Bølger . .?"
(Liig en blegnet Lynild Phrat
suste gjennem Ørknens Nat.)
„Eva, did! — saa klang hans Skratt —
„under blanke, kolde Bølger

Paradisets Vei sig dølger . .
        Eva did! til Phrat! til Phrat!“

Skyen synker — Phrat er borte.
Ørnen hviner, og beflorte
        Skyer aabne atter sig.
        „Eva, hold dig fast! . . en Stig
        baner Ørnens Vinger mig . .“
„— Ak, skal vilden Flod og sorte
Ørn og Lyn — fra Edens Porte,
        Himlens Ætling, følge Dig?“

Skyer kom og Skyer svunde.
Ingen Vei paa Jord de funde.
        Intet Lys paa Himlen var.
        Raabte de „hvorhen?“ da bar
        ikkun Hjertets Banken Svar.
Torden over Edens Lunde
rulled, naar de blege Munde
        raabte: „hvor? hvorhen, vor Fa'r?“

Førstegang fra Manden klinger
da et Suk; — det snelt sig svinger
        gjennem Mulm til Himmelhjem.
        — Under! se, fra Gud til dem
        svæver Sukket atter frem
som en Aand paa mørkblaae Vinger,
og af Evas Taarer slynger
        Englen sig et Diadem.

„*Sorg*, af Adamshjerte baaren,
svøbt i Suk og døbt i Taaren,
        „*Sorg*“, du Støv, det er mit Navn.
        Føre Eder gjennem Savn
        over Jord til Himmelhavn,
Adam, dertil er jeg kaaren!
Hvor jeg skratter, der er skaaren
        Vejen til din Fædrestavn.“

Saa den mørke Engel qvæder.
Eva følger den og græder.
Adam følger mørk og stolt;
skratter, om en Ranke holdt
ham i gylden Druebolt;
skratter, om hans Engel leder
efter ham paa andre Steder
end i Ly af Efeuskjold.

— Adam-Rein, tilsidst Du svingte
Dig ifra den falkevingte
Sorgens Aand i dine Fjed:
den, som jamred sit „afsted!"
til den selv ei fulgte med.
Dig nu tvende stjerneøj'de
Serafiner i din Høide
følge trolig: ***Fryd*** og ***Fred.*** —

11. Paa Skakastølstinden.

Hid steg ei Sky, men reen og blaa
er denne Æthrens Ø.
Dernede Lyn som Snekker gaae
med gyldne Dragesnabler paa
en Tordens Rullesjø.

Kun Morgnens Solglands er dens Vaar
— hvor skjær og ætherfiin!
I Sommerpragt hver Aften staaer
det Rosenkrandsgespenst som faaer
sin Dug af Stjerneskin.

Dog hist fra denne Dybdes Grund,
i denne Alpeport,
i dette Stormens trange Sund,
hvor Skyerne langs Kløftens Bund
henfosse malstrømfort . . .

. . Hist i det Skycharybdis midt
endda en Tind! en Tind!
En dristig Falk kan række hid.
Men did? Min Tanke gaaer kun did,
den Falk ifra mit Sind.

(Til Solen gaaer fra Himalah
med Længsel Adams Blik.
Paa Jordens Throners Thron endda
satanisk raser han derfra,
for han ei Guddom fik).

En Snehvirvl rundt den svarte Spids,
liig splintret Seil om Mast!
Det var en Verdens Skibbrud, hvis
den Mast af Steen med Fløi af Iis
i Skyers Havgang brast.

Den staaer. De gamle Stjerner, som
vor Klodes Fødsel saae,
de døe; men da i Himlen tom
skal Jorden i sin Alderdom
ved denne Stav gjenstaae.

Og hist af Skyens Hav en Tind
sig snegledrejer, liig
en snoe'd forstenet Hvirvelvind.
Du Chaos' Horn, du vover ind
i Himlen bore dig?

Og hisset, liig en halvskabt Verd,
en hjelmhvalt Jøkelkoll!

Den staaer som i en Jettefærd
mod Alt — en blaalig Bræ til Sværd,
det svarte Bryst til Skjold.

— Hid steg ei Sky; men evig klar
er Himlen, Luften skjær,
og Bunden som om Joklen var
det hele Himmelhvælvs Pillar,
og ei mod det en Fjær.

Hid steg kun over Fannens Vold
en Ørn, en Storm og jeg.
Fra Verden hist saa stiv og kold
krøb Isen hid paa Bræens Skjold
sin sekellange Vei.

Her aldrig Sorgen aandet har —
ak! før fra dette Bryst.
Hvis Nogen aanded her, da var
en Engel det, hvem Skjebnen bar
til fremmed Verdens Kyst.

Men svimled jeg — hvor snart igjen
var jeg ei her! — maaskee?
Jeg foer til Englens Verden hen,
hvor Himmelalpen blaaner: den
med Stjernerne til Sne.

Her er jeg nærmest Gud; thi fra
den Slægt jeg fjernest er,
som bander i Halelujah,
som hader Herren Jehovah,
men holder Satan kjær.

Her er jeg paa din Thron, Orcan! —
Ha, hvis jeg dig befoel;
jeg skjød dig ned paa hvert et Land,
der seer ei flammende Volcan
i gyldne Kongestol.

Jeg hvæssede med Lyn din Ving,
saa hver en prægtig Leir,
der ikke frelsende omkring
Europa drog mod Kreml en Ring,
du slog i Vind og Veir.

Et Hav jeg lagde i dit Skjold:
hiin svullne, svarte Sky.
En Skyoos da, et Chaostrold,
du knuged ned hver Borgevold,
i Dynd hver Trælleby.

Med meer end Lyn og voldsomt Hav,
Orcan, jeg rusted dig:
min Flammevrede jeg dig gav.
Hver retløs Dommer da du af
sit Sæde løfted mig.

Med Kappe, Krave, Pen i Haand
du hid med ham dig skjød.
Fra denne Himlens Dørcolonn
derinde hængt i Stjernebaand
han saae den Eed han brød.

Jeg bød dig kløve Skyen, at
han kunde høre klart
hvor Uskyld skreg i Fængslets Nat,
og see den Stump han levned at
af Fædrelandets Chart.

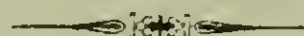
Jeg ham paa dette Jordens Spiir
lod læse sine Ark,
hvori til Sort det Hvide blie'r;
og derpaa, kanskee, gav jeg Sir
Jefferies et Spark.

Men bragte du en Obscurant
i hellig Tempelkjol,

jeg til den vilde Ørn ham bandt,
og slap dem, at han kunde grant
sig stirre blind i Sol.

Men bragte du en Advocat:
en Sligen som jeg veed —
til Himlen du ham bære brat;
thi jeg tør dristig sværge, at
den ham i Helved smed.

Men til *mit* Helved jeg gaaer hen
fra Himlens Søiledør:
til Verdèn, slig den var, da den
jeg nede ligge lod igjen
bag Skyens Glemselsslør.

12. Paa Havet i Storm.

Little Fisherbank.

Landet synker, men Havet — Haleida! — hæver sig op.
Meer fri end Maagen, med Stormen flyer jeg henover Bølgens
Top.
Meer dybt end Svanen jeg dykker mig hvor Storleviathan gaaer,
og hører næreved Havets Bund, at Jordklodens Hjerte slaaer.

Farvel Fædreneland! o Farvel!
Ei du løser din flygtende Træl: du har lovt mig en Grav;
thi Ved gav du Fa'r til min Vugge.

Farvel Fædreneland! o Farvel!
Flere Mandhjerter bære du stedse end Fjelde, og fleer
af Mødre end duftende Birke!

Farvel Norge! ærværdige Fa'r!
Du, som stod i din Alderdom op, for at avle en Æt
for Himlen med Frihed, vor Moder!

Som Nor, den Gubbe med Jøkel til Skolt
er meer ærværdig end Abram, saa bedre end Hans'
er Offret mod Himlen han holdt.

Thi, Borgere, i Nor som i Himmelen frie,
vor Daad er det Offers til Himmelen straalende Blod;
dets Krands, Borgerinder, er I.

Se, derfor Gud mellem Fjeldene har
spredt Agre som gyldne Livsæbler! Spiis dem, og lev
som Guder evindelig, Fa'r!

Farvel Norge! beskytte dig Gud!
Herrens Arm er et Gjærde af ærlige Mænd, og hans Lyn
er lagt paa retfærdige Øxegg.

Se, Plogens Blink er hans Miskundheds Smiil!
Du bøje dig, Stolte, kun under Axet; det Spiir
ei trælker om brandt det som Ild.

*

Jutland-Reef.

En Bølge steiler — Haleida! — paa engang et Bjerg og en Elv.
Saa lange sølvhvide Lokker har ei haarfagre Harald selv.
Ha, Bølgekonning, Du er min Træl! Jeg knuger Dig med min Fod.
Thi Jeg i Himlene har min Top; i Dybene Du din Rod.
Hvad seer du, Øje? Du skinner saa, ja retsom dit skjøre Glas
var Sjelen selv, somom al dens Fryd nu laae i et Skibs Compas?
Ha, *Denne* seer kun — Halelujah! — imod den store Magnet,
som styrer Solvæggens lille Flyg og maalløse Rums Planet;
ja *Denne*, Øje, som blegner for en Guddoms støbte Bild,
sig selve Guden tør svinge nær i Stormen paa Lynets Ild.
Den mindste Bølge, du Øje, kan jo være din Høiheds Grav;

men Sjelens Øje, den Demant, som ei smelter i Helveds Ild,
hvormeget Belsebubs Djævle end og Præsterne puste til,
gjor Dybet lyst, sig *da först* aabner, vidtstraalende over Hav.
Og derfor ***Du*** seer kun Færders Fyr, hvor Sjelens en Djævel
seer,
hvis Øje gnistrer af vilden Harm, fordi Han ei har mig meer.
Og derfor ***Du*** seer kun Lindesnæs og Lister hist langt forbi
i Taagens strimende lange Bugt som var den Stormens Ski,
hvor Sjelens øiner en harmbleg Aand, der bandt mig med
Snogehaar,
men nu forfølger saalangt han kan: til Vingen i Vandet slaaer;
ja kneiser selv ifra Spangareid, men har som en Taage hvid
sin ene Ving over Jedder spredt, den anden om Agdesid.

Sid der, Aand! Ikke længer end hid!
Et Levvel faaer den gamle Bekjendt, var en Djævel han end.
Farvel da! Kan Fromheden mere?

Farvel, Aand! Ikke længer end hid!
Thi, saa svær som du svulmer, du Monstrum af dyngede Suk,
saa høit som du skrattende spiler
din Ving over Offret i Hulen paa Land,
du bæver for Guds Storm og hans Hav og hans Lyn,
der tørslikker skummende Strand.

Thi Dette fryder en Menneskesjel:
. Hvo væmmes i Land og i Livsdal, Han finder sig, Han
i Bølgernes Dødsdal saa vel.
En Gud i Stormvinden klapper saa let
et febersygt Hjerte; hælder — ja det er hans Lyn —
en Balsom af Roser i det.

En Lægedom-strøm er det brusende Hav
fra Naturens Dybder — hjælper dig, Syge, ei Den:
nu vel da! saa har du en Grav.

*

Doggerbank, 21de Juni 1831.

Verdshavet rundtom — Haleida! — nu gaaer det. Velan!
Kom, dyk mig, dob mig, Havorcan, i Levjathans Svælg til
Mand!
Vær Vidne, bævende blege Seil, der flyver forbi saa ræd,
som var du Skyggen af Stadens Laster, der sendte dig afsted!
Nei hæv dig, skinnende Seil; thi du er Straalen af Stadens Geni,
der lysner de mørke Have og den eensomme Horizont;
og se, at Drengen blir døbt til Mand og Trællen blier vied til
Fri
med Almagtens egen Haand — Halelu! — i Verdsoceanets
Font!
Fra Polen — Thronen hvor Stormen sidder i Nordlysets Pur-
purfell,
med sammenfoldede Skoddeving, med Foden paa Dovrefjell,
og styrer sikkert, som Ola der ved svajende Skudes Roer,
med stærke Polarmagnet i Haand i Rummet den store Jord,
idet hans Nordstjerneøje gjør dens susende Bane klar —
sig svinger Nordstormen — Hil, min Præst! du kommer fra
dit Altar,
det skjulte, hellige, ikkun af Alguddommens Blik belyst.
. . Du kommer, vældige Havets Gud, som sandere Bønner faaer
bag øde Seil end det gyldne Bild, som kneiser i Tempelgaard,
og løfter mig fra min Ammes Arm: Stolt-Norriges haarde Kyst.
Vel! døb mig, Storm, til en Storm paa Land mod Lænker og
Træellebryst!
Nei der, min Gud! hvor din mørke Søn med knusende Vinge
slaaer,
Forsoningstaarernes Balsamdryp skal fylde de dybe Saar,
som du paa knagende Hyttetag nedryster en Hegblom-vaar.
Du Storm, der splitter mit lille Seil, du selvsamme Almagts
Haand,
som gjennem revnede Tempelhæng bortførte Jesu Aand,
du har jo døbt til et Jovahs Lyn hiin Moses i Vuggekarm?
Han laae jo i Crocodilegab og tækket med Slangesiv?
Og jeg? mon ruger en Tordensky ei sortnende paa mit Bryst?
og Havet banker mit Hjerte — ha! og Lynet min Pande har
kyst?

Men jeg? mon vugger jeg ei som Han paa selvsamme Dødens
Arm?
— Der læg dit Hjerte, du Ungersvend! Kun Døden kan døbe
til Liv.

Farvel Ungdom! Idag har en Sjø,
meer hvid end Methusalem, mere ærværdig end Han,
gjort tredive Vintre mig ældre.

Farvel Latter! tvetydige Sprog,
kun paa Jord og i Helved, men aldrig i Himlene hørt;
du Narrens Triumf over Narren!

Se, Ungdom, af dine Fjedre jeg plukker:
først Elskovens blaa Paradiisfuglevìng,
saa Latterens brasende Strudsduun!

Farvel Elskov! du Gustne, endskjøndt
kun af Roser du lever! Blandt Mudderets geile Frøer
din giftige Trøstkalk jeg øser.

Hvadheller — du Kummerens blommede Plagg,
dens Maske af tynde Blomster, forraadende let
det dødblege Aasyn derbag! —
mon skal jeg nu, da jeg skifter min Arv,
paa Alfarveje slynge den kostbare Blom,
som lever af Ynglingemarv?

Da nok af berusede Øine: (en Rad
af blinkende, blege Tinlamper, nikkende hængt
i Vellysters osende Nat) . .
Da nok af Duusbrødres ranglende Hær,
som Freden bespye og hade i slikkende Kys,
vil fange den glimrende Fjær.

Da Silkedamer (sligt Drivhuus er Nor)
og Piger, hvis Ungdom neppe har modnet et Kys,
og Enker med Psalmbog i Flor,

der agte ikke den bedende Mund,
naar Søsteren faldt, for reen til at sætte den i
Bagtalelsens skidne Basun . .
ja Enedatter, det kostbare Noer,
som kaldes den skjære Perle, men rundtom hvis Mund
den spillende Muskel sig snoer:
den kaade Vellystens Slange, som du
ei finder iblandt Madonnas Roser; thi reen
er Kinden om jomfrureen Hu . .
ja alle disse, ja Tusinde til,
med klappende Hænder Elskoven gribe, hvis jeg
paa Alfarvei slænge den vil.

Nei, magre Fjeldbirk, du suge den ind!
Da lave dit Løv skal rigere ned, og din Saft
skal blive en brusende Viin!
Og, Maaltrost, drik du den farlige Dunst!
I vetløse Uskylds Lyst er ei Gift; men naar Vet
sig iiskoldt vil blande med Brunst.

Farvel, Latter, kun skyldløs som Smiil,
af skyldløst Forgjæves: af pluddrende Barn, af en Gnist
Forbittrelse i femten-Aars Møblik:
af Biens Kamp med en Hveps om en Blomst:
af ridderlig Hane: af Dompapens Præstekalot
og dommerærværdige Brunst!
kort — af de tusinde Smaating, hvori
du, henslængt i Græsset, finder Naturen endnu
uskyldig og vittig og fri!

Farvel Latter! en Storm mig idag
lært har ikkun ad Døden at lee; men den Latter er taus
som Stjernens, det Evighedsøjes.

Farvel Ungdom! Jeg saae da jeg steg
opfra Daaben i Dybet alt Solen paa Skjærsommersdag,
og Krebsen krøb baglænds paa Himlen.

Hvis nogen Blomst paa en Norriges Hei
vil tage dig, vel! den fange dig, rødmende Dunst;
og blusse og blegne som jeg!

Farvel, Harme! Som var du en Blomst,
flammer du mellem Ungdommens Roser — jeg kaster dig i
mit Fædrelands fraadende Fosse.

Farvel, Letsind! Dig Humlen skal faae:
den, som surrer paa Engen derhjemme fra Blom og til Blom,
med alle og ingen fornøjet.

Farvel Ungdom! Nu plukket du er,
lad gaae! Med Elskoven mindre sund, med Latter og Harm
du mindre viis var end Aldren.

Se, Stella, neppe du kjender mig meer!
Ak, kan du det nøgne Hjerte elske? og fløi
du kun for dets flaggrende Fjær?

Hvi plukked din bløde Haand dem ei af;
men skreg som om Falken slog ned, da min Vinge din Fod
som Himmelfart-skyer omgav?

Nu rundt de flyde blandt Havskum og Rav.
Ei heldig som Svanen, der plyndrer til Redet sin Barm,
jeg plukked dem selv til min Grav.

Kun Sangen ejer mit Hjerte igjen.
Som cirklende Havørn der omsuser eensomme Skjær,
omsuses mit Hjerte af den.

Jeg giver gjerne til Stormen min Pen;
Delfinen kan skumme bort med min Harpe, og end
mit Hjerte har Sang nok igjen.

Men bød du, Stella, din Elskov for den . .
ja blot for at grave i Mulden de klingende Lyn:
Da, Stella, du elsked en Steen.

Men bød du Elskov, Mø, for min Sang,
for selv dig at pryde med den: da de klingende Lyn
i blomstrende Vinger udsprang.

Som Morgenens Stjerne da hævede sig
dit Hjerte — jeg sank til det som en visnende Blomst,
men foer jo til Himlen med dig.

Farvel, Stella! Farvel! o Farvel!
Du vil blive paa Jorden; min Vei gaaer til Dybet — velan! —
og Himlen staaer tom for os Begge.

Din Pande skinne! — min Taare den toed —
meer stjernblank end før! Evindelig blomstre din Kind!
Thi den har jo drukket mit Blod.

*

Wells Bank.

Havet hvidner — Haleida! — Stormen svartner — velan!
Sig Bølgerne dykke for hver dens Spring omkaps under Bankens Sand.
Men bag den hæve de atter sig med blegnende vilde Griin;
og Stormen kuer dem atter ned med nye borende Hviin.
Men fægte de som den Feige paa Flugt med brusende Fraades Lyn,
da knuger Stormen tildøde dem imellem et Ref og Skye'n.
Se blinkende Solstraaler hist og her, som kastede brudte Spær,
og Skummet flaggrer fra Bølgekam som flygtende Fienders Fjær!
Men Stormen fører — ha hil mit Skib! du er jo hans Sejersværd;
og Taager hvirvle som Aander af de Bølger du overskjær! —
en skummel, brasende Skyoos frem som svulmende Sejersflag,
mens hvinende Raa, o bedre end jeg, besang Elementernes Slag.
Du ynder, Stormvind, en Yngling paa et vuggende lidet Bret?
Hvadheller bæver du, som bevidst, at du med din svære Ving
ei naaer et Menneskes Sjelefjær i Spændekraft og i Sving,

for kjække Øje, som var dets Blik din knende Amulet?
som var det den funklende Spidse af hiin Ving, du i Flugt ei
naaer,
naar Støvet den afryster, o saa stærkt, at, fygende vidtomkring,
de Andres Øine som sidde nær, med Smerte og Graad den
slaaer?
Vel, Storm, da jeg heiser mit Seil — hejah! din flyvende, hvide
Man!
. . Jeg tøiler dig, Havenes Tøiler — vel! — til Frihedens
stolte Hjem,
hvor Sjelen alt under Skyen tør sin Himmelving spile frem:
det Land, hvor højeste Egen groer og frieste er en Mand.
Der, Storm, fra Landsend jeg slipper dig, at atter du ile kan.
naar du Brittaniens Duft har smagt og drukket den stolte Canal,
at tvinge Verdsoceanet. Sving dig saa fra den øde Val!
og omhvirvl Bolivars Gravhøi som en hylende Klage-orean!
Saa nyde du Seirens og Sorgens Hvile paa Verdensbetvinge-
rens Steen:
det Sagas sørgepiilkrandste Hjem: det øde St. Helen!
O, naaer du Stormvind den Storhelts Kraft — ved Gud, som
jer Begge holdt,
om Stjerner endog du blæste ned, du deraf med Ære var stolt.
Men — høiere Høihed end Hans! — ha, flyer du Skraldet af
eget Slag?
og tætter du, Seirer, dit eget Telt — Triumf! — paa Trium-
fens Dag?
og vender Øiet med Vemod fra de drivende Vrag derbag,
som maatte segne fordi den Gud som maalte din Styrke til,
dig laante ikkun sin Vældes Kan, beholdt i sin Himmel sit Vil;
ja spinder du, efter din Seir, o Storm, dig ud til en Vestenvind,
og slumrer rolig tilaftens ind ved Engellands Rosers Kind,
naar først det Skum du har tørret af, du kasted paa skjønne Ø,
og skjænket Landet den Fred, din Kamp har fravundet trodsig Sjø:
— da, kom o Storm! dit fromme Hjerte jeg hører da bag dit Ragg,
og seer i drivende Skibsvrag kun en Dommerhammers Slagg,
der slænges værdløst til næste Strand, mens Mestren et Him-
melklenod
af Guldet smedder, han pukked af den Skippers Hjerteblod . .

— Da kom, du Helt, for at Herrens Sol kan vinde en fredsom Dag,
saa, mens du hviler paa Skjæret selv udmattet og dødsensbleg,
du muntre Tumler forære kan et speilklart Hav til Leeg,
og see, at Baadene søndagsklædte svæve paa kruset Sjø,
mens under Seilet en Sømand sidder med Armen om Fæstemø . .
— da, Storm, som klarne Alverden vil, og Pesten tildøde slaaer,
og giver paa Hvilens Dag, du vandt, det blegnende Græs, som staaer
paa Bondens Huustag, saa mild en Bølgen som Bedstefars eget Haar,
men tager derfor Alverdens Nag — ak, med et døende Smiil . .
— da, se jeg knæler! da, Storm, din Haand: din Sky af Nat og Ild,
som var den Frelserens egen Haand, ærbødig jeg kysse vil.

Farvel, I mine Smaafugle! I
vare i mine Hænder som jeg er i Havstormens nu.
Jeg, Stormen og I ere Brødre.

Den Ældste, Stormvinden, leger med mig;
men jeg, I Yngste, med jer. Den klage, som misted en Fjer;
og Stormen skal hævne hans Skrig.

Men Stormen slipper mig uskadt i Havn;
thi se, jeg tregange slap jer i Skogen, ja i
vor Faders mildtbølgende Favn.

Farvel! — Ve mig! hvor er det med mig:
jeg, jeg elsker jer somom en Irsk var min eneste Ven,
en Sisik min eneste Rigdom?

Ja Rigdom! Som gjennem Stjernen du seer
i maalløs Kjærligheds Høider: du seer i dens Dyb
i Irskøje der evigen leer.

Min Sisiks guldgule Ving er ei Guld,
men en himmelsk Kjærligheds Straalblik, der fæsted sig til
et flyvende Støvgran i Muld.

Ei Blod er Dompapens purpurne Bryst,
men Smilets Rest paa et Blad, der i Skabelsens Nat
af himmelske Ømhed blev kyst.

Farvel, Dompap! din Ømhed til mig
smiilt har gjennem dit venlige Bruunøje; lært mig fra da
at elske som Søstre selv Græsset.

Farvel, Smaafugle, hvis Qvist var min Pen,
hvis Rede mit Bryst! I standsede ofte og lyttede til
en huggende Banken derinde.

Med ømme Øine, meer ærlige end
et Menneskes, strygende Taaren med Vingerne bort,
I spurgte: hvad feiler vor Ven?

I Eders Qvidren var meer Sympathi
end i Menneskers, der ødsle snartnok med Taaren: men kun
forat dryppe Triumfsmiil deri;
og, imængt lidt sval Filosofi,
at hælde denne Mixtur i den Lidendes Bryst,
hvadenten han vil eller ei.

En Sisk-hals, strygende sig imod min,
var bedre Støtte end Vennen, der Skuldren udra'r
indunder betænksomme Kind.

Det Blad, en Due mig rækker i Neb
ei skjærer i Saaret som iiskolde Viisdoms-demant,
Salomoners Skarpsindighed sleb.

Se derfor jeg jubler til Venners Farvel!
— Hvor snuer han Hatten! Haha! hvor han skutter sin Ryg,
som slap han derbagud sin Sjel!

Men flux Naturen mig sender en Fugl,
en ny Alkjærlighedsstraale . . Flyv gjennem mit Bryst,
og søg i mit Hjerte dit Skjul!

Mon hiin Theolog, der korsende gik,
fordi jeg hans Djævle beloe, har sligt Vet, som min Starr:
den Præker istedet jeg fik?

Og hvilken Præst, hvis forbandende Ord
er over eget Hjerte som Tordenens Sky
er over den giftige Jord,
mon taler saa herlig Moral som min Fugl?
Thi Uskyldsøjet har Himmelens stærkeste Lyn
og Dommensbasunernes Guld.

I Øjet, hvori en Due er vant
at finde et Speil for sin Glæde, som Vingen saa reen,
sit Billed ei Ukydskhed fandt.

I Jomfrusang hvidsker Djævelen tidt;
men Synden i samme Øre ei blander sin Bruus
med Smaafugles skyldløse Qvidr.

Hvo var vel selvgod, medens han saae
en Fugl, der mader de Andre, fodrende kun
med jublende Driller *sin* Kro.

Hvo synder, som seer af den rødmende Ving
en Dompap reise sit Hoved, som steg af en Blomst
en Engel og saae sig omkring.

Synd før i hellige Prækestols Ly,
end under Bogfinkens Green: den er Herrens Paulun
før kneisende Dome i By!

Dyrk heller i levende, syngende Fugl
Guds hellige Aand end i Duen i Domkirkens Loft:
den klodsede Afgud af Guld!

Thi Aand og Fromhed og Frihed og Fred
— ja den, som Englen belivner — har dykket sig i
lavtsvævende Svaleving ned.

Farvel, Smaafugl, mit Helgenbild!
Dit Øjes søde Ømhed har Rafaels Pensel ei smiilt
udover sin helllge Jomfru.

Thi dypped Han *den* end i Englenes Smiil,
Du er en levende Straale, der fik selv af Englenes Gud
din Farve og jublende Iil.

Farvel! Flyver til Skogen igjen!
Den Byrons-fugl, som skjuler, for fæl til at sees,
sit hakkende Hoved i Hjertet,
og æder gridsk som Prometheus' Grib
dets ædle Kjerne, men udspyer Slanger igjen . .
ja Gribben, hvis Qvist var min Rib, —
som hugg og roded med knebbrende Neb
i Hjertet, saa I med Studsen det hørte, ja, at
han Kloen i Leveren sleb . .
den Fugl, som Disse, der ligge saa stil
i Livets blødeste Arme som Ænder i Dam,
og lytte og glane kun til,
med Laurbær fodre, hvis støde den kan
sit Hviin i Odetakt ud; men hvis ikke, da i
et Dollhuus med Prygl og med Vand . .
den fæle Fugl har en Nordhavs-orcan
blæst ud af mit Hjerte, og Havet dens Fjedre saa smaae
har plukket som Doggerens Sand.

Med første mødende Havørn den fløi.
Som Orme vrimled dens Duun nedi Bølgen, (den Vogn
for Fryden, den Sorgernes Høi).

Dens Ving af Stellas Haar sved et Lyn.
Ha, sligen Stank i den Natviol? Kjærlighed døer.
til Jorden nedhalt ifra Skyen.

— — Se, snart ved Dover paa Kridtklinten, hvor
Kong Lear hvinede, staaer jeg, ja liig en Ruin,
hvor Spogelse mere ei gaaer.

Farvel! Du flyve til Skogen igjen,
livsalige Chor, som besynger din egen Natur,
mens Mennesket enten besynger -
en fremmed (som Oldtidens morke Druid);
hvadheller som Kroskjald et lavere Tilvær, og er
da under sig Selv og sin Tid;
hvadheller en Natur, som Jorden ei har . .
— den Sanger meer end et Menneske: Engel jo da,
ha, eller en Djævel jo var?
Farvel! Flyver til Skogen igjen,
at troste Gjenten, som under sin Sætervolls Gran
udtoner sin Vemod i Luren!
Farvel! Flyver — ved Himmelen! Ha!
I folge mig, Trofaste? — Ak, kun en Lynskodde rodmer
forbi.
— Vel! bedre end Venskab er Frihed:
den Luftning, Englenes Vinger slaae ned,
at hæve Menneskens svulmende Hjerter med sig
og Fuglenes Smaahjerter med.

*

Stormen hæver Havet. Haleida! — Skyerne knuge det ned.
Af Mulmet Havskummet springer op, at lyse i Stjerners Sted.
En Tordenbyge saa mork, at den sig grant gjennem Natten teer,
er eneste Kyst — der Doden boer — i Horizonten jeg seer.
Hvad Skummelt rager derborte? — ah! St. Pauls Taarn i
Engelland?
En Skypomp det er, et Dodens Fyr, som Lynet har tændt
ibrand.
Nu rever den Skipper, hvis storste Lyst det var i Luvart at
staae
i stumpe Vinkel med Læbord — det i Skummet han meer ei
saae.
Men altsom Seilene flaggre ned, saa flyver der op af Skræk

paa Skipperens Ansigt, liig hvide Seil i Natten, dødblege Træk.
Svai Snekke — Haleida! Med Stavnens Fraades grinende hvide Tand.
Du spørger skrattende: „svajer jeg nok? er end du ei døbt til Mand?
Du leger saa kaad som en Dreng med mig, forlangende, at jeg skal
med Kjølen hente en Musling op og sønderskjære en Hval.“
Ha, Snekke, jeg i din Voldsmagt er! Hvor Land? Ha Alting er Hav.
Ha, Snekke, du i mit Vælde er: jeg holder jo Rorets Stav.
Vi kjæmpe — Velan! Jeg er en Ørn; du Hajen — Jeg hugger din Radd.
Jeg vil dig i Luft, du mig i Dyb — kun Stormen kan skille os ad:
en Storm, som jager i Dybet dig — den Stormvind skal løfte mig
til slige Høider, at Stjernen jeg seer som Sneglen du under dig.
Frygt Stormen, Skude! jeg frygter den ei; thi se, jeg har revet Seil:
mit Letsinds Bovenbram føg overbord; jeg kasted en Last af Feil.
Nu gaaer saa sikkert, o Storm, det Skib, som gynger her i mit Bryst;
ja Det, hvis skinnende Seil du seer i Øjet af Glæde lyst.
Ha, nu den stærkeste Havorcan kun spænder mit Hjerte ud,
saa, liig en Jord, i sin mørke Bane det bruser fremimod Gud.
Da, Stella, veed du, hvi Øjet, som i Sorgen var tørt som Gløð,
nu glindser i Fryd, idet det seer mod Stormen, mod Hav og Død.
— Haleida! Haloh! i Dybet jeg foer . . Nu seer jeg saa klart, saa klart.
Den Daab var meer end et Kjoleskjød og brusende Mand-doms-bart.
Thi Øjet førte tilbage fra de skinnende Himle, som
sig hvælve dybt under Dybet — dem vi drømme saalidet om —
en Straale med sig; thi vist som at Daghimmelen høi og klar

Guds Hvælvhaand er, saa er Dybet og hans Huulhaand, hvori
han har
saa store Aande-klenoder gjemt som Disse, der glimre her.
Nu, vil du, Yngling? En Dybetsgang er ogsaa en Himmelfart.
Det Vand, som binder en Ørneving, ei binder den Straalefjær,
du har i Hjertet — Den løfter det; men hele den Sorg, det bar,
kan Hajen sluge, kan gjøde en Blomst paa eensomme Fisker-
skjær.
— Haleida! Haloh! i Dybet jeg foer . . Nu seer jeg saa klart
saa klart;
thi Dybets Himmel jeg saae, men end jeg Høidernes over har.
Ja gaa i Døden! en Engel du blir — ha! eller en Mand saa-
snart.
— Nu før din dryppende Søn, o Storm, til Engellands grønne
Kyst!
Der frie Vinde skal tørre mig, naar Stranden jeg først har kyst.
Nu før din dryppende Gudsøn, Død, til Frankrig, til Livets
Land!
Der Frihedssolen skal modne den, i Dybet du døbte til Mand;
som grov i Havskummet Kindens Blom, sin Latter og al sin
Lyst.
— O Kinden blomstre skal fremigjen ved Delafayettes Bryst.

13. Erobrerens Sanger.

Dybets Djævle, flaggrer op saa tæt saa tæt som Støv!
Kommer! Cæsars Sangers Harpe er jer Æreport.
Kom, Cains Radd
med Menneskets førstslebne Morderknivs Blad!
Kom, muggne Skolt
af Første, som Spir over Mennesker holdt!
Dødens Skygger, reiser eder!

Kom ethvert af Dybets Kryb, der
er belivnet Klump af Natten!
(som den blaa Sfinx Filifendel
er en liden Dag bevinget.)
Kommer: Afgrundens Befolker,
en tilbedt og laurkrandst Djævel,
Morderkongen, en Erobrer
dyrkes som en Gud, i Jordens
Navn — ak, af en Skjald.

Fyld et Tjæreqvartel, Skjald, med tusind Fugle smaae:
med den kjelne Duehun og søde Irisk graa!
Heijah! paa Stang
du stikke det op paa en kulsviet Vang!
Heijah! tænd an!
Besyng da din Cæsar og Jorden i Brand!
Ei du hører Duens Jamren.
Dog den Due var en Mo'er, hvis
Rok imellem Smaabørn surred;
røde Pape gammel Borger,
knuset af sin egen Arne;
Irsken en trolovet Jomfru
qvalt af Røg i Brudgoms Arme.
— Skjald, hvad Sangaand i slig Jammer?
Der skal syndig Magt, ei Storhed,
til at skabe Sorg.

Haand, der svinger Plektren for den store Morderdrot,
krumme, kjøbte Virtuoser er din Fingerflok.
Et Hofcapel
da bliver din Guldstrengerad, Citharel!
En Hoboist,
Erobrerens Skjald! skal du agtes forvist.
Da din tørre Prosamuse
Pebermøen Saga være!
Storhed maale du med Lænker!
Aanderang med Ordenskjæder!
efter Trommeklang Berømthed!

En Kanonrøg er den Himmel
hvori, Skjald, din Guddom throner
over sine Valpladsverdner.
Blod og Graad er Cæsars Blomster,
Dine er hans Guld.

Lazarethets Dunster, Cæsars Sanger, er den Sky,
hvori ind din Muse hyller (haha!) sin Majestæt.
En Sneppert-odd
er Glorien hendes — den drypper af Rodd.
„Triptrap Geled!"
er eneste Versfod dit Heltedigt veed.
Derfor stønne dine Strofer
som Geleder Grenaderer.
Og din Jubl, du Ven af Lasten,
naar den glimrer bag et Banner,
naar den hersker bare, raser
retsom Cæsars Trommehvirvler.
Heltedigtets hundredtusind
velpoleerte Hexametre,
rulle kun, som hans Colonner,
hentil Ild og Død.

Men den sande Muse: Hun som elsker Støvets Dyd;
løfter den fra Pjaltedækket til sin Himmel op;
i Vuggekys
indstraaler i Barnet sit himmelske Lys,
imens hun selv
forelsket indsuger dets Menneskesjel . .
Hun paa frie Tag sig sætter,
men kun Røverravn paa Borgen.
Gjennem Harpen (dette Jordens
Øre lagt til Himlens Læber)
bruse Himlens Sjeles Tanker
ind i Jordens Millioners.
Imperatoren da bæver.
Thi dens Klang kan smede Øxer,

og dens Strengerad som blanke
Piker springe frem.

Skinner, Engles Stjerner! Skin, Guds Sol! I Glædens Lys!
Hvælv dig, alle Sjeles Himmel: Friheds Odelhjem!
Bort Djævleving!
(et Banner du var, mens du gnistred omkring)
Bort Drageham!
(det Skib hvori Cæsar paa Blodhavet svam).
Jordens Djævle, Afgrundsdrager,
som med kronte Isser flamme,
I som knuged Jorden dobbelt,
da I tænkte Himlen sonet
blot fordi en Skjald, der kaldte
sig dens Søn, besang jer Sejer —
skjuler jer! — thi hør Cheruben
Byron sang jer Død i Tordner!
Delavignes Harpe brænder
jer, den Julisol.

Gjennem en Skjærsommerstraale som i Guldbasun
sang de Himlens Skjalde Frankrig Frihed til og Seir.
Cæsarers Fald
at synge da lærte den viede Skjald.
Med Fryd han fandt,
at Brutus' Dolk mellem Strengene brandt.
Delavigne sang: — og Aander
svang det Sollyn Julistraalen,
smeltet Kobber liig, om Jorden.
Men med Guddomsvid imellem
Mængden foer den, slog kun Onde,
veg for Borgerhat ærbødig,
smelted Kroner, sved Tiarer,
splintred kun de Klerkkalotter,
som med Domers Stolthed over
Klosterhjerner hang.

Körner sang og *Arndt* og *Uhland* — Lüzows sorte Jagt
vare deres Toner kun i Liv, i Staal, i Seir.

Da *Rhiga* sang:
paa Marathon glimred igjen en Falang;
og Zeus sit Lyn
Kanaris, den Brændende, gav ifra Sky'en.
Chenier sang: — da lodded Engle
Himlens Blaa med Lynets Flammer
ind i Galliens Liljebanner.
Roucher sang: — da, let som Skyer
fulde af Dæmoner, rulled
over Alpen Legioner.
Niemcevicz greb i Strengeraden,
Samson liig i Dagons Søiler:
Weichsler blaae af Staal og *Bug* af
Blod om Czaren slog.

— Cæsars Skjald ved Flammepøsen, (Cæsars Storheds Bild)!
se jeg samler Skogens Fugle i min Maipocal!
Maaltrost, som fik
din Fløitklang af Stellamins funklende Blik
— ah, Klangkarbunkl!
. . ah, funklende Fløiten og fløitende Funkl! —
Sorte Starr, døbt i min Klage!
Due, hvid af mine Taarer!
Stillits, Friheds Skjald med Vingen
liig et lidet trefarv't Banner! —
flyver i mit Frihedsbæger
med den norske Løve over!
Se, jeg løfter Laaget! — Flokken
flyver op til Gud med Hymner.
Cæsars Sanger, hør — *det* er en
Libertadors Sang.

*

Ei dig daare Seirsvognens Duren!
(den fører Voldherren frem) — ei hans Fahnspidsers Guld!
(Af dem skal Sceptrene smedes). Men syng du med Plogen
i Furen
om Frihedens Fredsaar i Muld!

Du søge din Plads i Musikcorpsets Skare,
i fuld Uniform, du Erobrerens seirdrukne Skjald,
som seer ei at Mennesket Napoleons Sejersteg vare
Cheruben Napoleons Fald!

Sejer du synger? Der synges kun Sejer
af Smaabørns Lallen (den Jubeltrochæ)
af Qvinders dandsende Fod
(den levende Dactylus under Tropæ),
naar *cincinnat*ført Folk, ei Cæsar, det Fædreland ejer
med Hæder og Fred,
det afkjøbte Jorden for Blod
og Himlen for Sved.

14. Til Norges trefarvede Flag.

Du engang var en Flammesky,
af Lyn en Kampdags Morgengry,
du Norges røde Flag.
Med dig Kong Barfods Snekke fløi
paa Drageving til Orkeney.
Da Solen blegned, blank og høi
du sad paa Olafs Dag.

Af Kongepurpur vævt du er,
og voxet paa et Heltespær,
du Sejerrose huld!
Af Blod du, Banner, har din Let.
Til Hoitelt for sin Majestæt
i Skyen Folket spændte det
fra Sejervalens Muld.

Du svævte over Jord engang,
du Blodsky fyldt med Sejersang,
somom i Heklas Brand
de Svovelrødder sprunge, og
den Himlens Baun løsreven drog
om Verden i et Flammetog,
anført af en Orkan.

I Stavnen da fra Sigurds Spyd
du brændte meer end Sol i Syd.
Og Vestens Ocean
blev bag dig klart som Himlen, hvor
Kometens Straalehale foer;
af dine Gnisters Rosenflor
bedæktes Engelland.

Som midtpaa Jæmtlands vilde Kjol
Gellina saae fra mørken Stol,
i Sorg skjøndt i Skarlag,
mod Dal i Vest mod Dal i Øst
om Kongen ikke kom den Høst,
og lytted om ei Fjeldets Røst
tilsang ham Rytterslag: —

Saa hang du Flag i Christiansborg,
skarlagensmykt dog flort i Sorg;
men ofte fløi du op,
og saae mod Vest og saae mod Øst,
om ei det Lyn endnu var løst,
som bragte til din Hjemvee Trost
og dig til Dovres Top.

Det kom det Lyn, og fletted sig
som hviden Gloriekors i dig
— en Ild meer himmelsk reen
end den som flammer fra din Glød,
der farved Danebroge rød,
da i Volkanpragt du frembrød
paa høien Fredrikssteen.

Men midti Lynildkorset laae
paakryds to Tordenkiler blaae.
Den Gud indsmeded dem,
som naadig bød, at Norges Flag
opstod forherliget en Dag,
liig Støvet, der som Engel bag
sin Gravhøi straaler frem.

15. Til en reisende Ven.

(Ved Mjösbredden.)

Var du som jeg vil, min Arm!
bort en Bør min Ven ei rev:
den en Lysets Straale blev,
som en Bue om min Barm
over Jord med Ham beskrev.

Ven! du reiste — dog ei bort,
var min Haand kun hvad jeg vil:
en Eliaskarm af Ild
bar dig rundt mit Hjerte fort
Jord ifra og Himmel til.

Da hvorlangt hvorlangt du drog,
var du fæstet til din Ven.
Da, om foer du himmelhen,
om Eliæ Vei du jog,
halte jeg dig hid igjen.

Naar paa Skreya høit og blaat,
Ven, du sidder — tænk da, at
paa min Skulder du er sat.

Thi det er mit Tankeslot,
og min Drøm boer i dets Nat.

Tænk, at hisset du paa Sjø'n
(did og følger dig min Aand)
vugges i min Dæmons Haand!
Fattet ind i Blaat en grøn
Smaragd paa den er Helgeø'n.

Tænk paa Skreya, at enhver
Hvidsky, som derunder drev,
er mit sendte Afskedsbrev!
Tænk, at Mjøsens Bølger er
Afskedslinjerne jeg skrev.

16. Den bergenske Festrimer.

Bær mig, Vind, til Skreyas Kampp, hvor Luften er saa tynd,
at sommerlang Latter ei sprænger min Lunge!
Hvad er det? Kun det kaade Dvergemaal,
ei Mjøsen, visende Tænder,
ei Granen leer med mig som før?
ei Skyernes Geister klappe i Hænder?

Dødsens! Skreya taler selv, ja selv — det store Fjeld!
Jeg, bleg som en Taare, der nedzittrer paa
den milestore Graasteenjettes Bart,
bag Kampens Vivand nedsynker.
Thi, hør! en Ur neddurer — hør!
og aabner — ha Skreya gaber! — en Revne.

Stormen — hør et Dvergechor! — synger gjennem Revnens
Mund:
„Du skraslende Unggut, hvis loe du af Hjertet,

du Sjø og Berg da saae at lee med dig!
Dit Skrasl er Spot; men Naturen
med Sorgen græder, Fryd til Fryd
(den Alvorets rene Blaablom) den smiler.

„Kold, urørlig, graa og stum for alt det falske Skin
sit Aasyn, det Guddommens Speil, den ei blotter.
Mon Dvergeøjet jeg min Høihed teer?
Mon Granen nedsuser over
en troløs Elsker Mod og Ro?
Mon Liljen sit Sølvhorn teer for en Gjerrig?

„Latter af Naturen kræv ei da, naar du beleer
den Løgner, der vover, med Tungen, han fugted'
i snyltet Østers, Øl og smuglet Viin
og Smiger, smuglet fra Helved,
beslikke Heltens Laurbærkrands,
henslænge paa Thronen Gjæstebuds-Affald!

„Lyderhorn, min Broder, laae beruust vist af sin Skodd,
da ei han nedrulled en Steen paa det Hoved,
som til en Dødelig sang: „din Fødselsdag
er Folkets herligste Høitid!"
— Ha, seil ei, usle Gjæstebords-skjald,
to Favne fra Land; thi Bølgen dig sluger!

„Drot, lev længe Du, hvis Klinge var et Velkomstblus,
da Friheden søgte til Jord gjennem Mulmet!
Men Støvets Baarne! Kronekaarne! viid:
den Dag, da Friheden aabned
sit Straaleøje, er større endda!
Thi Frihed i Herrens Himle er baaren."

— Bær mig, Taage, nedigjen til Mjøsens mørke Strand!
Der Sandheden vil jeg begræde og Muserne,
der aarlig, retsom Jule-Slagteqvæg,
paa Kongers Fødselsdag offres.

Nei! fra Parnas de hente kun
til Festen en Skok af filles de joie.

Men fra Himlen selv udødelige Musers Chor
nedsvæver kun over de frie Nationer,
udkaarer et elsket Hoved til Hvilepunct.
Men naar de Konger besynge,
priisvinder lille muusgraa Spurv,
hvis kun over glade Tage den qviddrer.

17. I Vinduet.

Hvilken lystig Fætters klapprende brede Lunge
vil være Fluesmekke,
med Latterklappren knække
den fule Sorgmyg, som sin Tunge
borer i mit Hjerte?

(Røster over Gaden: Haha! Haha!)

Ud af Løgnens Stormbasuner sig hvirvled Myggen.
Paa hver dens Ving stod skrevet:
„Han Sviregast er blevet.“
Et Stellas Brev var stribe'de Ryggen.
Satans Hest var Myggen.

(Røster over Gaden: Burgunder! Burgunder!)

Drak jeg mere Viin end Noah, det gamle Anker,
du Myg, som stikker, stikker,
dog meer af Hjertet drikker.
En giftig Byld af mørke Tanker
i dets Sted du levner.

(Røster over Gaden: Champagner! Champagner!)

*

Ak! — Et Bæger var for Friheden, den herligste Norges Sol.
Et Bæger for hvert Jomfruhjerte under Verkenskjol.
Det tredie Bæger — jeg drak det i tausest Eenrum med
den Aand, som, naar de Andre fra Bænken tumle ned,
ifra mit gyldne Horns Rand skinnende løfter sig —
o, *dette* Bæger, Stella, det var . . det var for dig.

Hvilken bundløs Skaal — frem Storhavets Bølgestimmel! —
kan drukne Jetten Jammer,
der banker med sin Hammer
hver smiilklar Stjerne af min Himmel,
Nagler i mit Hjerte?

(Røster over Gaden: Hei! en Bolle! en ny Bolle!)

Liv han fik (skjøndt Engle deri bør være fødte)
i Blikket, jeg med Latter
gav Anna Evasdatter.
Nei, nei! et fremmed Skeelblik glødte
Liv i det Uhyre.

(Røster over Gaden: Alle smukke Pigers Skaal! Hurrah!
Spil op, Musik! Hurrah!)

Mon — som giftig Kingel entrer fra Dyb til Tinde
paa dugbeperlte Traade,
liig Stjernestraaler vaade —
i Glædesblikket Ondskab finder
Vei til Uskylds Ære?

Eller mon hvert frydfuldt Sjeleblik paa en Qvinde
dog fra en Djævel flammer
fra inderst Hjertekammer,
som hine Regnbutraade rinde
dog fra eddret Kingel?

Da ærværdig Fama blier med sin Narreskralde,
med Kjake stor som Natten,
med Irrlysfjer paa Hatten.

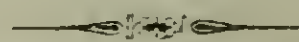
Og hendes Ondskab vil jeg kalde
nidkjær Helgeniver.

Da hiin gustne Kjerrings Ansigt er Sandhedssolen;
hiin Tungebrod den skarpe
en Qvint af Engles Harpe;
og Pythia paa Viisdomsstolen
Fruen paa Tabouretten.

Da med Fryd jeg kysser Famas Mesterstykke:
det Stellas Brev, som bander:
„elsk alle Verdsens *Anner!*"
— *Nu* tør jeg kun med Taarer trykke
taust det til mit Hjerte.

*

Ak! — Maanen seer mod Jorden evig trofast ned.
Men, kommer en Taage mellem med blottet snehvid Barm,
mon, Stella, Maanen er troløs, mon den paa Lys blier arm,
om stakkels lille Taage faaer en Straale med?
Hvi ikke elske det Skjønne hvorhelst det viser sig?
Hvad, Stella, er vel det Skjønne uden et Bild af dig?
Hvad gjøre (liig drivende Skyer, der blotte, i det de gaae,
derovenfore den evige Himmels faste Blaae)
selv tusind Forelskelser (slukte før Lysene brænde ned)
vel Andet end at forherlige *vor* Elskovs Evighed?

18. Til en Gran.

Bekrandste, høie Ætling af
den Gran, som først de Gother gav
den djærve Kunstmodel

til Kathedral paa Kathedral,
til Notredamens Høiportal,
til Münstren, til Vestminsterhal,
til Pisas Taarn paaheld! —

Her i den skumle Dal forglemt
du sørgende i Skyen gjemt
din stolte Isse har.
Du speider mørkt derovenhen
mod graneformte Taarn af Steen,
og kjender sukkende igjen
et Billed af din Far.

Dig venter feige Øx ved Rod.
Som Herkules i Drageblod
du døer i seige Ild.
Dog dø du stolt, min Gran! thi vid:
Europas Kraft ei rækker did
at forme sligen Pyramid,
som være kan dit Bild.

Klag ei; thi mangtet Hjerte, der
Model for Himmeldomer er,
ukjendt, i Pjalter slaaer.
Tungsindig sidder paa sit Fjeld
en ledig Helt, en ubrugt *Tell*;
en *Byron* tidt, en *Platos* Sjel
i Folkets Sværm forgaaer.

Den *Tell*, i Brist af en Tyran,
kun Spurv og Krage skyder han.
Og Han, hvis Hjerne Slør
for cherubinske Genius var,
mens en Trompeter Krandsen bar,
en Siljuqvist til Pibe skar
for gode Folkes Dør.

— Min Gran! du odsler hen liig dem
din Høihed i dit skjulte Hjem

i usel Veddekamp
med lave Kirkespiir i Dal —
— det Himlens Skuur! Du heller skal
forgaae, Naturens Kathedral,
i herostratisk Damp.

Meer herligt Tempel staaer du der.
Blyhvide Dome Skyen er.
I Pavens Lateran
ei straaler Kjerterad saa reen
og fuld som din bedugg'de Green.
Hvor lød en Messe from som den
en Fugl sang i min Gran?

Hvo mon i Tempelhvælvet fandt
Tropæer, Sejerherre vandt
i mere ærlig Strid,
end disse Fenniker forvist
der perleglimre paa din Qvist,
dem Kinglen i langvarig Tvist
tilkjæmped sig af Flid?

En vellugtopfyldt Dunkelhed,
et Chor du har, et helligt Sted;
men intet Billed der.
Uskyldige Natur, som har
dig reist, til Gud umiddelbar
tør tale, mens et Sonaltar
den Faldnes Midler er.

Af Stormen gjennemorgles du
med et Tedeums søde Gru —
Tedeum!? — Ak min Sjel,
syng Psalmen med som synges der:
„Naturens Tempel Himlens er;
selv vesle Moseblomme skjær
et Himmelens Capel!"

19. Den Mismodige.

Min Sjels Harpe med et hvæsset Smerteshviin
tvertover har jeg skaaren
— det uselige Lin.
Hvis endnu i min Hules Indgang tør sig tee
paa klangfuld Vinge baaren
en himmelfødt Idee:
Forbandelse den møde hvor Jubel hilste før!
i Tausheds Grav den træde, ei gjennem Harpens Dør!
Hui — ha! med søndersledne Strenge
min egen Brud jeg hænge,
mit Hjertes Tanke-Engle jeg strangulere tør.

*

Jeg Sang ei vil øde paa gamle døve Nor.
Forhaanelser kun svare
— det er min Hymnes Chor.
Ja var min Harpe end en Regnbu fuld af Sang,
naar Nor vil heller kare
i Kobberstyv'res Klang:
mig Himlen da bevare at ryste Gubbens Fred.
I Hjertets Leerhul heller jeg graver Harpen ned.
Nei — ha! Før gaaer jeg Selv i Graven;
ja bryder Plecterstaven,
og vandrer under Mosen, men tager Harpen med.

*

Jeg tier da — javel! Ak, *Ludvig,* ikke vel!
Thi just idag en Tanke
er kommen til min Sjel.
Den har i Haand en Jord med brændende Throner besat;
og dog, trods disse Rosers Duften,
(en Hær af Majestæter, som dampe hen i Luften)
skjøndt denne høje Tanke.

med Guddomsild i Øje og Engleving paa Hat,
paa dødeligt Hjerte banker, ja banker — tys! den banker:
jeg raaber ei „kom ind!“ men sidder taus som Nat.

* *

Saa Taushed svor jeg Vormens Bølge
og Skreyas Sky:
de Eneste, som ville høre,
de Eneste, som kunne svare,
de Eneste, som mægte følge
dem som paa Harpens gyldne Gry
fra Himmelen til Jorden flye.

Jeg til en Liimpind Plectren gjorde;
min Lyras Streng
jeg snoede til en Dompapsnare;
jeg hang min Harpe som en Done
i vildest Skog i hele Norden,
at fange Trost som liden Dreng
til prægtigt Skjaldfarvels-Festin.

Der hænger den — Nu syng med Vinden!
og lefl og bol,
min gyldenlokk'de Elskerinde!
mit straaleaarede Livsenshjerte!
— for Verden Min og Mit forinden
jeg gav dig fri til Sky og Sol —
med alle Verdens Vinde bol!

Men hvis de Tosker mig fordømme,
der stirre paa,
at samme Stund jeg dig forstødte,
min Elskte, tog jeg dig til Hjertet, —
da veed jeg *Ludvig* ei vil glemme,
at, brænder Skjaldehjerte, maa
vel Røgen ud af Munden gaae.

20. Den Freidige.

Rul frem i din Vælde paa skykrandste Vover,
du Havdrot, Orkan, fra dit Bygepallads:
det skinnende hisset med Svovlmulmet over!
Kom Lyndiademte i Tordenkyrads!
Kom! træd Oceanet i Afgrunden atter:
din oprørske Træl,
der haanspringer over din Thron, din Hornel!
Kom! kjæmp med min Latter!
Med din hvor den voxer den Storm fra min Sjel!
Prøv, Byge, som glatter
med Lyn Oceanernes stormreiste Raage,
at kue de Vover mit Hjerte tør slaae!
— *Da höjest med Seilet,* min Snekke, min Maage!
Med Bygen til Storseil, tilhimmels lad staae!
Til Vimpel et Lyn! Med den fygende Taage
omkaps, medens Kastvinde Falkvinger blaae
udspænde om Raa!

Min Hingst! i Gallop, i Gallop over Broen,
det Sivblad, som bævrer der over en Fos!
Trav ud, du min Hingst, i et Kaprend med Snoen!
Trav udover Stene med Egg under Mos!
Da rider du Yngling! da udruller Modet
i Farten en Ving;
og let som paa Blomster du vover de Spring.
Da spreder jo Blodet
paa Kinden saa deilige Roser omkring,
mens Hende forlod det,
hvis Hjerte paa Bakken skal klappe saa bange?
Da rulle sig Tordener jo i dit Spor?
Da bølge jo under dig Bjerge og Vange?
Da gnistrende Lyn i dit Fodtrin sig snoer,
og Jovahske Skystøtter bag dig jo prange?

Og halvt, at en Guddom imod hende foer,
den Elskede troer.

Geled paa Geled over Marken sig høine!
Opover de Blodbann'res flammende Hav
lad Spydene løfte de funklende Øine,
at see efter Vinket af Høvdingens Stav!
Naar Hære om Høiderne Staaltage hvælved;
mens Svovlskyer graae
et Afgrundens Gulv over Dalene slaae;
mens fremaf det Helved,
(liig døende Svømmere hist paa det Blaa),
paa Røghavet skjælved
Geleder af Skygger fra Dyngen derunder,
der høines om blodstænkte Cæsar til Vold:
Du Yngling, *da voxer der Laurer* af Vunder!
Da prøves et Sværd, og i tusinde Fold
strøer Sejeren duggede Roser indunder.
Da fremad! Da Saga, du Riddersmand bold,
vil mærke dit Skjold!

I Skodder, som henover Engene famle
paa Duunvinger graae, hyller Stjernerne til:
de Venner af Jorden, de huusvante, gamle,
der sidde hos den, naar den indslumre vil!
Mørkn, Midnat, selv Blaabræens skinnende Bue,
hvor Morgenens Gry
dog plejed ved Midnat at tændes paany
i Aftenens Lue,
som slog endnu der fra en glødende Sky!
Tilbage du kue,
du rugende Nat, til sit Chaos Aljorden!
Selv Alpen, der speiles i Himlen, forgaae!
Da tænder jeg Baunen: da skal den i Norden
som Konge i herligst Skarlagendragt staae.
Da klarest, som Lynet i sorteblaa Torden,
som Solen i Chaos, i Mulmet den maa
forherliget staae.

Vælt, Skribler, dit Storhav af Blæk mig imode!
    Hoit guldkarmte Sangsnekke svæver derpaa.
I Huulhjerner Storme af Hyl maae udstøde!
    Da kneiser min Plecter, den funklende Raa.
        Dæk Steenegg med Mose, og Dybet med Blade!
            — Ak, Nid, du har glemt,
        at Vinger min Hest i sin Manke har gjemt!
            I Skjalde, der bade
        i Sved eders Sang og i Gift eders Skjemt,
            I sammen maae rade
        de smeddede Nidvers til Landsefalanger!
            Dog først over tusinde Slige der groer
        en Laure — knap værdig den viede Sanger.
            Aand, Avind, dit Mulm ud! — ak Edderkop-flor,
        mon Guldharpens Baunblus du Bævrende fanger?
            I Kingler paa Strengen, jeg slaaer den for Nor:
                — I falde til Jord!

Anden Periode.

1834—1837.

Det gamle og nye Norge.

(Sange ved en Borgerfest i Eidsvold, „Til Fædrenes Minde".)

(Mel.: For Norge, Kjæmpers Födeland.)

I.

Opstanden er den gamle Nor,
den stærke Frihedskjæmpe.
Ei Tid og Grav, hvor Mindet boer,
hans Ild har mægtet dæmpe.
Den gnistrede i Ætens Blod;
men ud i fulde Flammer slog,
da paa Heidsivia opstod
med Hast den gamle Kjæmpe.

Som en Vulkan af Mulden Han
i Æten er opstanden;
Haarfagers Krones gyldne Rand
paany omstraaler Panden;
med Thorleifs Lag i Mannaring
han sidder paa sit gamle Thing;
St. Olafs Øx, den Seirens Ving,
er ikke langt fra Handen.

Kong Barfods røde Vaabenkjol
med Gyldenløven mødte
hans Øie strax; Hakoners Stol
i Throndelagen glødte;
det gamle Maal i Dalen klang;
de gamle Klipper endnu hang;
tre Alen end var Manden lang,
af gothisk Let den Fødte.

Han kjendte sig saa grant igjen.
    End stod den gamle Hytte.
Ham tyktes i hver Ungersvend
    see Einar Thambarskytte.
Saa langt som før i Havet svam
    Ledandisnæs og Statland fram.
    Kun undred det med Sorrig ham,
    hvi Island vilde flytte.

Stirr ei udover Havet saa!
    Paa Skum du Hu ei fæste!
Did af din Stormhat, mens den laa
    paa Høj, dens Fjedre blæste.
Sku vide Opland, høje Thrand,
    det seilomperlte Rogaland!
    Og døv med Rødningsøxens Klang
    hvad Ondt de Vaager hvæste!

Herhjemme er jo alt som før
    du gik ind under Højen:
dit Haab staaer fremst i Tidens Dør;
    den gamle Sorg er fløjen.
I Fædrekraft det Fædrenord
    opstod som Guld uskadt af Jord:
    og paa dets Frisinds første Ord
    dets Frihed sprang af Bøjen.

Normanna-Aand, hil i dit Hjem!
    Tag ind de gamle Sæder!
Gaa atter paa dit Althing frem,
    og i Kong Carls Geleder!
I Østens Skodd end Jetter boe.
    Da værne Gothen vak sin Ro!
    Normænd, den Asathor mod dem
    er Fædres Kraft i Eder!

II.

Normanna-Aanden ei opstod,
    igjen at gaae tilhvile.
End syder vilde Jothuns Blod,
    og Bjarmen hvæsser Pile.
Da tør han ikke sidde qvar;
    og anden Ro ei Aanden har,
    end seilende Ørns, som Skyen skar
    paa spændte Vingers Hvile.

Svæv stil saa over Kongens Børn!
    Bedæk det dyre Rede!
I Skyen mød den kløvte Ørn,
    og Jothunbjørn paa Hede!
Da regner Blod af Luften ned,
    da rødmer Sne, Iis damper hed;
    thi det var Nordens Kraft, som stred,
    for Drot og Land at frede.

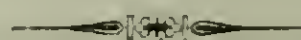
Men selv mens Bannret hænger paa
    sit Spyd, som Blomst der slumrer,
mens endnu ei i Torneaa,
    den Skjæbnebrønd, det skumrer —
endnu, ja før Carlidens Sværd
    fremst flyger i den Seiersfærd
    som Blivets Lyn foran vor Verd
    igjennem Taager lumre —

mens Fredens Manna sidder paa
    Carls Spiir, og Oscars Klinge
end hænger stille som den blaa
    forelskte Dues Vinge —
Normanna-Aand endnu til Strid
    mod Jothunsind og Jothunid!
    End Jetter tør fra gammel Tid
    herhjemme Huus sig tvinge.

Af Jothunmulm Uvidenhed
er født — ei blot paa Fjeldet,
men midt paa Vangen lys og bred
den Jette djerv har tjeldet.
Det træge Sind er Jetteblod,
der gaaer som Dynd fra Hjerterod.
Det bruser Gothernes imod
saa raskt som Fossevældet.

Til Dødsenskamp, skjøndt uden Blod,
Normanna-Aand mod Jetter!
Da du forsvandt, den fule Rod
sig videnom udbredte.
En Jette gram er Borgertvist.
Tør hænde findes her og hist
jothunske Trælsind — ha, forvist
mod dig de Vaaben smedte.

Med Østens Jothunæt i Pagt
som gamle Frænder gangne,
midtpaa hiin Kampens Dag med Magt
de bryde ud som Fangne.
Derfor, Normanna-Aand, du før
Forræderne tilintetgjør!
Med hine østenfor din Dør
i Pagt de ere gangne.

Ved de landflygtige Polakkers,
Oberst Dumarskys og Lieutenant Jankowskys,
Afreise fra Norge til Spanien.

Hvi at klage?
at I hen i Døden drage,
I, hvis Fædreland forgik.
Jublende I did bør jage.
Graven I til Hjemstavn fik.

Skiftet er det:
Retløs Seir til Cæsarsværdet;
Polens Helte fremmed Grav.
Rethevn dog, i Dybet hærdet,
groer, men Seiren blomstrer af.

Har paa Havet
Du de Heltes Viisdom stavet?
Tusind Miil fra hver en Strand
reiser Bølgen sig — hvor mange
maa igjen ei Dybet fange?
kløver Hai og sluger Hval? —
Skumkront, som et Berg med hvide
Templer paa, skal En dog skride
som et opreist Ocean,
døe i Seirspragt mod sit Land.

Spredte over
Havets Ørk og Ørknens Vover
reise polske Isser sig.
Tusind atter ned maae dukke,
kan kun sende Polen Sukke
give Verden ikkun Liig.
Men en Kocziuskos Isse
engang drøner frem tilvisse,

ruller, som mod Berg hiin Flod,
over høien Kreml i Blod.

Liig vor Klode,
da den Vandene forlode,
ungt, med bedre Græs bedækt,
ruller bag ham Polen atter
ud sin Slette fra Karpather
i dens fulde Storhed strækt.
Unge *Madalinsker* tøie
Sletten ud til Wolgas Høie.
Ned fra Himlen hvide Ørn
bærer hjem de Pragas Børn.

Brudes Latter,
Dødssuk ikke, Vinden atter
fører over *Wolas* Muld.
Ah! det lufter alt af Vaaren!
Milde Hvift bortførte Taaren.
Ud! — Som Seil er Barmen spændt.
Som en Ørn, der letter Vingen,
klapper Hjertet . . Ud med Klingen!
Ah! hvor blank i Solen den
gløder som til Kamp igjen!

Hvi at klage?
Hjem Polakkerne jo drage;
Veien did gaaer rundtom Jord.
Haabet jog de dog tilbage;
det har sveget hvad det svoer.

Den graa Kappe.

Spørg ei om Alenmaal ved hvad
der er isandhed godt.
Det er en Skik ifra den Stad
hvor *Tommeltot* er Drot.

Maal Storhed ud med Bjerg paa Bjerg,
du *Langbein* Rise svær!
Maal den med Fluebeen, du Dverg!
I komme lige nær.

Beundr ei Tempeldomen, hvis
du Soppen gaaer forbi!
Et Glas gjør den til Münsterspids
med kjække Søiler i.

Træd Øieblikket ikke med
Methusalems Foragt!
Det Æg har dig en Evighed
i Muldens Varme lagt.

Som Baand kan maales op et Qvad:
to Alen eller ti;
men være i en enkelt Rad
umaalbart meer Geni.

Et Smiil — hvor flyver let den Sky
henover Kindens Gry . . .
Et Træk — og Verden flux forstod,
Napoleon deri var.
Men *Nicolai* i Pomp og Blod
er kun en — ja — en Czar.

Hiin var meer stor, (thi mere fri)
i Lænker paa sit Skjær,

end Denne naar han flyver i
    sin Ørken med sin Hær.

Knapt stort som Frivils Vingepar
    din Elsklings Øie er.
Dog seer du der en Himmel klar,
    og Engle svømme der.

Hvad er da Smaat, og hvad er Stort?
    Se, *Roma* stirred vel
paa *Scipionens* Æreport,
    men *Cato* paa hans Sjel!

Træng ind! tag fat Bedrivten! split
    dens Straaler, at du seer
med Aand om noget Aandigt midt
    i den dens Hjerte er!

Lad Sjelen møde Sjel! Maaskee
    blier Pyramiden lav,
imens du Straaletind faaer see
af en af Engle hvalt Tropæ
    paa skjult og trampet Grav.

Et Ord er stort, naar det er sandt,
    om qvalt og slængt i Veir.
En Daad er stor, om den ei vandt,
naar Aand kun i dens Indre brandt,
    der værdig var til Seir.

Et Smiil kan tee Cheruben: Som
    en gyldenlænket Ørn,
den Høie svæver deri om
    imellem Jordens Børn.

Et Ord — og Manden staaer der heel.
    En pragtløs Handling — og

maaskee en straalomkrandset Sjel
    opdages i en Krog.

* *

— *Weltzin,* din Vaabenkappe graa
    mig rinder brat ihu.
Et uselt Plag? Velan! vel saa!
Men fremfor Himlens eget Blaa
og Skarlatin med Stjerner paa
    — saa adlet det har Du.

Med Fjeldets Let, med Matrands Røg
    din Kappe farget var.
Før ligeglad den Let du strøg,
    du Lænker for den bar.

Et frit og ærligt Ord den Graa
    med Straaler overgjød.
Weltzin, som Kappen du har paa,
saa simpel var din Daad; dog saae
en Storhed jeg, som Faae forstaae,
    en *Aand* som der frembrød.

Et ærligt Ord? Og det var Alt?
    Nu vel, ja det var Alt!
Gjør du det efter, som forstaaer
at skifte Sind som Farve naar
    det bare bli'er befalt!

De Maalere, som krybe paa
    det Stores Ydre om,
langbente Kingler lige, som
en Verdensreise gjøre om
den høie Tempeldom —
de Maalere, som dømme Alt
    kun efter Glands og Klang,
de fatte ikke, at din Pjalt

fik ved de Ord, som du har talt.
med Norges Banner Rang.

Det flammer rødt. Den Kappe graa
er Røgen derudaf.
I den skal Norges Kriger gaae,
i den, som Lyn fra Skyen, slaae,
og den til Æresdække faae
omsider i sin Grav.

Carl Munch.

Imellem Herrens Engleskare
— de stjernehvide med de Pander klare —
fremtrænger sig En paa blodrøde Vinger,
med Panden i Svoveldamp skjult.

To Lynglimt til et Hjerte bundne,
— det slog — og i et Klagehviin forsvundne!
Forfærdede flye, som kløvede Vande,
tilside Serafernes Hær.

Var Han en Synder ifra Jorden,
som styrred Himles Fred og Engles Orden?
Hvad Rædsler vil Gud forkynde den Djærve,
som trænger i Himlen sig frem?

Men Han, Han gjennemhviner Rækken,
som om hans Kraft den kløved og ei Skrækken,
som var hans Skarlagen Blod ei, men Rødmen
af Herrens Barmhjertigheds Smiil.

Som Barn i Jammer ændser Ingen,
før til sin Far det kommer, skar Han Ringen

af salige Aander, ilende opad,
kun fremad som klagende Barn.

Halelujaherne forstumme;
Cherubsværd, stormbøjd Flamme liig, sig krumme;
de stjernhvide Vinger gulne; det Gule
snart voxer til rødgule Lyn.

„Mon storme Himlen de Forlorne?
Var djærvest Dæmon Han blandt Sammensvorne?
Dog liig os: Vi saae jo gjennem hans Bryst, og
hans Hjerte som Duggdryp i Blomst?“

„Mon myrder *Han*, den Blodberuste,
igjen et Folk? Thi da han Pohlen knuste,
kom slig en Seraf paa blodrøde Vinger,
med Panden i Svoveldamp skjult.“

„Som denne skar han vore Rader.
Han foer — som Barn i Jammer til sin Fader —
de blaanende Rum igjennem, kun opad,
kun fremad som klagende Barn.“

„Til Himlen Pohlens Suk han bragte,
da Jorden hørte ei hvor dybt det klagte.
Mit Fædreland døer — o Retfærd! han raabte.
Dets sidstfaldne Offer er Jeg!“

„Bar Han, der kom, paany slig Jammer?“
— Da sammenknittred Vingerne i Flammer.
En Cirkel af Lyn, en kjerneløs Sol liig,
i Zenith Serafraden slog.

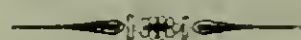
Til Jord de saae. I Maaneskimret
den stille laae. Kun Graad og Sceptre glimred.
Liig Stjerner i omvendt Himmelhvælv, hvidned
taustvridende Hænder i Muld.

Dog i en Vraa de taust ei vredes:
der hvor en Grav ved Nattetider redes.
(De Gravere see den flammende Cirkel,
men tænke kun Nordlys det er).

En Yngling sænkes ned i Graven.
— Hvor ligner Han den Blege der Serafen,
som trængte sig frem paa blodrøde Vinger,
med Panden i Svoveldamp skjult!

„Men Han, Han Selv deroven kommer
med Rædsler ubetynget fra sin Dommer!
O Under! hans Vinger hvidne som vore;
hans Pande som vores er klar.“

„Til Naadens Tinder var jeg stegen.
I deres Lys den Glands af Blod er vegen,
og Dampen fra Panden —“ saa dalende sang Han.
Men Aanderne kjendte min Carl.

Den norske Marseillaner.

Syttende Mais-Sang.

Op I brave Sønner af Norge!
Det er Frihedens hellige Dag.
Lader vaje fra Fjeldenes Borge
det trefarvede Norriges Flag!
Lad Forrædere under det andet
skjule sig, straalende Høifest, for Dig;
og der henblegnende som Liig
høre Folket at juble kring Landet!
Hurra! for Norges Flag,
det Tegn for Himlens Sag!

Hil dig, vort Flag! for *syttende Mai*
    høit over Folket vai!

Frihed Sejer i Kampen forjetter,
    Fryd og Velstand de fredsæle Aar.
Hil Dig, Frihed, som Arbeidet letter,
    og som gjør at vi tungere slaaer!
Selv sin Frihed nu feirer Naturen:
    Vintrens Iislænker bragende sank;
    og se som Frihedsbanner blank
vajer rødmende Fjeldbjerk i Uren!
    Høit synger Fossens Dur
    befriede Natur.
Lyd høit, vort Chor, som rungende Fos!
    Det er og Vaar for Os.

Skal det Døde da Aanderne lære,
    at de juble sin Frihed imod?
i de buldrende Vande da være
    mere Geist end i Menneskeblod?
Støvet jubler i Solen, og qvæder
    Fuglen ei paa sin svævende Green
    Og Manden paa sin Arnes Steen
skal ei hilse sin Frihed, sin Hæder?
    Hans høje Frihedshil
    skal Jorden lytte til.
Og hver dens Træl skal aande sin Harm
    som Røg og Ild af Barm.

Men vi mindes, at Norriges Frihed
    ogsaa opsteg af blodige Bad.
Være taksomme Bæger da viet
    Liers segnende Seirherrerad!
Bretlands Tordner om Norrige braged;
    Hungersdøden det viedes ind,
    og fremmede Forrædersind
lurte sammen i Raadet og Slaget.
    Europa Trældom svor;

men „Frihed“ Gud med Nor.
Og Carl, han svoer, og lagde sit Sværd,
og blev da Spiret værd.

Og med Harme, Brodre, vi mindes:
end er Friheden hyllet i Slør.
Skal dens Søster, Liigheden, findes
kun som Fremmed ved Normandens Dør?
Staten Skat af Oplysningen tage?
Friheden være kun et Glimmerskin,
som mægter ei at trænge ind
i det Lovmulm fra Trældommens Dage?
Nei, Frihed, aabenbar
den Almagt, som du har!
Din Hær af Mænd er villig og stærk.
Fuldend dit Frelserværk!

Alt forlængst har sig Maidagen sænket
som et gavefyldt Himmelens Hvælv.
Deri er os Forjættelsen skjænket:
Gud den hjælper som hjælper sig selv.
Deri lyksalige Aarrækker dvæle
som i Jomfruskjød herlige Æt.
Og liig et Rigdomshorn dens Sol
himmelsk Lys saaer i Fribaarnes Sjele.
Spænd ud dit Himmeltag,
du Frelsens Fødselsdag:
Derfra den steg paa Norriges Raab,
og der, der boer vort Haab.

Nordmænd, fremad! fremad! Os føre
Syttende Majens Forjettelser an.
End tør trælsindte Love jo gjøre
til umyndig den fribaarne Mand?
Gaaer et Folk ikke fremad, tilbage
da som Tidens Opevju det gaaer.
Og Friheden maa hvert et Aar
faae en Seier og miste en Klage.

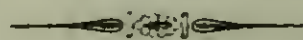
Fremad mod alle Baand,
som qvæle Aand og Haand!
Fremad til Alt, som Sandt er og Frit!
Det Raab, o Dag, er dit.
Fremad mod Trældoms Rest!
Saa byder Majens Fest.
„Fremad! Fremad!“ Befriede *Nor*,
saa er dens Løsenord!

Amors Billed.

„— Er dette Amors Billed?
Haha! Ham jeg mig forestilled
meer munter, med et yndigt Skalkesmiil
paa Kinden, ei med Haanden under Kinden . .
. . saa skyfuld ei . . Hvad skal det Alvor til
hos Drengen der, forinden — ja forinden . .
Ei nu! Hvad vil jeg nu?“
— Saa pluddred væk
ung Fanny ved Elevens Staffeli
paa et Akademi
til Hans og til Akademiets Skræk.
Han bukked sig i et, saa rød som Blod,
og døv og blind han lod
den hulde Hende
skjænde.
Hvad gjorde denne Blygsel andet end
at Hun tog paa igjen:
„— Ja ret, Herr Maler, altfor melancholsk!
Er det en cyprisk Amor? — En catholsk
det er, som i en skimlet Klosterbroder,
en frugtløs Elskov tænder til Guds Moder!
— Nu, tal dog, Herr Elev!

Ah! siger dette stumme Buk
og Suk
Pilati! „Hvad jeg skrev, jeg skrev?“
Hvi gav De da ham ei en dygtig Rynke,
for dette Smiil, som synes ret at ynke!
En Rynke? ja det var ei værre det —“
Saa blev den Kaade ved. Da, se — o Wunder!
miracle! ja i alle Sprog et Under!
— da sukked Amors Billed der paa Lærredet:
„Med Sandhed Han alvorlig har mig malt:
— Haand under Kind, som efter noget Galt.
Dog Tungsinds ei, kun Medynks er mit Smiil,
fordi jeg saare maa saa skjøn en Barm —“
Og Buen løfted han . . der foer en Piil . .
Ung Fanny segned i Elevens Arm.

Helgo.

(Reiseskizze).

Se som to Elskende Thotn- og Stange-Stranden
i Mjøsens Speil beskuende hinanden!
Men siig mig upartisk, hvo vandt,
hvo venest er, hvo fagrest smiler?
— — —
Umuligt; thi Skjøn-Helgo hviler
imellem begge som et Elskovspant.

Norsk Kjærlighedssang.

(Efter det Engelske.)

Ved Sjoen, den morke, bekrandset af Tallen,
du mode mig, fagreste Gjente i Dalen!

Naar Stjernerne vaage, naar Skogene dromme,
naar Odderen lister sig ud for at svømme . .

Naar Alting, undtagen dit Øie, som funkler
saa nødbrunt og venligt, mod Qvellen sig dunkler.

Da, Gjentami', mød mig ved furukrandst' Vove,
naar Stjernerne vaage og Skogene sove!

— Ved Sjøen, den mørke — da skal i dit Øre
jeg hviske, hvad forhen du neppe fik høre.

Den døende Dag og dit Haandtryk, det sagte,
gjengi'er mig mit Mod, det af Lyset forjagte.

Du Sneekaaben seer, hvor den skinnende ruller
fra Arildstid nedover Jøkelens Skulder.

Ei Dagen vil komme, som seer den forsvinde.
Saa evig du ogsaa min Elskov vil finde.

Saa kom Allerkjæresten min! Seer du ei, Dagen
er alt til de Fjelde i Blaafjernet dragen?

For Uglen begynder sit Uul efter Bytte,
jeg efter dit svævende Fodtrin vil lytte.

Norsk Krigssang.

(Efter det Engelske.)

I Sønner af Fjeldet, af Sjøen den blaa,
I Sønner af Skogen den dunkle!
O kjære mit Norge, du Kjæmpe skjøndt graa!
vaagn op, og lad Øxerne funkle!

Vaagn op! thi de komme, de komme fra Øst,
Titusinde vel eller Flere.
Men bag dem er Sjøer med bævrende Kyst,
og Normænd her foran dem ere.

Skal Norge ophøre at være det fri?
Hvert Blik mod en Fiende brænde!
Hver Ryg mod et Træ! Vár der Tusinde ti,
deres Dødsstøn skal Aasen gjensende.

Os Fædrene mætted i Ansigtets Sved,
og Alle vi died en Qvinde:
kring hende, kring Gubben paa Otti da Fred!
og fjernt fra hans Stue hver Fiende!

Fra Fjeldene ned! op fra Sjøen den blaa!
og ud ifra Skogen den dunkle!
O kjære mit Norge, du Kjæmpe skjøndt graa!
vaagn op og lad Øxerne funkle!

Opvaagner, I Nordmænd! Som Stormen fra Fjeld,
nedstyrter paa tætte Geleder,
med Hjerter for Norriges Hæder og Held,
og Død i hvert Slag ifra Eder!

Elskerens Troskab.

(Af „Barnemordersken".)

Jeg saae Ham. Han sad paa en flygende Hest.
Saa bortfløi hans Troskab, den giftige Blæst.

Jeg saae Ham. Han stødte i Hornet: Hoho!
Halih! Haloh!
Saa høit klang, saa døde i Skogen hans Tro.

Jeg saae ham. En Heirefjer paa hans Barett.
Saa pralte hans Ord, men saa troløst og let.

Jeg saae ham. En guldskjæftet Daggert han bar.
Meer glat var hans Tunge, den dybere skar.

Jeg saae ham. Han bar en azurblaa Tunik.
Saa blaat var, skjøndt opfyldt med Slanger, hans Blik.

Jeg saae ham. En isengraa Kaabe nedhang.
Saa blegne de Lokker, han kyste engang.

Jeg saae ham. En Guldspore sad paa hans Fod.
Saa traadte i Støv han mit Æresklenod.

Jeg saae ham. Han slængte til Betlersken Mynt.
Ve, Hun var den Qvinde, han elsked' i Synd.

Jeg saae ham. Hans Hest mig besprængte med Skarn,
imedens ved Gjærdet jeg ammed' hans Barn.

I Regn, til jeg graaned', jeg toed' mig Selv;
hans Barn hvor det fosser som stridest i Elv.

Medicinernes Kjæreste.

Til Bengalen stod min Ungdoms Hu.
Paradisets Sommer
jo i fulde Blommer
staaer om Ganges prangende endnu.

Havet ruller over Perler der.
Luften Vellugt hvifter.
Efter gamle Skrifter
straaler Landet af Demanters Skjær.

Paa en engelsk Indiefa'r didhen!
Gjerne sleed jeg ilde,
blot Captainen vilde
af mig sætte paa Cap Comorin.

Som ved Stjerners Lys paa fremmed Hav,
til Golconda styrer
muntre Eventyrer
ved Demanters Skin sin Vandringsstav.

Der som hjemme strax jeg være vil:
fylde mine Lommer
med Aladdins Blommer,
og mit Øre med Sylfiders Spil. —

— Saa jeg tænkte i et fattigt Land;
saae i mørken Bølge,
vilde Vinden følge:
den, som blæste henmod Hindostan.

Men den samme Vind, som Sukket bar,
ogsaa uden dette
lader Seilet lette
fra Brittannien paa min Indiefa'r. —

Saa paa Stranden var min Tanke liig
Piletræ, der over
Dammens dovne Vover
maa forgjeves evigt strække sig.

— Da en Qvinde viste sig — hvor smuk! —
Om hun kom fra Vandet,
Luften eller Landet,
veed jeg ikke; — kanskee fra mit Suk?

„Staaer din Tanke“ — sang hun — „unge Mand!
ud i vide Verden:
viid, din Kraft da er den
Indiefarer, som dig føre kan!“

„Frihed er dit Seil, du Ungersvend!
Naar du det kan heise,
da lyksalig Reise
til Bengalen og Brasilien!“

„Men du, Yngling, selv det vinde maa;
ja du selv maa spinde
hver en Traad og Tvinde
til det Bramseil i din stolte Raa.“

„Jeg vil lære dig den Kunst, min Ven,
som dig aabner Verden;
Kunsten — nu! det er den:
Gjør dig nyttig for Enhver og Den.

„Men Bengalen har nu sin Fakir,
og Brasilien flere
Munke ei kan bære;
derfor er det bedst, du Doctor bli'er.“

„Verden bugner af unyttigt Gods:
slemme Advocater,
voldsomme Soldater
alle Steder findes som hos os.“

„Men en Doctors frie Kunst ham gjør
overalt velkommen;
midti Hedendommen
sit Paulun han frit udspile tør." —

— Da jeg skulde nu see Pigen an,
som saa nemt mig lærte
faae, hvad jeg begjærte,
ja den nemme Vei til Hindostan:

— Ak! da var det jo min egen Brud.
Da jeg hende favned',
Indien ei jeg savned'.
Al dets Rigdom straalte hun jo ud.

Ei har Indien sligt Demantklenod
som min Elsktes Øie.
Persiens Rosenhøie
ligne ikke hendes Kinders Blod.

Ei den Ynde have Indiens Feer,
som de søde Drømme,
der i Øiet svømme,
naar henover Havets Speil hun seer.

Indiens Perler ere graae imod
hendes Stjernepande,
hvor i Bad sig blande
Engles Tanker med en Evas Blod.

Hun skal være da mit Hindostan.
Did min frie Viden
bringer mig med Tiden.
— Skaal for Kunsten, som saa meget kan!

Afskedssang til Carl Johan.

(Ved hans Ankomst til Vormsund.)

Velkommen hid! — ak, at det Ord
er et Farvel fra Norge!
Men, Carl, en Kjærlighed som vor
naaer og til Mælarns Borge.
I Bønner, Konge, for dit Held
den stiger over Sjø og Fjeld,
og om vi klage: Drot, Farvel!
— du skilles ei fra Norge.

Derover vaager jo din Sjel
saa trofast som en Stjerne.
Dit Øjes Straaler grant og vel
vi skue fra det Fjerne.
Men har du følt, at bedst det er
at være den, man elsker, nær,
da kom igjen, du Konge kjær!
Vi see dig jo saa gjerne.

Til da dig vogte Himmelen!
Naar Eken atter skyder,
en Borgerkrands til dig igjen
dit Folk med Længsel bryder.
Da lytte vi paa Vormens Strand,
og speide i det dybe Vand,
som nu, o elskte Carl Johan,
bort med dit Billed flyder.

Godmorgen.

(Til en botanisk Ven.)

Ven, sover du? Blomsten alt har
aabnet sit Øie,
seet mod det Høie,
og hilset sin Far.

Alt jager som Morgenens Post
henover Vangen
hviftbaaren mangen
befjedret „Agrost."

Alt „Kjærulden" i sin Paryk,
puddret og strunken,
nyder en lunken
Zefyr til sin Drik.

Alt Kingelens duggede Slør
„Hybnen" har rystet
vaagen fra Brystet —
og slumre du tør?

Skal jomfrulige Blommer idag
blegne for geile
Sol, mens de beile
kun til dit Behag?

Ven! af dig sin Udødelighed
kræve de skulle.
Giv da de Hulde
Herbariets Fred!

Der døe de! Men Geisten fra hver
Blomst til dit Hjerte

flyer da, og nyder
sin Salighed der.

Ven, sover du? Morgenens Hvift
klinger alt længe
gjennem de Strenge,
som du har belivt.

Til Sylvan.

(En Botaniker.)

Paa Grændsen mellem Liv og Død
vi mødtes førstegang:
paa sidste Stribe Snee, der flød,
en Blegnen liig, paa Vang:
paa sidste Blink af Iis, det blaa:
paa første Smiil af Grønt, hvorpaa
en Lærke gjød sin Sang.

— Paa Grændsen mellem Liv og Død?
Ei Vaar, ei Vinter da.
En Jevndøgnsdag vi mødtes — ja!
Og under første Haandtryk brød
en Funke frem af Jordens Glød
i første „Farfara.“

Og liig det Smiil, der bævred om
Pygmalions Staty
(det Drømmesmiil før Livet kom),
fremzittred paa den blege Vang
(der hvor vi mødtes førstegang)
en „Anemone“ bly.

Det var i Martsviolens Skjød
    — det lille Himmelhvælv —
at vore Sjele sammenflød,
at vi med Vellyst sammengjød,
    Sylvan! Sylvan! vort Selv.

Det var en skjøn Secund, min Ven!
    vi mødtes førstegang,
som ei tilhørte Tiden, men
os Selv alene; og af den
    en Evighed fremsprang.

— Det vaarer paa. Det somrer til.
    Fra Jordens mørke Skjød
udgnistrer alt dens indre Ild
i „Løvetand“ og „Tormentil“
    og i „Ranunklens“ Glød.

Men kan din kolde Barm, o Jord,
    fremskabe saadan Pragt.
— Sylvan, forvist meer fager Flor
fremtrylle vi for os af Vor,
    ved Aandens Skabermagt.

*

En dunkelblaa „Hepatica“
    her af min Sjel udsprang.
Thi der, Sylvan, blev Foraar, da
    vi mødtes førstegang.

Et gammelnorsk Herresæde.

I Hordaland, i en snæver Dal,
monne, lig Bersærk, trængt af Skjolde,
engang i Old en Furuhal
sin skumle Længde udfolde.

Mod Kvælden vilde et fremmed Blik
troe at skimte Klipper sorte.
Hallen var lav, ei Guldspir fik
de mørke tjærede Porte.

Ei staalblaa Svendeflok udenfor
vogter der en søvnig Herre.
Klippen, som steil ved Stranden staaer,
maa skjolddækt Nattevagt være.

Men Arnerøgen, som Aand af Grav,
stiger sort fra Hallens Tinde.
Være den Vandrerens Ledestav,
for skjulte Sti at finde!

Naar Døren aabnes, en Hundeflok
bister frem fra Gruen springer.
Kommer der Fiender, veed den nok
at finde Mændenes Bringer.

I Krogen graaner et fugtigt Seil.
Biler Tand i Bjelken holde.
Ilden sig ofte seer i Speil
i Loftets bugede Skjolde.

Og Buer brede fra høien Knag
ud de snoede staalblaae Arme.
Bunter af Pile hænge bag,
og Bjørnesener og Tarme.

Frem tvende Guder bag Egebord,
hvergang Ilden blusser, træde:
Odin det er og Asathor,
som staae ved Husbonds Høisæde.

Fra Odins Hoved en gylden Knap
— Solens Billed, — Mørket bryder.
Asathors Hjelm med staalblank Tap
af Mulmet neppe sig skyder.

De Stjerner blikke som i en Brønd,
ned i Hallen gjennem Ljaaren.
Fjeldtinden hilser med Birken grøn
der nedigjennem om Vaaren.

Paa Bordet ligger et Horn af Guld.
Sød paa Randen perler Mjøden.
Natten forgjæves ud sin Muld
har rystet over dets Gløden.

Lig blanke Stjerner om Kvældsky rød,
mange dyre Stene ringe
sig om det Guldhorns hule Skjød,
hvor sære Runeord klinge.

I Krogen slumrer paa Bjørneskind
gamle Husbond. Haaret svømmer
graat, lig en Fos, paa furet Kind,
og nedad Bringen det strømmer.

Den vakkre Gubbe forvist i Kvæld
kyssed Hornets fagre Kinder.
Mjøden isøvne til hans Sjel
nu klæber Ungdommens Minder.

Mon hjalp han Harald i Hafursfjord
tretti Kroner rask med Sværdet

hamre til gylden Ring om Nord,
i Kongers Blodflammer hærdet?

Mon nægted han, som saa mangen Helt,
arvet Guld til Ringen lade,
valgte det flyvende Seil til Telt,
og Bølgen til Odelstade?

* * *

Ingen veed det; thi Slemmedegn
brændte Hallen og Ættens Sidste.
Bauten paa Høien har intet Tegn,
og Saga har glemt hvad hun vidste.

Den fortvivlende Yngling.[1]

(En Yngling ved en aaben Grav. En Gubbe nærmer sig.)

Ynglingen.

Hvad vil du, gustne Gubbe, som
dig nærmer til min Grav?
Fra en fortvivlet Yngling kom
du Skalk, hans sidste Eiendom
at røve med din Stav?

Tolv Alen dyb, tre Alen lang
— haha! du liker den?
Dens Dybde ikkun høit sig svang
det Suk, du falskt har troet klang
igjennem Himmelen.

Først nu du veed da, vise Mand,
at Sukket gaaer i Luft.
Tolv Alen under Jordens Rand

du derfor sukke vil,
at Sukket idetmindste kan
hendøe i Blomsters Duft.

De Dømmere de nikke dog,
om ei de høre stort.
To sammenbøjde Veibredax,
to ømme Primler danne strax
Bønhørelsernes Port.

Men kan du sværge, at du fik
fra Hist saameget Svar,
som disse Blommers døde Nik
— velan! jeg gaaer de Trin, du gik;
og du mit Gravsted har.

Blot for din Stav jeg sælger dig
min Grav da, gamle Mand.
Jeg elsker den: af Alt, hvad jeg
har bygget, lyktes den kun mig:
det Tempeldyb i Sand.

Jeg byggede paa Manddoms Eed
— en Borg paa Hængedynd —
paa Qvindetroskabs Evighed;
for Dyd min Andagt knælte ned,
og fandt kun sminket Synd.

Jeg saae engang en Frihed — ha!
hvor skjøn før den nedsank!
Som Stjernen herlig langtifra:
men dalende til Jorden, da
kun brast et uselt Luftsyn, ja
en Blære fyldt med Stank.

Jeg byggede af Præstens Ord
et Tempel i min Barm;
men dets Pillarer smeltet for

Fornuftens Blik, som Kinglens Snor
fra Græs til Græs paa høstlig Jord
for Morgenstraalen varm.

Den Himmel, jeg da raabte til,
var snevre Hjernehvælv.
Min Sol var denne graa Pupil;
men Taarer var dens Straaleild;
den Gud, som skulde hjælpe til,
mit hjælpeløse Selv.

Mit sidste Luftcastels Ruin,
en omvendt Luftcollonn,
til Ære for det hele Skin
udhuult i Muld, er Graven min:
en Afgrunds sorte Blik, hvorfra,
en Taare liig, mod Himmelen
opfunkle skal min Aand.

Gubben.

Min Søn! min Søn!

Ynglingen.

O ve! min Fa'r!
Velan, saa tag min Grav!
En Dybere, end den jeg skar
i denne Grønsvær, Livet var,
du ødslende mig gav.

Jeg atter sænker mig i den,
som Skibet knuste Bryst
i Bølgers Skumdyb, for igjen
tigange løftet op af een
at splittes ad tilsidst.

Eugenia-Stiftelsens Pleiebørn

til Stifterinden Fru Maria Schandorff

paa hendes Födselsdag den 22de Januar 1835.

Mel. Af Höiheden oprunden er.

Vor Skjænk er arm, vor Røst er svag
paa Kjærlighedens Høitidsdag;
dog juble vore Hjerter,
og Taksomhedens Taare klar
er al dens Glands: — vi Stakler har
ei bedre Høitidskjerter.
Os, Veninder,
Glædesstunden
er oprunden,
som har givet
vores ømme Moder Livet.

Hvor mødes du, velsignte Dag,
af vore Hjerters glade Slag!
Det smerter os du svinder.
Men naar du i din Nat nedgaaer,
du faaer din Plads til næste Aar
imellem søde Minder.
Skjøn som denne
Dag ei rinder
Dag i Aaret:
den har baaret
Herligste blandt Norges Qvinder.

Mon ei vi gik paa nogen Fod?
og vidste ei hvor Mærket stod
imellem Vrangt og Rette?
De Spurve fløi med Korn i Neb,
vi tænkte vel, men ei begreb,
hvor vi os skulde mætte.

Om vort Øie
skumred Mulmet;
i os ulmed
onde Gnister.
Nøden er forvist en Frister.

Vi sad jo paa Forældres Grav?
Og Verden som et rædsomt Hav
laae dæmrende for Øiet?
Hvor let mon kunde i sin Fos
hver Bølge slugt enhver af os,
som Planten spæd og bøiet?
Synden herligst
loved Glæde,
Mad og Klæde.
Den saa gjerne
tog enhver af os til Terne.

Da stærkere end Skjebnens Arm
blev Ømhed i en Qvindes Barm.
Den al vor Nød forsøded.
I hendes Sjel blev Tanken Daad,
og varmere end al vor Graad
Marias Hjerte gløded'.
I dens Skjul hun
ufortrøden
søgte Nøden;
os Forladte
under trygge Tag hun satte.

Vort Legem Føde, Lys vor Aand
du gav, vor Moder; og vor Haand
du lærte Flid at kjende.
Her sidde vi saa luunt og trygt,
og Dagen gaaer i Herrens Frygt;
dog ingen skjøn som denne.
For vor Moder
klar den rinde!

stedse sende
Fryd til hende,
den Høihjertede blandt Qvinder!

Til Ham, til Ham, der elskte saa,
der elsker endnu saa de Smaae,
du venligen os førte.
Forvist hos Christ i Himmerig
det Samme vidne vi om dig,
som du paa Jorden hørte.
Han skal takke
dig for Alle
dem, som kalde
dig, *Maria,*
meer end Moder: Frelserinde.

Psalmer.

1. Hjertefreden.

(Joh. 2 Cap. 1 V.)

Sjæl! og dig en Bryllupsfest
er beredt, hvor Christ er Gjæst!
Sjæl! om *Freden* du kan vinde,
bedre lever du da inde
i dit Hjertes stille Ro
end de elskovsfulde To:
Mandestøv med Støv af Qvinde.

Sjæl! og dig en Bryllupsfest
er beredt, hvor Christ er Gjæst.
Freden — ak, hvo er saa fager!
Verden efter hende jager, —
kjøbe vil for Guld og Synd
blot et Smiil; men før fra Dynd
den til Himlen flyer og klager.

Dog til Dydens Hjerte før
tyer hun end til Himlens Dør.
Skjøndt Gud selv er Fredens Fader,
dog for Dydens Skyld forlader,
arm og glad som Fugl paa Qvist,
hun sin hele Rigdom hist,
vælger Graad for Stjernerader.

Jordens Dyd med Himlens Fred
vies da til Salighed.
Lav, af Leer er kun den Hytte,
hvor de evigt Pagten knytte.
Dog den høie Frelsermand
kommer did, for Smertens Vand
om til Glædesviin at bytte.

2. Sabbaten.

En Engel mellem Mennesker
Sabbaten mellem Dage er.
I deres sorte Flok sin Vinge
  den løfter op saa reen og klar.
  Om andre Dage Tænder skar,
Sabbatens søde Harper klinge.

Hvi plette da, du Adams Barn
Sabbatens Engleving med Skarn?
Hvi vil du onde Aander byde
  ind i dit Huus paa saadan Fest,
  da du er kaldet som en Gjest
for med din Frelser dig at fryde?

Der lærer han de gamle Graa
at være fromme som de Smaa.
Der lærer han igjen de Unge
  at see med Ærefrygt til dem,
  der sidde som i Himmelhjem
med Æreskrone, Lovsangstunge.

Du seer jo Spiret i det Blaa,
og tør til de Kapeller gaa,
hvor frække Synder Offer tage?
  Ak, se dog paa Sabbatens Gry
  hen til det Bygdens Spiir i Sky!
Der boer den Engel mellem Dage.

3.

Synder, slaar dit Hjerte haardt,
o, da maa du lytte.
Det en Engel er, som saart
banker paa din Hytte.
Aabn! Han engang Himlens Port
aabner dig i Bytte.

Græd! Din Taare er en Skat,
som Guds Engle sanke.
Lad i sorgfuldt Øjes Nat
vaage Angers Tanke!
Kjæmp! Der kommer en Sabbat,
ja med Krandse blanke.

Sorgens Fure, *blot du vil,*
Glædessæd kan give!
Som en Engleving dit Smiil
kan mod Himlen flyve,
og et evangelisk Hil
om din Læbe skrive.

Blik, som natlig Fakkel var,
Himles Glimt er vorden.
Tænderne, som Eder skar,
Sølverstrenges Orden!
Mund, som huset Satan har,
Tempelbo for Jorden.

Vil du, fra dit Hjertes Bund
kan du Engle mane,
og fra Herrens blaa Paulun
Ti med Sejersfane.
Adamsvilje — tro det kun —
bryder Himmelbane.

4.

Kun dagligdags er al din Dont.
Det gjør en Stolt og Nærsynt ondt,
som eget Liv ej fatter.
Hvor mærkeløst dets Dage dø!
Som Jordan mod den stille Sjø
de henmod Graven rinde
Foruden Daad og Minde.

Men kom til Jordans tause Bred
ei Verdens store Frelser ned?
Sligt Nil og Frat ei hændte.
Velan! lad Jesus komme selv
til dine Dages stille Elv!
Hvor godt, om tyst de trilled,
naar de kun bar hans Billed!

Hver Morgen kald ham! Uden Glands
den rinder ei i Navn som Hans.
I det begynd din Gjerning!
Da har, om uden Bram den er,
den Storhed nok for Ham, der seer
paa Tingens Aand og Indre,
ej paa hvor den kan tindre.

Barnets Aasyn.

(Med en Maanedsrose til en Moder)

Hvor ynderigt, hvor mildt og blødt sig runder
det Barneaasyn, som i Uskyld blunder!
som aandede med Liv i Morgenvind
det fine Rødt paa Maanedsrosens Kind.

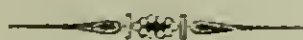
Hvad Honningdug dog disse Øine regne!
Hvor sødt et Digt i Smiil de Engle tegne,
udslettet flux med Skyggen af en Drøm,
der traurig er, fordi den er saa øm!

Det Tungsind, disse Øienbryn frembringer,
er Mulmet under Sommerfuglens Vinger,
Tusmørket af et Blad, som dæmrer ind
i Dybet af en skinnende Jasmin.

Hvor stærk en Sol, hvis Glands paa Barnepanden
gjør Qvinden skamfuld og forvirrer Manden!
Dog er saa fine Træk dens Straalers Leeg:
hvad Blegnens Rødmen! en Karmin hvor bleg!

Saa fagert Aasyn har vi alle baaret.
Saa fiint et Rødt paa Alles Kind har vaaret,
som aandede en Maanedsroses Kind,
og Blodet steg i klare Balsamin.

Engang saa huldt vort Billed, mens vi drømmed'
paa Moders Skjød, i hendes Øje svømmed.
Saa kjært deri og skjønt det blommet har,
som Maanedsros i fattig Kones Glar.

Under et Billede,
forestillende en gammel Hottentot.

Vek, melankolsk og rolig,
bevogtende en Fremmeds Faar,
paa egen Odelsmark han staaer,
hvor hvide Mand har sat sin Bolig,
hvorfra hans strenge Bud udgaaer.
Hvor kunde før hans Sortblik brænde!
Nu har det intet Lyn at sende.

Han lænet har sin dovne Haand
paa Hyrdestav; en Landeplager
sin Frihed gav han og sin Ager,
og mere ei til Skud han drager
libyisk Bues stramme Baand.

Har han ei Mod? Engang i Tiden
han ejed det. Men Trældom arg
har suget ham til Been og Marg.
Er da hans Idrætsaand saa liden?
Ak, Ild og Sværd den Vælde var,
som knuget ham til Intet har.
Ja selve Haabet er forsvunden.
„Ei værd sin Føde er den Hunden“ —
saa siger Herren jo — „han veed
engang ei af Taknemlighed.“

Gamle Dage.

(Efter Robert Burns.)

Skal gammelt Kjendskab glemmes hen,
vil du tilsinds ei drage
en gammel Bro'r, en trofast Ven
fra gode gamle Dage?

Chor.

For gamle Dage, kjære Bro'r,
for gode gamle Dage!
et muntert Glas imellem os
for gode gamle Dage!

Vi To har nedad Bakken jagt,
saa Buxen Brist mon tage,
men mange Skridt tilbagelagt
alt siden gamle Dage.

Chor.

For gamle Dage o. s. v.

Vi To har legt i Bækkens Fos
fra Gry til langt paa Dagen;
men brust har Have mellem os
alt siden gamle Dage.

Chor.

For gamle Dage o. s. v.

Og her en trofast Haand du har,
og giv mig din tilbage.
En Bommert saa til Bunden bar
for hine gamle Dage!

Chor.

For gamle Dage o. s. v.

Forvist du række mig dit Maal,
forvist du mit skal smage,
saa tømme vi en munter Skaal
for hine gamle Dage.

Chor.

For gamle Dage o. s. v.

En af Byrons hebræiske Sange.

Jeg saae dig græde; de Taarer klare
fra Øinenes Blaa frembrød.
Jeg saae det, tænkte de Øine vare
Violer besprængte med Duggen sød.
Jeg saae dig smile. Glimre
aflod Safiren brat.
Hvor dog dens Straaler skimre
imod dit Øies mat!

Hvor Solens Herlighed skinner mildnet
igjennem Aftenens Slør.
Sig Natten nærmer; dog purpurildnet
er Horizonten endnu som før.
Dit Smiil saaledes giver
tungsindigste Sjel sin Fryd,
og af dets Solskin bliver
i Hjertet igjen en Glød.

Forstædernes Klagesang over Kristiania.

Mel. Jeg tjente paa Kjölstad ifjor.

At være et Stedbarn kan
faae Stene til at græde.
Men Stedbarn er *Vaterland*
og *Fjerdingens* arme Stræde.
I *Kristiania* dog
ei græde de Stene derved.
De reise sig op i Palladser, og
kun knuge os dybere ned.

Kristiania, det Lykkensbarn,
vil boe i Højenloftsale.
Men trælle i Armodens Skarn
maa hendes Smaasødskende alle.
Hun Brødet dem knapt har maalt,
som Gud dem ligelig gav.
Men Elven, som Vinterens Iis har taalt,
til Vaaren vil sprænge den af.

Hun holder i Næringstvang
Forstæderne, de arme.
Sig Brødet lavt hun hang;
men vil sig ei forbarme.
Vi klage til Himlen da,
vi synge for Bølge og Sky:
Den er ei saa døv, den som ruller herfra,
som hiin selvkjærlige By.

Ak, slynger ei samme Elv
om dem en søsterlig Kjæde?
Saa vil nok Naturen selv,
men Byen ei tilstede.
Mon samme Moders Bryst
ei diet dem alle har?

Selvsamme Sjø jo sang ved den Kyst,
    som Vugge tilfælleds dem var?

Som Tanker, der komme og flye,
    som uforstaaede Drømme,
igjennem den daarlige By
    de Bølger unyttede svømme.
Vor Elv, du er altfor god
    til kun at tjene til Pynt!
Du Livsensaare! dødt er dit Blod,
    dit Liv end ikke begyndt.

Men giv os dens Bredder fri:
    vi fatte dem ind i Qvader:
da Skibe skal seile forbi
    langt ind i vore Gader.
Ja ret som Perler paa Snor,
    saa glide de ad vor Flod.
Magaziner og Huse opvoxe hvor
    den synkende Hytteby stod.

Sligt aander Friheden ud
    saa let som Vaaren Blommer.
Det trænger ei Tvang eller Bud
    — nei, af sig selv det kommer.
Men kuende Privileg?
    — hvad Magt og Liv deraf?
— Et Tæringsblus paa en Kind saa bleg,
    og Kalk paa en fulnende Grav!

Kristiania, du Ungermø
    blandt Jordens Hovedstæder,
skal dine Smaasødskende døe,
    fordi paa Brødet du træder?
ja spilder det Vand, hvormed
    de skulde lædske sin Tørst,
og lænker i Armod og Nød den Bred.
    som Rigdom kan bringe dig først?

Saalidet Lys i det Blik,
    dine Spiir skyde over Havet?
Saa liden Klogskab du fik,
    som troer dig saa vel begavet?
At bygge dit Herredom
    paa Aag, og din Magt paa Tvang!
Den Tanke kom fra en Kjøbmandsvom;
    den ud af et Hoved ei sprang.

Hvi bære, du Jomfru stolt,
    i Barm saa ung og fager
et Hjerte saa haardt og koldt?
    Hvi fryde dit Sind med Klager?
Hvi pynte din Kronekrands
    med Fattigdommens Graad?
Men stakket sprunget er Hovmodens Dands,
    og skjort Egenkjærligheds Raad.

Hersk heller ved Kjærlighed!
    Hvor stort er ei dens Rige!
Det kjender ei Grændsested,
    og stedse dets Throner stige.
Du skjænke den Ret, du har,
    Forstædernes arme Børn,
Forstæderne blive dig da hvad var
    de frigjorte Vinger en Ørn.

Da først du hæve dig kan,
    da først skal opfyldt blive,
at i dig Norriges Land
    skal Norden en Dronning give.
Dertil du baaren er;
    men nu en Trælqvinde kun,
du Lænkerne under dit Flitter bær'
    og staaer paa en ravende Grund.

De norske Musketerer.

Fremad, norske Musketerer! Mod Fienden! Hurra!
Derude hver bedst værner den Dal han kom ifra.
Fremad under Norges Love!
Den har hvasse Kloer strakt
ud i vore Bajonetter.
Norge Mænd nu kan behove,
Mænd med lynende Musketter,
Mænd som os paa Grændsevagt.
Chor: Vi norske Musketerer,
vi Æresp1adsen har;
de første til at møde
i aaben Mark, og bløde
for Norriges Forsvar.
Hurra! Hurra, for vore Officerer!
Fremad! Fremad! er deres raske Svar.

Kjære Norge, dine Sønner betale vil sit Brød.
Og vore Mødres Fred er vel værd selv vor Død?
Kjære Gubber graa derhjemme,
tænder Baunen ei endnu!
Fred i Norge er saalænge
vi kan holde os herfremme.
Og de flygte ei de Drenge,
som har arvet Eders Hu.
Chor: Vi norske Musketerer etc.

Hjemme kan de stelle roligt. Der intet er paafærd.
Lad Plog og Rok og Kjerne kun gaa saa det har gjær!
Ude er jo Musketeren?
Se det funklende Geled!
Det er Norges Friheds Gjærde.
Det er Kjernen jo af Hæren,
høie Folk med breden Hærde,

Hjertet paa det rette Sted.
Chor: Vi norske Musketerer etc.

Bratte Fjelde vogte Dalen, og modige Mænd
gjør Fjeldets Pande kløgtig. Da truer Død fra den.
Langs med Li i Skogens Bryne
Jægerkjeden snoer sig tyst;
fra en Høide langsad Broen
sikkert kan Kanonen lyne.
Musketererne paa Moen
rydde op og gjør det lyst.
Chor: Vi norske Musketerer etc.

Lyngen blommer over Trangen. Saa rød er ingen Ros.
Af Blod den Lyng skal rødme, som skal bedække os.
Hænde kan saamangelunde;
ogsaa at jeg kommer hjem.
Da en Lyngqvist ifra Moen,
hvor vi Norske Seier vunde,
vil jeg bringe paa Chakoen
hjem til Allerkjeresten min.
Chor: Vi norske Musketerer etc.

Hurra, Brødre, for vort Banner, hvor Loven staar i Brand!
Saa flammer Mod og Ømhed for frie Fædreland.
Hurra for vort gamle Norge!
Hurra for dets Heltedrot!
Hurra for Kaptainen! Alle
holde vi hvad ham vi borge:
aldrig vige, heller falde!
lade fort og sigte godt!
Chor: Vi norske Musketerer,
vi Æerespladsen har:
de første til at møde
i aaben Mark, og bløde
for Norriges Forsvar.
Hurra! Hurra, for vore Officerer!
Fremad! Fremad! er deres raske Svar!

Ola Graaguts nye Vise om Ola Høiland
med mere.

Det var han *Ola Höiland,* tog Natten til sin Ven,
erklærte Norge Krigen, og Norge ham igjen.
Det var en Krig forvist
imellem Ræv og Bonde, imellem Magt og List.

Hvor har du dine Hunde, du gjæve Bondemand?
Hvor, Norge, er din Løve, saa barsk som Ildebrand?
Ve, svenske Gubber graae
i fremmed Mynt har ladet til Norges Spot den slaae!

De rysted vel de Gubber paa Haand, og skjalv i Knæer;
om Morasteen de stode som raatne Aaspetræer.
Som Uglereir i Top
var Gubbernes Parykker, der klækked Daaden op.

De skjælved vel paa Fingre, men ei for Lovens Tand;
men lade nu den bære vor Skam fra Land til Land.
Liig gamle Huuskat, som
udlaanes Nabolaget, den gaaer i Verden om.

Snart kommer den til Russen. Paa hans Kopeker da
den Rotterne skal skræmme det store Stabur fra,
hvori, som Juleslagt,
i bittre Taarelage det polske Folk er lagt.

Saa kommer den til Tyrken. Med ligemegen Grund,
som under de Trekroner, den staaer i Maanens Rund.
Af gammel Kjærlighed
til Løven, vi Tributen da meer ei harmes ved.

Naar Tyrkens Pjastre klinge, da tør en Normand lee,
og uden Blegnen Deyens Sjøroverfane see.

Men for en Specie svensk
han gyse maa og gustne som var han pestilensk.

Gid da de Specier havde i Bankens Kjælder lagt,
da *Ola Höiland* var der paa Nummer Attens Vagt!
Han skulde dem beholdt,
saafremt ei til at ta'e dem den Gavtjuv var for stolt.

*

Det var han *Ola Höiland*, han var en slem Krabat.
Men Norge er nu vant til at blie ved Næsen ta't.
Ak, gamle Kongedom!
Naar selv vi vilde stelle, bestandig Andre kom.

Naar ret vi regne over, vi har kun Skam og Tab.
Men Skaal min kjære Broder, paa bedre Broderskab!
Her tykkes det mig bedst,
at vende Ryg mod Østen, og stirre ud mod Vest.

Er Landet vel saa lidet, skjøndt dygtig det er plukt?
Er Folket vel saa uselt, at det bør lyde smukt?
Ak, Landet engang bar
Haarfagerætens Throne — det var den Tid det var.

Hvis Landet er for lidet (jeg kan det neppe tro)
desmere bør vi eje det for os selv i Ro.
Hvis Folket er for kleint,
da bør dets Ukrud luges, indtil det bliver reint.

Thi enkelt Skjelm kan stjæle bortover svenske Tull
langtmeer af Norges Ære, end vejes kan med Guld.
Men Olas Tyveri
gjør os, om end meer arme, dog ikke mindre frie.

Saa lad han Ola leve; men de, som værre er,
bør i et Fængsel sættes, hvor Væggen er af Leer,
og Torv er Tagets Hvælv.
Det er den Dom som falder, naar Folket dømmer selv.

Forresten tør nok Ola det Rygte miste snart,
at Norges Bank af Alle undtagen ham er spart.
Thi har man kanske ei
Lagt Banken udi Trondhjem godt som paa aaben Vei?

Der frem i Mag kan rulle et fiendtligt Tolleri,
og femten Mand i Bredden tilfods og Rytteri.
Og med et dristigt Snit
er Norge, før det troer det, sit fulde Hjerte qvit.

Men før til Langeleiken for sidste Gang har lydt
i Thrøndelag vemodigt og nationalt Gemyt,
de Banken ikke naae.
Men daarlig var den Fiende, som ei forsøgte paa.

Men nu da Thingets Brave, stormdrevne Gnister liig,
ad hver sin Kant er jagne, for vekt du klager mig,
min kjære Langeleik.
Det tykkes mig, som hørte jeg Kobberluren skreik.

*

Det var han *Ola Höiland,* tog Natten til sin Ven,
erklærte Norge Krigen, og Norge ham igjen.
Det var en Krig forvist
imellem Ræv og Bonde, imellem Magt og List.

Hvor har du dine Rifler, du gjæve Bondemand?
Hvor er din Øx, den gamle med Drapet paa sin Tand?
Med den du gjør i Skov
et Baal, som ud kan svide den Ræv, som dybt sig grov.

Men vinde vi ei Æren — den koster meget Blod,
og Skam har og en Rødme, fast den er mindre god —
vort Banner lige stolt
dog vajer, og Chakoen staaer som et Taarn paa Skolt.

Thi lad Musiken spille, som da vi drog i Slag
paa Torvet mod vore Egne paa Norges Høitidsdag,

da — — — —'s Chok
saa pragtfuldt som et Uveir henover Folket jog.

Thi vi med fuld Oppakning skal ud i Feldten flux,
ei for, ei mod en Løve, men mod en gammel Lux:
mod *Ola Höiland*, som
har ind med List sig gravet i Norges Helligdom.

*

Det var han *Ola Höiland*, som i den mørke Nat
tog Norges Bank ret listig, den dyrekjøbte Skat.
Herud paa Jagt, barduus!
Herud I graae Kaputter fra gamle *Agershuus!*

Men Svensken er en ærlig og høist honette Mand.
Thi midt paa klare Dagen vor Løve holte han.
Det skede ei i Løn.
Nu, blegn ei, Norges Datter! og blus ei, Norges Søn;

Thi hvad er vel en Løve? Et meget vildsomt Djur,
som Æsler dog tør sparke, naar den er bleven stur,
naar brudt er dens Natur,
og den i Moll maa klynke, som brølte før i Dur.

Hvad skal en Krigsmand tænke paa slig en Æres Tant?
Han pudse skal Monduren og lystre sin Skjersant,
og han sin Løjtenant,
og Løjtnanten Kafteinen og han sin Kommendant.

Som Bier ud fra Kuben med Brodder, Surr og Suus,
for intet daglig trække vi ei fra *Agershuus*,
med meget fuld Musik,
og mange blåa Rocker, der fryde maa vort Blik.

Som Øvelse i at rykke engang for Alvor ud,
naar høit Halvmaanen gjalder som sultne Ulves Tud,
vi fik den Exercits,
at jage Ola Høiland, som Folk blev jagt af Frits.

*

Det var han Ola Høiland, som skulde fangen blie:
han gik nu alt for længe med Bjørn og Graabein fri.
Snart laae han som en Stein,
og lurte under Busken, snart fik han Stormens Bein.

Som Hubro'n, Midjenattens forfærdende Basun,
useet og uhørt svæver paa sine Skyer af Duun,
foer Ola Høiland om,
og alle Steder var han, men ikke der man kom.

Sligt tyktes Herr Løitnant *Blårock* heelt meget underligt.
Thi drog han ud sin Klinge — ved femten Lispunds Vigt,
og samlede sit Chor:
vel fire Hundred Helte af dem, der er i Nord.

Det var i Aaret attenhundred og treti fem man skrev,
da ædle Herr Løitnant *Blårock* udcommanderet blev.
Han straxens var parat:
thi derfor holdes Krigsmænd udi en fredsom Stat.

Jeg vil det ei fordølge, at alle Hjerter slog,
saa Trommerne knapt hørtes, da vi af Byen drog,
men Løitnant *Blårock* skreg:
Bajonetten paa Geværet! nu er det ingen Leeg.

De Faner fløi i Luften som Ild af By ibrand.
Trompeter og Basuner drønte som Sarpens hule Vand.
Herr Løitnant *Blårock* selv
af Messinglurens Hylen fik udi Knæet Skjælv.

Dog fatted han snart Modet — det var en Overgang.
Og høit han commanderte, saa alle Aaser sang:
„Hver Mand af dem tilfods,
som flygter, døe skal Døden!" Og hugg en Stein tilblods.

Paa Rusløkbakken raabte den ædle Herr General:
„Holdt! Frem nu med Tørnisten! Thi nu der spises skal!"

Vi aad da Myseost
med Flesk og Kjøt og Pølse og anden Helgekost.

Det var Herr Løitnant *Blårock* han tog en Karveknart.
Saa kjækt han commanderte os til en Storm i Fart.
Thi paa en Klippetop
han syntes øine Noget som Ola Høilands Krop.

Saa gjorde vi et Anfald, tog Klippen uden Frygt.
(Den samme Højd hvor Slottet er under Mulden bygt,
hvor Bjerg er gjort til Dal,
og Dalen fyldt med gode Sølvspecier uden Tal.)

Saa gjorde vi et Anfald, tog Klippen ind med Magt;
men Ola Høiland ikke: han var etsteds forlagt.
Vi fik en Furu fat.
Den fælded vor Herr Løitnant, saa den til Jorden dat.

Saa bød han, for at styrke den strabaseerte Krop,
at nu var Tid at spise den Rest af Nisten op.
Thi Felttoget var endt;
og den, som kjækt har stridet, sit Maaltid har fortjent.

Saa høit han commanderte omkring den hele Hær.
„Hurra for Løitnant Blårock!" saa raabte da Enhver.
Med flyvende Faner og
med klingende Spil tilbage til *Agershuus* vi drog.

— Men hvad kan vel beskrive vor skrækkelige Skræk?
Da vi kom frem paa Torget var Bann'rets Løve væk,
og i Halvmaanens Bryst
et Suk sig havde fæstet ligt Dødmands Skrig paa Kyst.

Før fulgtes vor Parade af glade Landsmænd nok.
Nu listed' de sig unna som for en Spøgelsflok.
Thi som en simpel Klud
sin gyldne Hæder røvet slog Norges Flag sig ud.

Og, som vi da fremrykke gjennem Norges Hovedstad,
fra alle Pander lyste, som Naaden smilte ad,
ja fra Studentens med,
det svenske Folks Kokarde, som fro vi kjendes ved.

I Alles Pander lued det Øie af den Trold,
som stirrer i Norges Fremtid og seer det Fanden i Vold.
I Flaget guult og blaat
oprulled sig Fremtidsteppet paa *Agershuuses* Slot.

Og naar vi tænkte spille til alle Hjerters Lyst,
det fæle Suk i Hornet tvang Suk af Alles Bryst.
Vor Glands er tryllet bort,
og uden Løve Bann'ret kan gjerne være sort.

*

Men drøveligt dog er det i denne Verden, at
ei nogen Mand kan eje i Fred og Ro sin Skat.
Bort fæle Tyveri!
Bort Trolddom, som gjør Slaver, imens vi tro os frie!

Den fangne Bonde paa Agershuus.

I. Agershuus.

Paa Agershuus, den Fæstning hvor
i Spindelvæv ridderlig Hæder boer —

Paa Agershuus, hvis Taarn af Bly
liig doende Stjerne staaer over By —

Paa Agershuus, hvis Borgmuur hvid
er blegnet Skygge af gammel Tid, —

Der vil i Fuglesangtaarnets Ly
min syngende Sorg sig finde en ny.

Se Borgen, den Ridder af Graasteen hist!
Kristiania hans stjernede Kaabe forvist.

Han sidder stoltelig der tilhest
paa spettet Klippe, mod Sjø og Blæst.

Han er vel gammel, alligevel
en glandsfuld Historie er hans Sjel.

Og staaer hans Spiir ei liig Axen, som
— o Norrig! din Lykkestid drejer sig om?

Hvor fyrig er han! Om Qvel du kan
i Slottets Vinduer see Oslos Brand.

Og ned paa Dagenes Færd og Skik
fra Fløjen seer Saga med funklende Blik.

Paa Muren graaner Norriges Old,
og Nu'et blommer paa grønne Vold.

Lad Kroniken aande om Taarnets Tind!
Historien sig riste i Klippen ind!

I lave Græs jeg finder mig en,
blandt Nesler, der klattre ad Taarnets Steen: —

En simpel Historie, snart fortalt:
en Taares Historie — det er Alt.

* *

II. Hybenbusken.

Paa Agershuus, paa højest Sted,
hvor flaggrer et Banner saa fremmed,
en vajende Hybenbusk blusser derved,
somom den vor Skjændsel fornemmed.

Tungsindig den luder udover Sjø;
dens Duggtaarer utalte fløde.
Men kommer et Stormkast fra Hovedø,
den vajer som Flaget hint røde.

Ak, Norge, ejer du paa dit Slot
til Flag kun Roser vilde?
til Spyd og til Skjold om det Torne blot
og Blade, som Vindene spilde?

Dog banker under det fremmede Flag
saa tungt ei noget Hjerte,
som det, der under hiin Hybens Tag
udaandede engang sin Smerte.

Der sad en Fange fra Morgnens Gry
til Aftenrødens Blegnen.
Hans Længselsuk forfulgte den Sky,
som fløi mod Vestenegnen.

Mod Vest han stirred, mod Vest mod Vest.
Bag blaanende Aaser atten
der laa den Dal, han elskte mest;
thi der var hans Viv, den forladte.

Mod Vest, mod Vest! Han rødmed med,
naar Daggry paa Vestfjelde spilled.
Saa tæt som de Stjerner, der over dem gled,
hans Taarer paa Hybnen trilled.

Mod Vest han stirred, mod Vest et Aar.
    Den Hyben blommed og blegned.
Men hvide Roser den Green udslaaer,
    hvorover hans Taarer regned.

Da Trangen raaded i Bondens Dal,
    i Byen Mænd saa onde,
forlokket i oplandske Oprors Tal
    han blev, den enfoldige Bonde.

Nu Penge ikke, eiheller Korn,
    sin Hytte kun han savned.
Han trykked den blommende Rosentorn
    for Den, han hjemme favned.

Mod Vest han stirred til Øjet brast;
    men altsom han blegned i Døden,
den Green, som skygged ham stedse, med Hast
    skjød hvid imellem de røde.

Mod Vest han stirred, mod Vesten til
    hans Sjel paa et Suk hensvæved.
Men Grenen fik Hvidrosens Dødningsmiil,
    den Green, der for Sukket bæved.

Mod Vesten først, til Himlen saa
    et Suk hans Sjel henhvifted.
Men mon af Sorg over ene at staae
    de Roser Farve skifted?

Saa staaer saa meget Skjønt paa Jord
    for Sig alene og Himlen.
Men størst er den Høihed, som ene boer,
    og Hovmodet mindst mellem Vrimlen.

Den Hvidnen samme Forbandelse var,
    som sortnende foer over Fjorden,

det Vee, som hvinende Luften skar
over Bondernes fule Forfører.

Fra da alt sytten Aar forsvandt.
Paa Bondens Grav saa længe
den Frister sig Liv og Rigdom vandt.
Jeg vil ei den Terning slænge.

Fra da alt sytten Aar er gaaet
henover de Adskiltes Grave.
En Ring af Ister for hvert er slaaet
om den Forræders Mave.

Men Sorg har førend de sytten Aar
den Bondes Viv fortæret.
En Skorsteen igjen af hans Hytte staaer;
thi der har Retten været.

Som Skildvagt hans Søn tidt ved Busken gaaer;
men meer end hans Kammerader
de hvide Blommer han ei forstaaer,
som sørge over hans Fader.

De lude sig udover hans Musket.
Med tankeløst Blik han forfølger
de Blade som føres af Vinden let
langt udover Fjordens Bølger.

Han aner intet, den stakkers Svend.
Naturens Harmonier
af sløve Sandser ei fattes; thi den
betegner vel, men tier.

Han seer vel Grenen, der blommer hvid
paa samme Busk blandt de røde;
men veed ei den misted til samme Tid
sit Purpur, som Faderen døde.

Men vidste han hvad Grenen veed,
    der blegned af Faderens Taarer:
at det, den igjen kan farves med,
    kun flyder i een Mands Aarer!

Da —! Agershuus, vist længe er
    det siden man mon holde
en Dom, retfærdig for Gud og Hver,
    bag dine gamle Volde?

Egen paa Agershuus.

Visn hen, visn hen, du sidste Eeg
    paa Agershuus, den gamle Borg,
som ædel Barm, hvori sig sneg
    Miskjendelse og Sorg!

Visn stilt som den, og snart som Straa!
    For kjækt du vajer, døde Green,
hvor ingen ædel Pande maa
    sig blotte fri og reen.

Din tynde Top med Skyens Lyn
    tør drive Leeg, til Mænds Foragt;
thi af et Glimt fra rynket Bryn
    er Mandighed forjagt.

Sløvnervet bryder dog din Rod
    sig Vei igjennem Steen og Sand;
men qvæle maa i eget Blod
    sin Tanke nu en Mand!

Hvor fri din Brus! hvor frisk din Glands
    paa dunkle Blad, som Alvors Smiil!

Men Ingen faar den Borgerkrands,
  du række Daaden vil.

Din Dugg i Solens Aandedrag
  skal dø, dog tør den mod den lee;
men mod sin Friheds Fødselsdag
  tør Mandens Blik ei see.

Visn hen! Ja, hvis du havde Aand.
  Men spotter du, skjøndt uden Lyd,
til du faar lært hver mandig Haand
  at kløve dig til Spyd?

Ak, drag dit Løvtelt ind, som har
  sig over Mandens Hoved strakt,
der for den gamle Fæstning var
  den sidste Æresvagt!

Der gaar han! Vift dog med din Green
  ham et Farvel! Se af hans Trin
nedramler bag ham end en Steen
  af Agershuus' Ruin.

Der gaar han gjennem aaben Bresch,
  ei gjort af aaben Avindsmand;
men meer end fiendtlig Kartæsch
  aad Politikens Tand.

Han gaar at bytte sit Befal
  paa skjændet Fæstningeruin
med et meer skjønt, han eje skal
  i hvert Medborgersind.

Han gaar . . nu bøj dig, gamle Eeg!
  Det seer du Ung og Gammel vil.
Opløs dig, Borg, i Støvsky bleg,
  og dæk den Afsked til!

Gregers Fougner Lundh.

(Professor ved Norges Universitet.)

Kom naar du vil, du kjære Geist!
Ved Nat, ved Dag, naar Gry er tændt,
naar søvnig Busk sig nys har reist,
naar Blomstens Drøm er endt.

Da seer dens Top med duggklart Blik,
(som du nu hist) at Verden staaer
— skjøndt den i Aftnens Ild forgik —
meer herlig end igaar.

Da aabner til Haleluja,
af Sylfer hørt, sig Knoppens Mund.
O lyt du Geist, og bring mig da
det Qvad en Morgenstund!

Kom, kjære Skygge, naar du vil!
Ei at jeg seer dit Legems Vee.
Det ligger der i Gruus og Ild,
din Stoiskheds Trofæ.

Men jeg vil see din Sjel, din Sjel,
Gemyttets Form, jeg elskte saa.
Trohjertighedens Hjerte vel
jeg deiligt tænke maa?

O blott den Skulder, hvori prægt
din stærke Mandighed nu er!
Et Bjerg jeg tænker mig, bevægt
dog let som Svanens Fjer.

Og ejer Himlen Farver, vil
den ødsle hele Pragten væk.

forvandlende til Sejerssmiil
dit sidste Smertestræk.

Det tvang ei Flammen frem, som var
mod Gloden i din Sjel kun svag,
fordi man giftbesvangret har
hvert Norges Aandedrag.

Dets Fryd skal være taus, dets Flag
i egen Luft ei vaje tør.
Som Slangen gjemmer sig dets Nag,
der sover, men ei døer.

Den Smerte var din sidste; men
for Norges Tusinder den er
den første, naar hver Dag igjen
gaaer op med sit Besvær.

Kom naar du vil, du kjære Geist!
Ved Nattens første Hanegal,
i Laget, naar jeg mig har reist
med Minniets Pokal.

En Præken holde vil ei du
om Skjæbnens Lune, Dødens Gru.
Men hvisk mig endnu Sjel til Sjel
et venskabsfuldt Farvel.

Nu er det Nat, nu er det Tid.
Belyst af Lampen bøjer sig
berusende en dødninghvid
Jasmin henover mig.

Hvor stirrer jeg! Ak, meer min Hund
som gjøer idrømme, seer end jeg.
Hvor tom er denne Midnatsstund!
hvor dum dens Rædsel ei!

Men du gjør Ret, som haster bort,
saa freidig hist, som her du var.
Dig ventede i Dødens Port
jo Skyggen af din Far?

Med hans foreent sig har din Sjel,
som Flamme slog i Flamme ind
i Branden, der dit Legem vel
betvang, men ei dit Sind.

Norge til afskediget Statsraad Collett.

Nu, hjertesyg og smertebøjd,
velkommen hjem fra Naadens Højd!

Der skjærer altfor hvas en Vind.
Den skjærer alt til Hjertet ind.

Der raader nu saa ond en Geist.
Velkommen hjem saa reen som reist!

Velkommen til din Moders Gaard,
med Sjel saa reen som hvidt dit Haar!

Dit Navn var æret, nu har stort
din Fiendes Uretfærd det gjort.

Hvor steg du højt, min kjække Søn!
Det frydede din Moer iløn.

Du steg til Ørnens Rede op.
Der laa en hæslig Slanges Krop.

I Stormens Tøjle greb din Haand.
Den lagde vilden Sky i Baand.

Nu er den mat, men den er prøvt!
dit Øje viist, men kummersløvt.

Men mit skal vaage om din Fred.
Stol paa en Moders Kjærlighed!

Det flamme skal af Hevn og Harm,
imens du hviler ved min Barm.

Med Flammer tre det vaage vil:
med Hevns og Harms og Ømheds Ild.

Og stærk er hendes Knok endnu,
den slider seige Orm itu.

Saalangt som hendes Arme naa,
der, Søn, dit Rige skal du faa.

Der slaar et Hjerte indenfor.
Et større findes ei i Nord.

Derinden, som det Riges Flod,
gaar Strømmen af Nationens Blod.

Der byder jeg dig Magt og Stand
i Kjærligheds og Mindets Land.

Der vil jeg, naar du blier for træt,
en Grav dig rede luun og tæt.

Paa den jeg pegende, til Hver
vil sige: „Naadens Tind se der!“

„Statsborgeren“ til Collett.

Jeg hilser dig; men et Morads
mig kalder Slægten, nu som før,
der søger kappende sin Plads
nu i din Fiendes Dør.

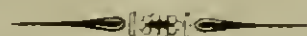
Ja, derfra sprang en Padde plump
jo engang over dine Been?
Det ligner ganske jo en Sump —
nuvel, jeg *er* da en.

Javel en Sump; men rundt dens Bred
groer sunde bittre Bukkeblad.
Der er Nymfæens Yndlingssted,
den Venusblom i Bad.

Og Hejren gaar der, stolt og stor,
med spraglet Slange i sit Neb.
Og i den tyste Vildhed boer
en Aand, man ei begreb.

Og rundt i høje gyldne Siv
er Alfers Æolsharpe spændt.
Der ender mangt et Qvad sit Liv,
som Død ei har fortjent.

Men siden Skjebnen skjød en Piil
i Colletts gamle Bryst,
Miskjendelse er bleven til
Triumf, og Klagen tyst.

Ved Sieyes' Død.

„La mort sans phrase!" *)

„La mort sans phrase!" Nu er det sagt
om dig af Døden selv, Sieyes.
Dog har selv den ei større Magt
end du engang, Sieyes.

Meer hvast traf aldrig Dødens Ljaa,
meer sikkert ei, Sieyes,
end den Sarkasm, som spilled paa
din tynde Mund, Sieyes.

„La mort sans phrase!" Ret sagt, og godt!
Og ret, men godt ei gjort, Sieyes.
Men Cromwell gjør ei meer, end blot
du med dit Vid, Sieyes.

I disse Ord du vejred ned
ei Kongens Hoved kun, Sieyes;
men lumske Orleanses med —
Bravo, Bravo, Sieyes!

Nu fylder Muld den stolte Mund,
den Krands af blege Lyn, Sieyes,
og Centret i Volkanens Grund:
din Pandeskal, Sieyes.

Olivner skygge Kratren til,
hvor du Dæmonen var, Sieyes,
der Søjler jog mod Sky af Ild.
— Ak, det var Blod, Sieyes.

*) Döden uden Frase! Abbed Sieyes' Votum for Ludvig d. 16des Död, umiddelbart afgivet efter Hertugen af Orleans', der gik ud paa det samme efter en lang hyklersk Tale.

Ja Blod, velan! men skyldfuldt Blod.
    Og det er større Synd, Sieyes,
at ødsle Vand af klaren Flod,
    end saadant Blod, Sieyes.

Revolutionsvolkanen liig
    bekrandste Bæger er, Sieyes.
Men Skaalen, Verden drak for dig,
    var Glemselens, Sieyes.

Og midt i al den rige Flor
    paa Tidens Grønsvær, o Sieyes,
vil Ingen tænke at der gror
    en Blomst for dig, Sieyes.

Thi som endnu paa døde Hav
    Forbandelsen er bredt, Sieyes,
saa hviner endnu om din Grav
    „la mort sans phrase!“ Sieyes.

Og i dit hvide Hoved man
    en troløs Flamme saa, Sieyes,
et Blink af slumrende Volkan,
    som vaagner snart, Sieyes.

Da vil af Fryd du zittre, Geist,
    og skyde ilsom did, Sieyes,
hvor Folket har Tribunen reist
    for Friheden, Sieyes.

Rouget de l'Isle,

Marseillaisens Digter. Död i Juni 1836.

Gaa, Klerk med din Monstranz, forbi hiin Hytte!
Thi der forvist din Hjælp er uden Nytte:
  derinde en Republikaner døer.
  Han dig ei meer behøver nu end før.
    Bedre han betragter neppe
      Dogmerne, du breder ud,
    end et tantbemalet Teppe
      mellem Mennesket og Gud.
  Arme Republikaner!
Kongen vil ei at han lever,
Præst, saa lad ham dø i Ro!

Du har fordømt ham. Vil du nu da være
et Vidne til at Djævle bort ham bære?
  Gaa, hent din Konges Trælle da, at de,
  hvor fattigt dog hans Leje er, kan see!
    Andre Djævle kjende Disse
      ei, end Armod og dens Skam.
    Vil den Døende du vise
      Djævle, hine viis da ham:
  Arme Republikaner! etc.

Men saa du klart som han, hvis Øje brister,
før end Minuttens Klang sit Echo mister,
  og hørte du saa fiint, som han, der alt
  det Suk ei hører, som man ei fik qvalt:
    Himlens Herligste opdaged
      om hans Seng du da i Rad.
    De med Messer ham ei plaged:
      hans Marseillaise de qvad.
  Arme Republikaner! etc.

Rouget de l'Isle? Nu! Faa kun Navnet kjende
paa ham, hvis Ord paa Verdens Tunger brænde.

Marseillaisens Skjald! Ja, han det er,
som nu just dør i Hytten hist af Leer.
Tys! Han reiser sig og lytter.
Thi Marseillaisen klang
ifra en af Byens Hytter,
og han smilte end engang.
Arme Republikaner! etc.

Fra Hytterne? Blev Krist ei født i Stalden?
I Hytterne dens Sejerssæd er falden.
I Massens store Hjerte er dens Hjem.
Engang endnu derfra den voxer frem.
Meer dens Fryd og Rædsel toner
fra en Bondes Violin,
end naar den en Hærs Gongoner
buldre til Oboers Hviin.
Arme Republikaner! etc.

Hvor mat den Haand, som i hiin Nat ved Floden *)
en Lynild greb og skrev saa dermed Oden!
Hans fattige Værtindes Kys og Graad
afvexlende gjør Haanden tør og vaad.
Du, du veed det bedst, Therese,
om hans Hjerte ei var godt.
Seer i hans Marseillaise
du Geniets Glands da blot?
Arme Republikaner! etc.

Igjennem Vindvet klattrer Kaprifolen.
Han bød det skulde aabent staa for Solen.
Mod den, mens Læben rører sig, han seer.
Den sank. Rouget har smilt, og er ei meer.
Over Lejet nu, utæmte
Ranker, snoer jer sammen til
Digterkrandsen, Verden glemte

*) I sit Telt ved Rhinen skrev Rouget en Nat Marselljanerhymnen.

for den døende de l'Isle:
Ædle Republikaner! etc.

Kun eengang qvad han. Ja, saa bør det være.
Har Musen meer end een jomfrulig Ære?
Den gav hun ham. Det Bæger søndersprang,
hvoraf han drak sin Ild den ene Gang.
Eengang! Ak, hver Rimer bryste
kan sig nu med Ret. Men hvad
Genien hvisked, som ham kyste,
var Marseillaisens Qvad.
Ædle Republikaner!
Republiken skal dog leve.
Derfor kan du dø iro.

Til Herman Foss!

Nu hvil Dig, Borger! Det er fortjent.
Nu løst er Flagget. Dit Værk er endt.
Ak, Norge ejer ei Laurbærskov.
Derinde vilde jeg at Du sov.

Dens søde Mørke den Natterad
dog ei betalte, Du vaagen sad.
Dens Frugt ei læsked med nok Behag
den Mund, hvis Aande slog ud vort Flag.

Dens Blades Glimmer, mens Duggen ved
sin egen Vægtighed skjalv og gled,
kun minded mat om hvor tit og tæt
de Stjerner faldt, mens Du skrev Dig træt.

Dens Vellugt skulde dog aande ind
en qvægsom Drøm i Dit trætte Sind.
Og hvis mit Hjerte for haardt ei slog,
at drømme der jeg til det Dig drog.

Nu har Du levet en virksom Dag:
en Dag af Nætter: Befri'de Flag
er Aftenrøden, som den har endt.
Nu hvil Dig, Borger! Det er fortjent.

Jonas Anton Hjelm.

„Geni! Geni! Og *Det* er alt
hvad Verden har om *Hjelm* fortalt?
— Et Raab saa prægtigt som Hæres Hil:
men huult og frostigt som tvunget Smiil.
Det er Tributen af Dumhed piint,
Misundelsens Hyldest med Vee udhviint.
Dets Glands om Navnet er Vinterrimen,
som døer i Dampe med Morgentimen.

„Geni! Geni!“ Og Intet meer?
Hvor Verden fattig paa Ros dog er!
Det er at skildre et Jordbær rødt
og rundt, men ei hvor det dufter sødt.
Det er som vil for sin Brud en Nar
den Rose skildre han hende skar:
„Hvor hed den blusser!“ Men glemt gaaer Duften,
og Duggen ubemærkt hen i Luften.

Det er som vil en bortreist Gjæk
Amerika skildre med slige Træk:

„Tro mig, det Land er en Verdensdeel,
uhyre stort ifra Kap Farvel!“
Savannens blomstrende Ocean
og Kapitolet — det saae ei Han,
ei Missisippi, hvis dunkle Strømme
om nye Frihedens Undre drømme.

Geni? Gid Verden altid bar
paa Læben Sandhed saa soleklar!
Men En jeg kjender, som mere veed,
et Barn af Himlens Retfærdighed,
den stumme Engel med Finger paa Mund,
som for den Miskjendte teer sig kun,
som søger Graven, før den blev redet,
og længe forud alt kjender Stedet.

O Denne, som ei Sprog forstaar,
men godt hvoraf et Hjerte slaar,
som skjønner Tanke saa godt som Daad,
og samler Ømhedens skjulte Graad —
Den veed, saa klog som Du er, at Du
et større Hjerte dog har endnu.
Men dersom Mennesker Sligt forstode,
at Du var mindre, de Tosser tro'de.

Dit Haar Du tidligt graat har tænkt.
Det er som Aske paa Ilden sprængt.
Ak det skal hvidne som Skum paa Sjø,
og Ilden blegne, og Gløden dø;
men ingen Fønix af Lykke derfra
skal stige over dit Liv endda.
Men dø! Sorgmodigt skal Folket møde,
som var din Gravhøj dets Arne øde.

Som Mulden tungt, der falder paa
din Kiste, da skal dets Hjerter slaa.
Da lytte de, og som bange Børn
din Røst de høre i susende Tjørn.

Da mindes de, at dit Øjes Brand
var Glands af dæmpede Taarers Vand.
For Hjertet glemme de da Geniet,
og dække din Grav med det Flag, Du befried.

Hvor arm min Magt! en ussel Pen
jeg strækker udad og ta'r igjen,
mens, strakt som Pen ud, tilbage som
en Fakkel det burde at den kom:
en Fakkel, hvormed jeg tændte an
et Offer for Norges største Mand.
Nu disse Linjer jeg som en Skare
af glimrende Orme foragter bare.

Thi viid, min Vilje var, at see
hver rythmisk strømmende Digtidee
som Rad af Helte til dig udsendt
med Banner sænket og Glavind vendt;
at Harpen var en Triumfport reist,
hvor Du blev Fristatens Formand keist;
at Ord ei udbølged, men Møer, der bragte
dig Krandse, mens Mødre de Smaa dig rakte.

Jeg vilde, at mig en Brud var skjænkt,
en Qvinde skabt som Seraf er tænkt,
at jeg i Blomsten ved hendes Bryst,
naar først den Elskte den havde kyst,
dig kunde række meer dyr Present,
end om mit Blod i dit Fodspor sprang,
end om min Harpe var Guld, og knastes,
for paa din Bane som Støv at kastes.

Men den, ak den er jo kun en
vildvoxet isammenbøjet Green.
Med Blade grønnes den dog hvert Aar;
men snart vil komme engang en Vaar,

da Straaet grønnes meer stolt end den,
da Arm og Been jeg har strukket hen
dybtunder det Fædrelands Muld, din Tale
velsigner mere end Sol og Svale.

Politiske Fabler.

(Fritbehandlede og originale.)

1. Æslet og Hesten.

„O let mig lidt af Kløven, Kjære!
Den er for svær.
Jeg døer! Jeg aarker ikke mere!“
Saa bad et Æsel Hesten.
Men, skjøndt som Fætter nærmere end Næsten,
den negtede det spodsk og tvær.
Endnu et Stykke til, — da midt i Bakken
blev Æslet liggende og stønned ud.
Og stolte Hest da fik til eget Las
dets hele Kløv paa Nakken,
og dertilmed dets Hud.
— Tilpas!

Moral:

O Borgere, naar Tryk paa Een mon falde,
det angaaer eder Alle!
I Enkeltmand, som bliver underkuet,
er Hver og En med samme Skjebne truet.
Kun Offre Voldsomheden bytter,
og Aaget kun fra Ryg til Ryg den flytter.

2. Træets Rod og Top.

„Hvor herligt hæver jeg mig op,
og speiler mig i Floden!“
— saa sagde Orretræets Top
med dum Triumf til Roden —
„Men du? o hvor foragtelig
du frem i Støvet sniger dig!“
— „Hvad var du, om jeg ei dig bar?“
var Rodens Svar.

Moral:

Al Fyrstemagt af Folkets er oprunden,
og bør — som Top af Rod — af denne være bunden.
Den stammeløse Drot er klog og mere god
end den, der praler med et reent cæsarisk Blod,
som glemmer ei, han har
et Folk til Stammefar.

3. Hunden og Filen.

En Fiil, just paa en Lænke brugt, og slængt
paa Bordet hen, faldt ned, og ubetænkt
den slog en Hund paa Snuden.
Der blev en Tuden.
Den Hund da rasende vil slide den
isønder, og ei levne Splint igjen.
Men haarde Fiil: „Giv dig tiltaal!“
kun svared med et Smiil af Staal —

„Det vil forsanden
dig koste Tanden!“

Moral:

Hvo mindes her vel ikke Kjøterhadet
mod Flyvebladet?

4. Høgen og Duen.

En Høg, en Skræk for Luftens Skare,
blev syg, og skreg i Dødens Fare:
„Det er en Straf
— jeg veed det nok —
for mine Synder, som er svare.
Men slipper jeg blot ud heraf,
da mellem mig og Fugles Flok
fra nu en evig Fred skal vare!“
Knapt sagt, en Due bona fide
strøg klapprende forbi hans Side.
„Kun den endnu!“ skreg Høgen i,
og det med Duen var forbi.

Moral:

Saa tryg er Herskereden,
saa evig Freden.

5. Skyen og Jorden.

Skyen.

Jeg skjuler Solen, alle Himlens Stjerner
fordunkles, naar jeg folder ud min Magt.
Hvor bange, bævende som Offerterner,
de svøbe dybt i Flor sin lyse Pragt!
En Skræk for Store, som for Mindre, baade
jeg Jords og Himmels Skjebne jo kan raade.

Jorden.

En vældig Herre! Opblæst er din Krop:
af Veir og Vind og Vand og Dunst fyldt op.
For Vinden springer du som Haren rapt.
Om Natten skræmmer du en Vandrer knapt.

Skyen.

Jeg skræmmer Alt, som ejer Liv og Aande.
Du selv dig seer, min gamle Ven, i Vaande,
hvis Regnen af mit Skjød bestandig flommer.
Og sparer jeg paa Næring, døer din Sommer.
Hvad er vel Sol og Maane imod mig,
naar jeg mod dem erklærer Krig?

Jorden.

To Himmellys endda! Du Sky,
en Taage, kun en Dunst, som svinder.
En føje Stund du gjør vel Gny:
men siden Ingen meer dig minder.

Moral:

Du Lykkesøger med de store Planer!
  Du ogsaa for et Øjeblik
  den Evne og den Lykke fik,

at blænde Jordens smaa Sultaner;
men dine Luftkasteller og du Selv
opsluges snart af Glemsels Elv.

6. Stigen.

Hvorhelst man flere er end To,
man meget sjeldent kan forliges.
Der trættes maa og der skal skriges.
Ja mellem Gifte vil man finde,
at selv det lille Tal af To
er nok til Endskab paa al Ro.

Ifra en Stiges Trin, fra hver en Pinde,
blev hørt engang
slig Larm, at Alle kunde mærke let,
at Tvisten var imellem dem om Rang
og Fortrinsret.
Det Trin, som højest sad, højt skreg
paa højst naturligt Privileg,
at være et Slags Øvrighed
for dem, der fandtes længer ned.
„Hvem er saa blind, at han ei øjner,
hvor grændseløst sig Frækhed højner!
Det Snak om Lighed, Nogle føre,
og Andre elske saa at høre,
er jo urimeligst af alt
hvad „sund Fornuft“ (haha!) har talt
og tænkt af Galt.
Blot først og fremst man har iminde,
at Skjebnen just har anbragt der,
hvor bedst han passer ind, Enhver!“
„Med Permission“ — faldt ind en Pinde —

„med Permission, ifald jeg torde,
  jeg vilde blot paaminde jer,
at man af samme Træ os gjorde.
Af reen Hazard I jer deroppe seer.“
— „Kanske“ — saa lød den Højes Svar —
„Men engang over jer man sat mig har.
Det er min Ret, og Tiden, som paa Jorden
gjør helligt alt, har hellig gjort og den.
Og I, for seent I komme, for igjen
at styrte om den engang gjorte Orden.
Nu holder Kjæft I Pinder!
Og jer i hvad der gjort er engang, finder!“
Tilfældigviis forbi en Viismand kom,
og standsed ved det Skrig og Skraal i Gangen,
og med et Greb han vendte Stigen om.
Da blev der Slut paa Trætten og paa Rangen.

7. Stjernekigerne.

„Himmel! o hvad seer jeg?“ — skreg
    en Stjernekiger dødningbleg —
„Et Bæst, et Monstrum af en Grib,
        et fælt Uhyre
af Drage, ligt et snablet Orlogsskib,
        vil sluge Maanen,
og siden kanske løs paa Solen styre.“
Det sagt, af Rædsel nær ved Daanen,
    den Kiger kaster Teleskopen væk.
En Anden, om ei mere lærd paa Tal,
        dog mindre gal
        og piint af Skræk,
kun Glasset tog af Teleskopen.

En Myg fløj ud deraf — en liden Myg . .
Klart straalte Maanen ifra Skyens Ryg.
Den Astronom blev noget kopen.

Moral.

Hvad Monstrum monne de skarpsynte Tre
i myguskyldigt Flyveblad ei see?
Og Folk der gives jo, som høre
i skyldløst Maihurra
meer Støi end den, som hine Gribbe fra
Kordilleras med Vingen gjøre,
naar Alper de slaae ned og Skyerne oprøre.
Kort, Intet er saa skyldløst eller lidet,
at oprørt Hjerne ei kan see Uhyre i det.

---

8. Froskene og Solen.

„O Ve! Koax! Koax! O Vok!"
— saa hylte med et rædsomt Pjadder,
hver Kjæft af Frosk, der var i Dammen —
„O Fastre, Mostre, gamle Padder!
O smaa Kusiners søde Flok!
Gudmødre — o I Allesammen!
o har I ikke hørt det Fæle,
at Solen vil sig nu formæle?
En Eneste er meer end nok
for at udtørre vore Myre
og hveren Dam.
Og naar nu end et Soluhyre,
den gamle Sols Madam . . . ?
Ak To, vi sige? Nei, naar Vrimlen
af alle deres Smaa

udbreder sig paa hele Himlen,
hvor vil det da vor arme Slægt vel gaa?“

Moral.

Saa Folket sukker, qvækker og koaxer,
naar Ry om Fyrsters Ægteskab
i strengtpaabudne Tempellovsang høres.
Thi det, ved Apanager, som opføres,
maa føde op det hele Skrab
af Ferdinander, Filippusser og Maxer.

9. Slagteren og Tyren som Gud.

En Slagtersvend, som skulde slaa en Tyr
tilstrækkeligt for Panden,
slog feil. Den Tyr, derover ganske yr
og fra Forstanden,
sled Strikkerne, som den til Blokken bandt,
isønder let som bare Stry og „Høj,“
(hvadheller, om man vil, som „Hø“ og Stry)
og fløj, hvadeller tog saa til at fly,
ei Standsning ændsende af Dal og Høj.
Ja fløj — hvadeller, om man heller vil,
den løb til den for Svendens Syn forsvandt.
Thi aaben Kirke den i Flugten fandt,
og skjød derind saa rapt som afskudt Piil,
og op paa Altret rappere end Pilen.
Det seer den Svend, som efter kom med Bilen,
men staar forstenet reent af Skræk.
Han tør knapt nærme sig, ei ile væk.
Han skjælver paa hvert Led.
Han kaster sig omsider ned,
og som Gud Apis Tyren han tilbeder.

Ak, Mennesker, den Slagtersvend
 har mange Brødre mellem eder.
Ja selv i Tyren bør igjen
 I kjende egen Slægt,
i mange Tyrepander nemlig, som
 ved Alteret og Prækestolen kom
med engang til Respekt.

10. Løven som Konge.

Man gjør sig overspændt Begreb,
man sværmer mere end man veed
forvist om Løvens Ædelhed,
og Had mod Lavhed og mod Kneb.
 Det kommer af,
at Kongenavn man Dyret gav,
og tvertmod alle Tiders Lære
kan Konger aldrig Slyngler være.
Der var nu een i Fablens Tid,
ei meer ei mindre slem end Nogen,
som Konge heddet har i Skogen —
men mindre stor i Fred end Strid.
To Nykker havde han — kun smaa,
hvis de kun inden Grændser laa;
men dette var just ei Tilfælde:
han elskede et Enevælde, —
han kaldte Raad kun Puk og Mukken,
og drak i Smiger-Mjød sig drukken.

11. Brændehuggeren og Træet.

Blandt Qvas og Qviste
en Brændehugger af sin Øx gik Miste.
Tilsidst igjen han finder Tanden.
Men uden Skaft den lidet nytter Manden.
Han speider ned og op og rundt forlegen.
Paa Jorden ligge Grene nok.
Men alle tørre, hver en dygtig Stok
som Spilre i sit høje Tag bar Egen.
Da bad han: stolte Træ! du Slettens Drot,
du Luftens Ø, du Cedrens Lige!
du Bjerg af Løv, hvis Tinder stedse stige!
en Green, en Green jeg tigger blot,
at du mig den en Timestid vil laane,
og dig jeg evigen skal skaane,
imens de andre — Han ei ud fik talt,
før vældig Green mod Roden suser alt
med flere Skafters Emneveed,
end Huggeren i al sin Tid opsled.
Sit Skaft han fik istand da fort,
og hugg til — Egen laa der inden kort.

Moral.

Nation, for egen Godhed skjælv!
Hvor tidt du bandt dog Riset til dig selv!

12. Vognhestene.

En Hest, lidt stiv af haard Behandling,
som godt kun trak alene for sin Kjærre,
blev spændt som Vognhest for af fremmed Herre.
Men slet vor Hest kun hued den Forvandling,
skjøndt det blev sagt, at der var Ære ved.
Dens Makker hid og did den sled
i Vinkel stump fra Stangen mod hinanden.
Den Vogn gik smaat men vist mod Afgrundsranden.

Moral.

Det er det bedste,
Forbindelsen at løse mellem Heste,
som trække slet isammen.
Amen!

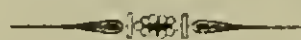
13. Løvens Hof.

Kong Løve skrev en Landdag ud.
De andre Dyr kom sammen i hans Hule.
En Bjørn, saa raa som egen Hud,
og altid vant sin Mening ei at skjule,
frembrummed strax, da han indtreen:
„hvor fæl en Lugt her hos vor Herre!
I Møddinggrop og Rakkerkule
kan ei see ud, ei lugte værre.“
Og sandeligt,
den Residenz sig ligne lod ved Sligt.

Men Løven over denne plumpe Note
i Stilhed to Minutter green;
men i den tredie med sin Pote
han brød den Tølpers Nakkebeen.
„Fortræffligt gjort!“ med Buk og Skraben
og søde Smiil udraabte Aben,
og talte vidt og bredt om Dunst
af Virak, og om Kongens Gunst,
som tillod Bæsterne at snuse
i Vellugt som i Guders Huse.
Hans Smiger dog ei smagte; knap
han Løvens Klo ved Flugt undslap.
„Men du, hvad lugter *du* da?“ blev
adspurgt en Ræv.
„O eders Majestæt tilgive!“ — var
dens Svar —
„jeg Snue har.“

Moral.

Saaledes maa med Fyrster tales.

14. Sælg ikke Huden før Bjørnen er skudt.

To Bønder var, som vore egne,
(trods al den Snak i Embedstonen
om Rigdom siden Unionen)
engang for Penge stygt forlegne.
Men Kløgt kan boe i Bustehoved.
De kjækt en Feldbereder loved
at skaffe ham en Bjørnehud
blot han betalte dem forud.
Den Feldbereder var kontant,

og Morgnen dem i Skoven fandt;
thi først — det var en Feil, en liden —
den Bamse skulde skydes i den.
Men „Pyt;“ — sa'e Peer til Paul — „hvad gjælder,
at om en Time jeg den fælder?“
Og Paul gjensvarte: „Pakketæller!“

Saa stode de en Stund paa Lur.
Da hørte de med et en Dur,
somom Kaross paa Stene kjørte,
som om en Tømmervælte gled.
Det Bjørnen var, og den var vred.
Saa langt fra de dens Brummen hørte,
de øjned og dens Tandgeled,
saa hvidt og langt, mens Øjets Lynen
var endnu mere rød end Trynen.

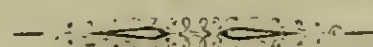
Da noget Vist sig i dem rørte,
som Mangen før til Flugt forførte,
der baade bar Gevær og Bart,
og den som diger var og svart.
    Men rappe Been
    kun frelste Een.
Den Anden Bjørnen fik i Kraven,
og saa han maatte Led for Led
    spadsere ned
    i Maven.
Den anden Jæger Haser smører.
Den Graad, som randt ustandseligt,
i Fartens Trækvind halvvejs tørrer,
saa han var grimet Æsel liig,
da Hoved indad Dør han stak
hos Feldberederen, i hvem det qvak.
„Her er“ — saa skreg han, og da runde
de Taarer frit saa nogenlunde —
„her er den Andeel, som jeg fik.
Thi daarligt det med Jagten gik.

Jeg kan ei jer levere Huden.
Min Kammerat er den foruden.“

Saa hastig er ei Hvirvelvinden,
som snydte Feldbereder blev.
Han fandt ei Ord; paa Jægrens Skanker
et kort Farvel i Spark han skrev
— et kort Farvel af slige Tanker:
hvi solgte du, din dumme Gut,
den Hud forinden
den Bjørn var skudt?

Betragtning.

Saa solgtes Norge med Hud og Haar.
Dog endnu fri den Bamse gaar.
Den lever paa sin Myr af sit;
ei rart, men altid dog saavidt,
at Marven ud af Den den kryster,
som Huden lyster.

Den fattige Fader.

Jeg veed jeg er en fattig Mand;
slæng hid en Skive kun!
Den putter jeg i Dødens Mund;
saa sparer han mig sultne Hund
en Stund.

Ja fattig — o, Gud bedre os!
Det ofte er forsæt.
Men Kongens Sind er ei saa let
som mit, naar jeg har rigtig ædt
mig mæt.

Dog kan jeg svelte som en Hund,
  naar Børnene kun har.
Jeg spiser efter dem, og bar
taalmodigt, om der intet var
      til Far.

Hvor arm jeg er, det seer jeg godt
  i Manges kolde Blik.
Dog Avindsøjes Øglestik
forgifter ei den Mad og Drik,
      jeg fik.

Hvor arm jeg er, jeg hører tidt
  af Mines Hungerskrig.
Ha, giv mig Arbeid, er du rig!
Min Broder, gjør ei Ulv af mig
      mod dig!

Mon Træet Tørsteskrig har hørt
  fra sine Rodskud? Thi
det Regnen drak med Raseri,
at lædske sine tørre Skud
      deri.

Mon Ørnen hundred Mile fra
  seer Ynglens aabne Neb?
Thi, ha Guds Blod! hvad Vildt den greb!
Med Vellystskrig den tog en Hjort
      paa Slæb.

Men jeg ei havde Træets Sjel
  og Ørnens Hjerte ei,
hvis jer, I stakkels Unger, jeg
lod sulte — nei! O, sulte? Nei!
      o Gud!

Jeg trælle vil fra graaligt Gry
  til seent paa Kvel for jer.

Det er jo heller ikke meer
end Ørnen gjør, saa vild og grum
den er.

Den kløver taarnte Skyers Lag
fra yderst Nord til Syd.
Og da? — ak det er neppe Dyd,
for Børn at trælle Dagen lang,
men Fryd.

Og naar jeg mættet har de Smaa
med Brød, jeg tvang af Steen:
saa glad som lædsket Træ sin Green
jeg løfter Arm til Bøn og Daad
igjen.

Den norske Udvandrede i Brasilien.

Hvad Pragt! Er Himlens Bund nedsænket?
Synd, om min Fod et Blomster krænked!
Det er ei Græs i Foraarsskyden,
men frem af Jorden Straalers Bryden.

Det er som om selv Mulden lever,
somom hver Green bevidst sig hæver.
O hvor de højt mod Solen jage,
og vende straalende tilbage!

O Fryd! jeg knapt tør Jorden træde.
Men, ak! ei syndløs er min Glæde,
som fattigt Barns iblandt fornemme,
ei vant til saadan Pragt derhjemme.

Thi fattigt er det Land, det fjerne,
jeg elsker saa og tænker gjerne.
Dog vidste jeg ei hvad det fattes,
før hid i Paradis jeg sattes.

Da *Hun* stod Brud, jeg elskte mere,
jeg kunde hende kun forære
en blodløs Hybenknop — den sidste,
jeg i en Klipperevne vidste.

Og da Hun laa der strakt paa Baaren,
en mat Viol kun ejed Vaaren,
en Taare lig af Armods Smerte,
at lægge paa det stille Hjerte.

O sagt hvor slet! o tænkt hvor syndigt!
Hvad var som Hybenknoppen yndigt?
I dens Karmin, saa fint henblegnet,
var hendes Blygheds Angest tegnet.

Og denne Flor, endskjøndt den praler,
som blomstred Ædelstene, maler
hengivne Sorg saa sanddru ikke,
som fattige Violers Blikke.

. . Som hin Viol . . . Op, Vind, du lunkne,
i Søvn paa Fløjelsgrønsvær sjunkne!
Rul ud de grønne Bølgerader.
Jeg Sorgen flyr og Stilhed hader.

Hvad Pragt! Er Himlens Bund nedsænket?
Synd, om min Fod et Blomster krænked!
De synes næsten som metalne,
som groed' af Frø, fra Eden faldne.

En farvet Dag, om Solen døde,
vil da af denne Flor fremgløde.

Med falskt og dæmpet Solskin ville
de gule Liljer Alt omspille.

Langs Højens Ryg i dunkle Skyer
af Rosers Gjenskin Morgnen gryer.
Solvpalmerne og Gyldenregnen
da straalte Lysning over Egnen.

Paany forelskte Nellikklynger
indkysse Liv i Muldens Dynger.
Lotos paa sine mørke Vover
da ligger lig en Sol, der sover.

Det er en Dag som under Jorden,
som Sommernætterne i Norden.
O hvor fantastiskt Lys! Hvormeget
det ligner dog mit Indres eget!

Solløse Dag, purpurne Taage,
du lyse Nat, hvor Blomster vaage!
Frydløse Vemod! vaagne Slummer!
Tungsindighed foruden Kummer!

Hvor lyst et Mulm! hvor dunkel Dagen!
som Glands af floromslørt Skarlagen,
som Stenens, der i Mulden tindrer,
som Blindes Bliks, der Syn erindrer.

Hvor ligt det Lys, hvori de svømme,
de fædrelandske kjære Drømme!
Hvor ligt min Sjels, af Savn fordunklet,
af Hjemmets Minder gjennemfunklet!

Ved Provst Finckenhagens Grav.

Henslumret er vor gamle Fader,
og Ingen fik Farvel ham sagt;
for seent vor Graad hans Haand nu bader,
ikors paa stille Hjerte lagt.
Den Haand, o er den ikke kjær,
som signet har saa tidt enhver?

Den strakte han til Sorg og Nøden;
for Os til Himmelen i Bøn,
og Herren gav ham derfor Døden
saa stille som et Kys til Løn.
Kun derom for sig selv han bad,
og med et Smiil han død der sad!

Vor elskte Gamle havde drukket
alt Livets Kalk til bittre Bund;
han havde efter Graven sukket
alt fra sin Elsktes Afskedsstund.
Hun trofast var: hun kom igjen,
og hented ham til Himmelen.

Nu i dens Lys en Straale vorden,
foreent med hende er han der.
Hvad Jordiskt han har havt, i Jorden
nedlægge vi velsignet her.
Hans Sjel er som et Hilsningsbud
fra os til Freden gaa't, til Gud.

*

Nu er han der, hvor Graad ei rinder,
hvor der er Kjærlighed og Fred!
Tilsidst om Hans og Hendes Minder

forsamlet bli'r hans Menighed.
Men gid han Ingen savne hist!
Det blev en Engels Sorg forvist.

Ved Ole Lunds Grav.

„— — End engang, og skjønnest da
funkler Bølgen, naar paa Stranden
Længsel sukkende den døer.

Stum tilforn, da toner den;
barsk tilforn, da leer den mildt;
kold og følesløs tilforn,
da, somom et Hjerte smelted
og udtømte alt sit Blod,
skyller lunken den om Kysten,
skyller, liig et mattet Lyn
langs ad Horizontens Høje,
den i zittrende og lange
brudte Glimt om Kysten — —"
Saa,
og ei meer paa Lappen stod,
som imellem Løv og Straa
hvirvlede sig til min Fod,
jaget op og ned forinden
jeg den fangede i Vinden.

Skrivten kjendte jeg, skjøndt blegnet,
Masker liig i vissent Blad.
Resten var dog meer bekjendt.
Som i Taarers Omrids tegnet
kjendte jeg igjen et Kvad,
men som aldrig blev fuldendt.

Som et Ord, der døer paa Mund,
var de Ord de første Linjer
til et Digt til Ole Lund.
Endnu mens jeg skrev han døde.
Vinden fik mit Digt at øde.
Resten vidste jeg han kunde
læse i mit Hjertes Grunde.

*

O han var en Mand, som Bølgen
herligst i sin Død.
Reen som Taaren, og som denne
modnende i Smerter var hans Sjel.

Længe bar ei mere sikkert
Legemet hans Sjel,
end den fulde modne Taare
bæres af de svage Øjenhaar.

Dog som udslaa't Sejersfane
var hans Aand, endskjøndt
Legemet ei bedre Stang og
Støtte var, end Græsset paa hans Grav.

Se, mens dette bævrer, funkler
Duggen paa dets Spids.
Alt det kjække lille Øje
speiler af, som var det store Sjø.

Men meer sandt og klart og freidigt
Verden blev ei seet,
end af ham, hvis Blik alt længe
fik sin Stjerneglands af Gravens Nat.

O, med Mænd som han skal Norge
evig vorde frelst:
mere Ild end Blod i Aaren,
mere Aand og Kraft end Been og Kjød.

Undertvungne Smerter førte
hid han i Triumf.
Her nedsank hans svorne Fiende,
hylded' ham frivillig førstegang.

Forud Geist alt meer end Menneske,
o hvad nu da meer?
Smertelos — Ja det kun mangled'
i den Himmel, som var i hans Sjel.

Baron Hoff-Rosenkrone.

Nu er der ei tilbage ved
vort Adelskab stor Ædelhed;
thi død er Rosenkrone
og i Hardanger mangen Lyst;
dets Felers kaade Alfebryst
har glemt sin Glædestone.

Den gamle Bonde, haard og ru
som Folgefonden, græder nu;
thi død er Rosenkrone.
Han seer mod næste Aar med Skræk;
thi hvo skal nu, naar Han er væk,
den strenge Fogd forsone?

Dø nu, du fattig Enke! meer
du veed jo ei hvor Brødet er?
thi død er Rosenkrone.
Og klag du arme Bondebrud!
Hvem skal til Juul dig styre ud?
Du bli'r iaar ei Kone?

Hans Rosendal er dybt nedsænkt;
det Fjeld er høit, som har den stængt:
    dog rak hans Hjælphaand over.
Studenten arm, hvem Sorg og Sult
har jagt tilsengs, ifra hans Pult
    faaer Brev, imens han sover.

Det var vel simpelt som hans Sjel
og kort, som til at gjøre vel
    hans eget Sinds Beslutten;
en Text gediegen som hans Tro,
veltalende, saa Nøden lo,
    dog laa i Convoluten.

Han var et venligt Solskin i
Kvindherreds dybe Vestenli.
    Han var den skjulte Ile,
som, dølgende sit eget Væld,
dog la'er det hele Bækkehæld
    med Grønt i Vintren smile.

Dog veed vel Fædrelandet knapt,
at han var til og nu er tabt.
    Berøm var ei hans Ære.
Men, søde Glands af takfuldt Blik!
i Himlens Pragt, hvortil han gik,
    han vil dig ei undvære.

Syttende-Mai-Psalme for en Skoleungdom.

Mel. Af Höjheden oprunden er.

Os er idag en Frelser fød
— eja! i Hjemmets eget Skjød,
ja ogsaa for os Spæde.
De unge Sjele er hans Lyst.
Han alt i Vuggen i vort Bryst
har aandet ind sin Glæde.
Frihed
Vi veed
har vor Tunge
lært at sjunge
Takkesange.
O for den vi skylde mange!

Engang, naar vi kan bedre see,
og tænke meer, skjøndt mindre lee,
da bli'r meer dyb vel Klangen.
Men meer uskyldig ei og meer
oprigtig meent end nu den er,
ei bliver Takkesangen.
Vi veed
Frihed
er for Landet,
fremfor andet,
Glands og Lykke,
Faders Ære, Moders Smykke.

Vi vide nok vi ere smaa;
men Gud og I vil os forstaa,
som fatte der er Glæde
i Smaafugls Sang saa godt den kan.
„Hvor herligt er vort Fødeland!"
det er den Sang vi kvæde.

I veed
— Vi med —
at i Vaaren
Frelsen baaren
blev i Hjemmet.
Eidsvoll hist er Bethlehemmet.

Derover hviler Himlens Fred.
Nationens Bøn har kaldt den ned,
og til sin Kraft den bunden.
Naar Alle vi er' Støv forvist,
et gammelt Minde rækker hist
sin Tinde over Lunden.
Dertil
hver vil
— Stor og Lille —
Stene trille.
Mindet sætte
vi, at Gud vi ei forgjette.

Hans Aand var jo i Folkets Raad?
Hans Vældes Storm borttog dets Graad.
Og lange Tiders Jammer
Han endte for vort Folk, da det
i Friheds milde Dag medeet
saae slukne Fiendskabs Flammer.
Hans Bud
fløj ud
over Jorden,
da vort Norden
saae sig kaaret
til at have Frelsen baaret.

*

Om Kongen, Norges Konge, har
man sagt os, Folkets Fest ham var
forhadt — Sligt kan ei være.
De svore jo hinanden Tro,

og dele Byrden sammen, jo
de maa da dele Ære.
Drot! Helt!
Slot, Telt
vi dig bygge
hist i Skygge
af de Palmer,
hvor din Ære aldrig falmer.

Og der, hvor Barnebøn er stærk,
din Storhed bygge vi et Værk,
Du gamle Mand med Kronen!
Did samles da en salig Dag,
o Carl Johan, i Favnetag
med dig, o al Nationen.
Kun De,
som lee
ad det Hele
det ei dele!
De, som kjende
ei, at Storheds Feil her ende.

Hvor varm er Majens Sol frembrudt!
Idag har Norges Birker skudt
vel meer end hele Vaaren.
O Konge, byd den Sol sig snu!
og Øjet — hvad det ei kan nu —
for Dig at standse Taaren!
Hvor øm
en Strøm!
Lad den flyde!
Lad mig nyde
dog min Smerte,
engang Hvilen ved dit Hjerte!

Hvor klar er Majens Sol frembrudt!
Jeg seer det, -- det var ei forbudt.
Se, langsad Fjeldets Sider

hvor rapt den jager Skyen ned!
Saa engang, naar Enhver har Fred,
fra Øjet Taagen glider.
Tro mig,
for Dig
Blodet skulde
gaa i fulde
Strøm fra Aarer,
lettere end hine Taarer!

Men yde Kongen mindste Deel
af Folkets Ret og af min Sjel,
skjøndt ung, det mig forskrækker.
Men Kjærlighed som for min Far,
det er den Skat jeg villig har:
hiin Vunde den bedækker,
som staar
hver Vaar
aaben atter.
— Ak, jeg fatter
ei, hvi Tiden
hele kan ei Brist saa liden!

Men Vi, Vi ere Tidens Børn.
Og hvor groer Rose uden Tjørn?
Sin maa vel Majens have?
Men se, for Kongens Sønnesøn
er Norges Ungdom foraarsskjøn
en Eng i Odelsgave!
Henlagt
sin Magt
har i liden
Arm jo Tiden?
Sine Vinger
hefter den til unge Bringer.

Den Elskedes Sorg.

Elisa, had mig ei, fordi
din Sorg jeg er forelsket i.
Den Glandsen paa dit Aasyn kaster
af himmelsk Billeds Alabaster.
Sin overjordiske Plastik
af Kummeren din Skjønhed fik.

Du høje Sjel med knuste Sind,
o lad din Kummer være min!
Jeg elsker den, fordi forhøjet
den har det Aandemulm i Øjet,
fordi dens Bleghed er saa fiin,
som paa besvimet Engels Kind.

Du skjønne Sorg, jeg har dig kjær,
fordi Elisa selv du er.
Hun dig kun føler, dig kun drømmer;
din Svalhed i hver Aare strømmer.
Hun er en Blomst, en Sensitiv,
der faaer kun af din Dug sit Liv.

Pigen paa Anatomikammeret.

— — Jo det er Hende! O lys hid!
Og slip ei Kniven end paaglid
i denne Armes Hjerte!
O, der er rædsom Vittighed

i Lampens Blik, som stirrer ned
paa denne døde Smerte.

Saa kold, dengang den aanded, saae
den stolte Verden jo derpaa?
Og frække Øine skar
det Slør igjennem tidligt, som
den stakkels Piges Fattigdom
af gyldne Drømme bar.

Som Blomst i Isen frossen ind
jeg seer et Træk paa denne Kind,
som vel jeg bør at kjende.
Thi Fryden i min Barndomsleg,
før altfor høit min Skulder steg,
— o var den ikke Hende.

Tversover boed hun for os,
i Armod født, som i sit Mos
paa Taget Stedmorsblommen.
Fornemme Folk kun fatted' svært,
at Blod saa fagert og saa skjært
af Fattigfolk var kommen.

Ak, mangt sligt Aasyn dog jeg saae
som Maanedsrosens Pragt forgaae,
som Sommerfuglestøvet!
Dem Skjebnens Haand for haardt vel tog,
og Syndens Spor dem overjog
som Sneglens Sliim paa Løvet.

Jægersang.

Mel. Im Wald und auf der Heide.

Haloh! hvor Skoven runger!
Dens Echos klare Tunger
forkynde Jægrens Lyst.
Hvor sund ham Luften smager!
Hvor raskt ham Blodet jager
igjennem frie Bryst.
Halih! Haloh!
igjennem frie Bryst.

Hvor freidig han betræder
de gamle kjendte Steder!
Her er han Helt og Drot.
De hule Klipperivter
besynge hans Bedrivter.
Hver Gran dem kjender godt.
o. s. v.

Fra Skovens Herskersæde
maa gamle Bamse træde.
Det hører Jægren til.
Ja træffes vi, spandere
han Kaaben maa med mere.
Den hører Jægren til.

Han skal ei lave Kager
i fattig Huusmands Ager,
den gjerrige Tyran;
ei meer i Blaabærmyren
faae Sætergjenten styren
og ræd som for en Mand.

Den Graa, som lusker slugen
med Halen under Bugen

skal lade Haren gaae,
og Mikkel-Ræv ei længer
agere Fuglefænger.
Den Kunst maa *vi* forstaae.

Men frem! lad Aasers Række
sig blaanende henstrække!
De trætte ei vor Fod.
Om i det dunkle Øde
end Huldrers Harper løde,
det muntrer kun vort Mod.

Frem, Jæger, endnu længer!
I Skovens Indre trænger,
hvor Kjernet — mørkt og stilt
som glemte Piges Øje, —
nedsænkt blandt Graner høje,
gjør Alt kun mere vildt!

Derind, hvor Hejren reder,
hvor brune Rugde breder
sin Seng paa Moltemyr,
hvor tyst paa Grenens Luden
en Gaupe, rød om Snuden,
belurer Skovens Dyr!

Hvor Skrig af Ormehøge
den Stilheds Skræk forøge,
imens dernedenfor
sig frem med livlig Slyngen
en Slange gjennem Lyngen
med opreist Hoved snoer.

Derind, hvor Alt er Vildhed
og Ensomhed og Stilhed
og Højhed, o Natur!
Ja al din Ømhed under

en Granetop jo blunder
i drømmende Tiur.

Hvor han forlibt erklærer
den Ild, som ham fortærer!
Og vilde Duehan
sin ømme Elskovsklage
udtoner for sin Mage.
Nu, Jæger, nu klem an!

Men, Jæger! nu hvad tænker
du paa, som Riflen sænker?

Enkelt Stemme.

Jeg tænker paa min Mø!
Pokalen hid for Hende!
For Hendes Skyld de Tvende
paa Kvisten ei skal døe!

Chor.

Halih! Haloh!
For Hendes Skyld ei døe!

De hvilende Jægere.

En Stemme.

Herover! Ho! Her er en Plet:
en liden høstlig Vaar.
Her seer det ud jo noksaa net.
Paa tørre Høj en Grønsværsdug
har gjæstmild Huldre bredt.

Her er en liden venlig Ø
i Skogens vilde Hav,
omvugget af en Silkesjø
af Harelàb og Finskjæggræs.
Kom, lad os bære af!

Chor.

Her, Jæger, efter Slæb og Slid
vi tage Flasken frem,
og hvile os en Timestid.
Og lad saa kolde Høstsol gaa
sin korte Bane hjem.

Glæde i Naturen.

Saa skjøn er ingen Jordens Blomst, som Smilet,
fordi den er saa skjøn.
Da kjender den igjen sin Herres Søn
paa samme Smil, hvormed han selv har hvilet,
da Alt var skabt og godt den sidste Dag.
Den føler det, som Elskerinden
sin stolte Elskers Velbehag.
Den føler det . . . Har unge Rose Øje?
Thi se, dens Flammer sig forhøje!
Sit Skjød har Knoppen aabnet, somom lunken
Velsignelse var ned i Smilet sjunken,
som om fra Kinden glad og rød
et paradisisk Solskin flød.

Bayaderernes Sange.

(Af „Campbellerne“.)

O, hvem skildrer *Tamajindris* Ynde,
Brahmas Mesterværk?
I Millioner Aar
havde Guden sig skabende øvet,
først *da* af alle Hjertetryllerinders fineste Ynder
han skabte Tamajindri.

Kama, Elskovsguden, og Henrykkelse, hans Viv,
lagde, da de den Nyskabte saae,
paa hendes Barm sine Guddomskrandse.
Da hævede frem sig Kjærligheds Høje,
som Wilwamsfrugter runde,
mildt bølgende som Luthens, den sødtsukkendes, Toner.

Fem Pile bar Kjærlighedsguden.
Tre deraf bort han skjød:
i Himlen, til Jorden, i Afgrundens Rige.
De øvrige to han gjemte i Tamajindris Øjne.

*

Se, Fremmede, vor Dands er let og yndig
som Skyernes, der samles og spredes og samles,
og spaae en deilig Dag og flye!
Uhørlige som Stjernernes
og sporløse ere vore Trin,
som Rosenbladenes, hvormed et Vindpust leger.

*

Ak, Fremmede, den søde Mahaviblomsts Duft
selv fængsler den jagende Storm,
saa beruset den daler i Græsset,
hensvævende under de brede Blade fra Busk til Busk.
Men een Dag kun dufter

den Blomst, som fængsler den jagende Storm.
Se, Fremmede, Mahavien er født af første Kvindes Fodtrin;
og Vi, Vi ville døe for dit Smiil,
der Blomstens ene Livsdag os være.

Se, Fremmede, derfor ere vore Trin lette,
forat bortføre din Kummer umærkeligt.
Og Den, hvis Skabning mest ligner det Skjønhedens Mønster,
den Yndernes paradisiske Stengel,
hvorpaa dine lønlige Tanker blomstre,
hvis Aasyn mest ligner din Glædes,
og i hvis Øjne en Glands af dit saligste Øjeblik lyser
— o Fremmede, se Hun vil med sin søde Læbe
udsuge din Smertes Gift,
og lægge dit Hoved til sit Hjerte,
og lade dig høre Salighedens Timer i dets Slag.

Ved Lieutenant Buschs Død.

I.

Af Lycee-Medlemmer ved Graven.

(Melodi af den ambrosianske Lovsang.)

Paa Blomst ei falde Dug saa sød,
som al din Hviles Vellyst, Død,
paa *Carls,* vor Elsklings trætte Been!
Thi Blomsten er vel skjær og reen,
dog uden Sjel bag fager Kind;
men *Carl* var Blomst i Sjel og Sind.

Meer Fromhed har ei Rosens Blod,
end den, der gjorde *Carl* saa god.

Geniets Glands hans Lune vov
om Sorg og bristende Behov,
som Efev spinder ind saa smukt
hver Steen, som standse vil dens Flugt.

Hans Aand var lys, hans Hjerte ømt,
meer skjønt end det har Barn ei drømt;
og varmere end hans Gemyt
har Blodet ei i Druen flydt.
Kling freidigt, Horn! ton dybt, Basun!
som Tanken i hans Indres Grund!

Hans Død os synes en bekjendt
og yndig Melodi, just endt,
et raskt Anakreonspoem,
som blev vemodigt længer frem.
Var saa hans Liv, det er da vist
ambrosisk Hymne bleven hist.

* *

En Klinge bar den brave Svend.
Saa ærligt var hans Blik som den.
De norske Jægeres Chako
i ham har laant Geniet Bo;
og gid et saadant Hjerte maa
bestandigt bag den Grønne slaa!

II.

I Lyceet.

Da Budskab om din Bortgang lød,
vor Elskling! ingen Taare flød;
men Hjertet slog i større Fart,
og Øjet glimred mere klart,
som om en Himmelsk, vi ei tænkte
saa nær, vi saae, just da han sænkte

det Skjul, hvori en Vaar han tyst
var dalt til Dødeliges Bryst.

Det var somom en Blind fik Syn,
og saae en Stjernes milde Lyn,
og, blind igjen, evindelig
dog seer den samme inden sig.
Du laae kun ved vort Bryst paa Jorden;
men nu, en sød Erindring vorden,
Du er os nærmere end før:
vi Dig i Sjelen gjemme tør.

Selv Tanken om dit Savn (thi bar
den ei dit Navn?) sin Ynde har.
Den er en Gift, en stærk og sød;
den ikke Tanke er om Død,
men Tanke kun om en Forsvinden,
som Duften af en Blomst i Vinden,
som Lyden af en Elskovseed,
hvorom kun To og Natten veed.

Vor Sorg er Sang — hvad Jubellyd
tilhører da vort Gjensyns Fryd,
naar Sjel i Sjel nedsænkt forgaar
i Saligheders Fylde, naar
udødelige Hjerter atter,
uskyldige som Spædes Latter,
kan slaa isammen, Roser liig,
der aabne i hinanden sig!

Den første Sommerfugl.

Min Sommerfugl, flyv ind! flyv ind!
Varm dig ved Vindurosens Kind!
Tro Solen ei endnu! Dens Gløden
kun lokker troløs dig i Døden.

Paa Taget sidder traurig Stær;
meer klog end du den veed, det er
ei Græs det blege Skjær derude.
Flyv ind og gjem dig bag min Rude!

Det Regnbublink fra brænet lis
ei Kløver er og Ærenspriis;
det Hvide, som langs Gjærdet skinner
ei Somrens Snefann af Jasminer.

Flyv ind, du søde lille Gjest!
Vi begge feire vil en Fest.
Du maa min første Rose smage.
Paa Kvisten blomstrer du tilbage.

Flyv ind, og sæt dig paa min Pen!
Da bli'r den from som du igjen.
Da gjennem den skal mine Drømme
i al din Uskylds Skjønhed strømme.

Ak, mangen Spæd af Guddomsæt
ei finder aaben Dør saa let.
Dog ligne dig, du Luftens Blomme,
de Staklers Sjele, som forkomme.

Men kom, du Kræ, er det for koldt!
Kom, Barn, om Verden er for stolt!

Jeg er meer stolt end den; men eder,
I Smaa, om Kjærlighed jeg beder.

*

— Den første Sommerfugl? Velan,
kom ind, om i min Sjel du kan!
Fra den er mange slige fløjne
med Vingen dækt af gyldne Øjne.

Flyv ind! flyv ind! Jeg ene er,
ei tænker meer end du! kun seer,
hvor Solen kan til Leeg nedlade
sig mellem Gyldenlakkens Blade.

I aabne Vindu øder den
sin Glands paa Planten, som igjen
med trodsig Dunkelhed kun taaler
i brudt og brunlig Glands dens Straaler.

Flyv, første Sommerfugl, flyv ind!
Nei, flyv du efter eget Sind!
Jeg sender mine og i Kulden.
Bag mig de pynte engang Mulden.

*

En Sommerfugl? Hvad mere smukt
er til det Skabtes Skjønhed brugt,
end Farven paa dens Vinge drysset,
det Blomsterblad, af Livet kysset?

Som paa et færdigt Maleri
det sidste Henstrøg af Geni
du, først da alt var skabt, blev givet
af Skaberfantasien Livet.

Gud saae hen paa det Skabtes Alt
— det stille stod, som var det malt —

da lød „se alt er godt!“ — da svævte
fra Græs Du først, og Alting levte.

Og saa hvert Aar det skeer endnu.
Det første Vaarens Bud er du;
du melder først, at Skaberøjet
end seer udover Alt fornøjet.

*

Flyv, første Sommerfugl, flyv ind!
Varm dig ved Vindurosens Kind!
Tro Solen ei endnu! Dens Gløden
kun lokker troløs dig i Døden.

I Gyldenlakkens lune Skjød
du drømme dig en Drøm saa sød!
Min Sjel sig ofte der nedsænker,
og i sin Drøm den herligst tænker.

Imorgen flyv da om du vil.
Men kom blot naar det kveller til:
det Solskin er kun Vintrens Smilen,
den Lunkenhed kun Stormens Hvilen.

For koldt jeg selv jo finder alt,
de Andres Blod er mig for svalt.
Mit eget maa jeg derfor øde.
I Verdens Frost jeg ellers døde.

O, døde ei; men skrumptes ind,
blev Paul og Peder liig i Sind.
Min Geist blev slig som den behager,
og Digtes Flor en Kjøkkenager.

Meer Varme tidt mit Hjerte fik
af Hundens end af Vennens Blik.
Men Avindsmands? o, der er Varme!
Thi det optænder dog min Harme.

Men mindre Ting har større Glød:
det første Straa, som Vaaren skjød,
Skarlagnet paa en Flues Vinger
i livsfro Flugt min Blodstrøm bringer.

Kom, Sommerfugl! Jeg dig forstaar:
Du venter paa en bedre Vaar.
Du finder den hos mig; den naaes
af Alle, hvor de kun forstaaes.

Engang hist i det Blaa for mig
og kjærligt Vindu aabner sig,
naar Dagen er for kold mig bleven,
om Sne ei er paa Issen dreven.

Og der derbag da blommer vel
en Rosenknop af Lys og Sjel.
Eordi min første jeg dig skjænker,
tillader Gud jeg did mig tænker.

Anmærkninger.

De med (W.) betegnede Anm. ere Wergelands egne, de Övrige Udgiverens.

Side 7 **Til den döde Peter Krefting.** En Parodi over dette Digt, betitlet: Til min Ven Jon (Morgenbladet No. 286, 1827) fremkaldte — i Mrgbldt. No. 294 — fölgende Svar fra W.:

Til Jons Ven.

Se, hvor en huulkindet Grönlænder gaber ved Kjöbmandens Taffel,
endser ei Stegen og Viin, ja ofrer sin Naboes Blik
— hvert var en rindende Tand — selv den syltetöi-krandsede Vaffel,
mens et medlidende Smiil, ligt Buen bag klövede Skjold,
hænger paa Læben! han griner ad Dugen og staalfingret Gaffel,
smadsker med Tungen: — hans Drömme fraadse i Hjemstavnens Tran.

Indsenderen heraf seer, at koldsindig Taushed vilde være det bedste Svar paa Ovennævntes, med Hensyn til hiint Stykkes Tendents, i höjeste Grad upassende Angreb: han vil ikke fægte paa sin Vens Grav om Latter udæsker ham. Han betragter dette Qvasi-Epigram blot som et halv uvilkaarligt Udraab, som et „lad være! væk!“ Den udstöder, der, staaende i Graad ved en Grav, voldsomt, med en skingrende Latter bliver greben ved Armen af en ufölsom, halvvanvittig Nabo, som, forbauset over Hiins heftige Graad, raaber ham i Öret: „græd ikke saa stærkt! ha, ha! brug idetmindste Lommetörklædet, som er Skik i vor By: græd smukt, med Anstand, stille og pent som den der ligeover, hvis Næse er fugtig af Taarer, som forsvinde i Smilehvirvlerne: eller taktmæssigt som denne der, der græder bitterlig medens han af fuld Hals synger sine egne Vers og træder Naboen paa Foden hvergang denne griber falskt an i Tonen: saa skal du græde ha, ha, ha. Du maa græde som de andre ellers duer det ikke!“

Jeg vilde i Sandhed önske, for deres Skyld, ærede Ven! at de havde angrebet et af de andre Stykker, der Tid efter anden kunne være faldne af mig, som visne Blade: jeg veed, der vil være meget at plukke for Critiken: den drövtyggende Spotter vil heller ikke hungre og mangle Stof for sine Kjæver til at tygge. Jeg vilde da kunne gjensvare eller lade dette være, uden at föle den nödvendige, naturlige Fölelse af Modbydelighed, som maa opstaae naar man finder det Slette og Usömmelige forenede. Jeg kan ikke bekjæmpe den, naar jeg seer hen til det angrebne og det angribende Stykkes Tendents, hvilket Sidste, da det tillige er et uvirksomt Middel for den slette Hensigt, da det i höi Grad er slet og som Spot ikke spottende nok,

ligner en pjaltet Tyv, der ikke dölger sine Gjerninger. Videre vil jeg til denne lange Anmærkning, i Almindelighed talt, föje: Den der fordömmer blindthen hvad han ikke forstaaer, ligner Drengen, der kastede sin Mathematik, med Skjældsord mod Pythagoras, Euclid og Holmboe, i Krogen.

Det er en agtværdig Rest af Religieusitet, som bringer Banditen til at lade Præsten fare i Fred, naar han kan træffe den fede Ridder.

Side 10. **Til en Praler.** Skrevet i Anledning af en svulstig Annonce i Morgenbladet, om en Festligholdelse af 17de Mai. Ved den förste Linje findes den Forklaring tilföjet, at Sired var „et meget kydsk Fruentimmer i vor gamle Fabellære" — ? —

Side 11. **Et Kvæde ved Christian Krohgs Grav.** Christian Krohg (f. 1777) var i Aarene 1815—1818 Chef for Justitsdepartementet, og senere Storthingsmand i Aarene 1821, 1822, 1824, 1827 og 1828. I 1824 var han Formand for Storthingets Konstitutions-Kommitee, ifölge hvis velskrevne og energiske Indstilling de tredie Gang fremsatte kongelige Forslag til Forandringer i Grundloven enstemmig og uden Debat forkastedes. — Folket rejste ham i 1833 et Mindesmærke.

Side 39.

liig en Foraarsvind, som gyder
Blomsterflor om Klippens Fod —

I Originalaftrykket staar: Blomsterflod.

Side 44.

den Demant hvis Vand
afsliber Sorgen
finder jeg ikke i Taaren meer —

I Originalaftr. staar:

finder jeg ikke i Taagen meer.

Side 67 og 69. Digtene: **Til Oscar** og **Ode til Norges Flag** ere oprindelig trykte i Ugebldt. „den norske Huusven" (redigeret af M. C. Hansen), 1ste Halvaargang No. 9 og 16 (1828).

Side 71. **Under en Birk.** I Skriftet: „Henr. Wergeland forsvaret som Digter og Menneske" har W. ladet indrykke nedenstaaende Omarbeidelse af dette Digt. Jeg har af flere Grunde foretrukket at lade Digtet blive staaende i Texten i den oprindelige Form.

Seer Du, under Birken hist —
Riimfrost glimrer paa hver Kvist:
Birken ligner Kvinden,
som med Diamanter vil
dække trolös Sommers Lil
over Evakinden —

Der saa böjet Skjalden staaer;
Varme kun af Taarer faaer.
Mod hans aabne Bringe
brister Stormen strid og sort,
og, i Hvirvl om Nakken, bort
med hans Haar den svinger.

Arme Skjald — selv Vaarbirk nys
der i Morgenskyen lys
fagre Krone dypped!
Under Kindens blanke Blad
Hjertet som en Maaltrost sad,
Veddesange ypped'.

Nu ér aaben Green hans Ly.
Raslende hans Sukke flye,
saa de Kviste bæve.
Taaren damper paa hans Kind.
Hede Suk i kolden Vind
sig som Skodder hæve.

Ak, de hæve sig kun op
til en Ravn i Birkens Top,
som med Vingehviften
freder fro sit Huus af Duun,
mens i dette Skjald-paulun
alle Vinde skifte.

Ja, den Birk er kleint Paulun.
Som fra skygraa Spottermund
(dette Hul for Orme)
hvinende Blasfemer slaae,
saa igjennem Kviste graae
kolde Regnskyl storme.

Heller end sin Vaar i Ve
som Niobes Drypsteen see,
Hjertet maa, som Flammen
under hede Kjedelkar,
gnistre under Öiets Par,
til de sprænge Rammen.

Da er Sorgen tung, for tung
for en Adams Sön saa ung,
— ak, for tung at trodse,
naar jeg veed ei, om det er
Regnen eller Taarer, der
gjennem Furer fosse.

Ha, til Taarer vænne sig,
saa jeg veed ei naar de, lig'
Stjerneskud, der bane
Straalevei i Taagen kold,
gled' paa döde Muskelfold!
— ak, en kvalfuld Vane!

Paa elastiskt Smiil afsted
som en Sölvpiil blank og hed
flyve bör en Taare;
glimre her, og svinde hist
som den rappe Morildgnist
under taktfuld Aare.

Men hos mig, saa ungt et Liv,
er alt Kindens Muskel stiv
som en Bue rusten.
Da ei flyver Taarens Piil.
Regnbufarv'de Streng af Smiil
er desuden brusten.

Daarligt, i en Taareflom
dödberuse Kindens Blom,
der i Blod og Latter
straale skal i Ungdomshuld,
blot fordi en Mö i Muld
ei din Engel fatter!

— Gjerne Hun maa öde til
fremmed Yngling Hvad Hun vil,
ja sig Selv, den Fagre!
Ei! hvor stor i Daad og Aand!
Kan med Skyggen af en Haand
paa en Cither flagre.

Hör, den Lydier, du faaer,
Andres Sang jo guitarslaaer
noksaa vekt og lekkert.
En Concertsal er hans Land.
Stor ei heller være kan
Sjel i Liv saa smekkert.

Synd at kalde ham en Dreng.
Thi med Skjæg saa tykt som Eng
studset er den Beiler;
Dog saa öm, at taarevaadt
Skjæget blier, om Moster blot
lidt af Hoste feiler.

Eller, vil du, Bytte bliv
for en Kriger strunk og stiv!
Han, som kun, naar Klingen
klingrer bag, er Helt i Mund;
modröd blusser Kinden kun
af Mondurcarminen. —

Eia, Spot, du Sorgens Sön,
taler jo, somom din Bön
Stella höre kunde?
— Birken bar den Elsktes Navn;
ak, da tog jeg den i Favn,
for saa södt at blunde.

Nu har Stormen vakt mig -- klart
seer jeg, mod et vinterbart
Træ mit Hjerte skjælved'.
Kvisten er ei Hendes Lok;
hvide Green, jeg seer det nok,
. ikke Nakkehvælvet.

Ei med lystberuset Sind
vil jeg sluge Blæsten ind,
somom den til lune

Blomstsephyrer lunknet er,
til den Skjönheds-atmosphær
om de Lokker brune.

Ha, da nöd jeg jo den Lyst,
Myggen har paa Jomfrubryst?
Floret Ving var Lyren.
Naar i skarpen Vind den peb
var det Surren, mens mit Neb
suged' som Vampyren.

Slukt, du Dröm saa öm og vild,
slukt i Stormen er din Ild.
Længer ei jeg smager
Jomfrublod i Sevjens Flom.
Ei for Skjönhedens Arom
tomme Storm jeg tager. —

* * *

Hjem vil jeg flyve: ved Bægerets Flamme
Digt vil jeg skrive paa Væggen . . Ah, der
har Maanen jo ophængt en Tavle saa skjær,
en Stambog for Elskov, en Fantasusramme?

Endnu jeg engang til Stella vil sende
tretten Cheruber: et glödende Chor
med Lynild til Plecter og Regnbuegjord,
og Tordenskyharper i Öinene brænde.

Eia! jeg sender som Elskovsgesandter
tretten Serafer: et klagende Chor.
Baldyrte med Kvad, som Califen sin Bord,
de have de lyseblaae Taaregevandter.

Vee mig, om slagne de Sidste jeg eier
vende tilbage; da Helvede leer.
Dog hisset en Borg jeg, I Sangengle, seer.
I Porthvælvet Frelseren straaler i Seier.

Didhen I Engle, der sukke med Torden,
Didhen I Engle med Taarer til Lyn,
med funklende Plectre som Bann're i Sky'n,
vi ile med Seirherrehymner fra Jorden!

Men levner de Taaregevandter tilbage!
Blegne de skulle som Duggen i Fart
paa Jorden, den Valplads . . O seer dog, hvor snart
de venlige Mosstraa alt Höien bedage!

* * *

Hilset du min faste Borg,
Gravborg, Tröstborg være!
Ha, hvor over al min Sorg
du tör Spiret bære!
Smertegrav,
skjöndt saa lav,
har du dog den Ære
Frydpallads at være.

Hvad er lidet eller stort
for forklaret Seer?
Graven Slot, og Mosen kort
Voldens Lönalleer;
silkepeen
Mölphalæn,
som paa Græsset vagged,
er en Örn i Flaget.

Er det Sorgs Unöisomhed
eller Sorg der nöies,
naar det Höie daler ned,
og det Lave höies?
Dugg paa Grav
Stjernehav
tykkes mig saa gjerne;
Gravdugg Himlens Stjerne.

Englegraad er Stjerne klar,
over Jorden runden:
den, som Djævle jordet har
dybt i Helvedgrunden.
Skyen blaa
Blomst derpaa;
Regnbuen maa være
Runestenens Ære.

Sorg i Taaren har sin Blom.
Glædens Taarer flyde
i de blaa Violer, som
saligt Hjerte pryde.
Begge to
visne jo
med den skjöre Hytte.
Fryd og Sorg da bytte

Da skal Sorgen faae, som min,
Frydviol paa Hjerte;
men den glade Serafin
tage Taarens Smerte.
Fromme Sjel,
græder Selv,
naar du Sorg husvaler!
Du liig Christ betaler.

Sorgens Blommer visned' snart.
Frydviolen blegned'.
Gravens Dugg alt skinner klart,
somom Stjerner regned'.
Hid jeg svang
mig i Sang
hvor i Himmerige
Sorg og Fryd er' lige.

— Men hernedenfor min Grav
. . tys da! tys da! stille! . .
kaade Vind paa Knokkelstav
tör rundt Kirken spille.
Spadeklang,
Psalmesang
klinger sammen: rede
de en Grav dernede?

Tys! der gaaer i hvide Liin
Piger tolv om Baaren.
Rædsomt! fra det hule Sind
blomstrer Smiil bag Taaren.

Ha, jeg seer,
hvor det leer
under Taarehöljen
som Sirén bag Bölgen!

Ak, i sligen Graad det er
gustne Nid sig pleier!
Nu, da Hun ei smiler meer,
kunne I med Seier —
Avinds Smiil
dandse til
Sorgens Sang: — den Klynge
maa ved Graven synge:

„Her Stella lagt sin Skjönhed har.
Thi Himlen mærked, at der var
en Serafin derunder.
Men fire Skridt tilsiden hist,
hvor Harpen hænger paa en Kvist,
der er det Skjalden blunder.

O nu i Gravens Bryllupsborg
Skjön-Stellas Fryd og Skjaldens Sorg
sig parre alt tilsammen.

Og naar i samme Vingely
de reise sig, da klinger Sky
af selv Gud-Faders Amen!

Og Himlen faaer i dem en skjön
og ny Seraf i „Vemod“, Sön
af Glæde og af Kummer.
O hil dig Engel söd, som er
de To, som ikke kjendtes her,
hvor Aander gaae i Slummer.

Nu skiller Intet mere dem:
Saa fast som Rosens Diadem
er voxet i sin Stengel,
de blomstre ved hinandens Bryst.
Og alle Himle see med Lyst
den unge, skjönne Engel.

Guds Fred du Vemodsengel söd!
Du Skjaldens Taare reen, der flöd
med Stellas Smiil isammen!
Du Taare reen i Himlens Hal,
hvor Skjalden Stella, Stella Skjald
skal være evigt — Amen!“

Side 87. — Saa taus som om hans Geist
var med Dampbaaden reist,
der farer under hans Kvædes Brusen.
. . Hör Flaget slaaer som om med Susen
det vilde begynde hans Sang. —
Allusioner til Schwachs i sin Tid meget bekjendte „Sang til Dampskibet Constitutionen“ og Sammes Flagsang.

Side 93. **Til Erling.** Smlgn. et senere Aftryk i W.'s og Wessel-Bergs Læsebog.

Side 97. **Brittania.** Först trykt i Christiania Aftenblad, 1827, No. 14.

Side 115. Ak, min Irsk i Staaleslör — Trykfeil for Straaleslör?

Side 119. **Hymne til Friheden.** Smlgn. „Ode til Norges Frihed“, S. 3.

Side 132. Tordnen ruller over Jorden —
I Originalaftr. staar Torden ruller o. s. v.

Side 138. Slutningen af Digtet: **Stella og Skjalden** findes i fölgende Skikkelse i „Christiania Aftenblad“, 1827, No. 20:

Ode.

Sorg fængsler min Sjel, som den tunge,
brunnrustne Stormhat en Ynglings

favre Kinder og
gyldne Lokker.

Dog maa jeg, skjöndt Öinene mægte
ikke at flyve, og Aanden
sukker kvalt som en
Vind i Hulen,

Sværd svinge, skjöndt Ingen det fulde
Saar under Rustningen seer, og
Sved om Saaret, som
Skum paa Bæg'ret.

Kvalt skjælver en Taare i Öiet,
liig naar den ensomme Stjerne
useet sidder bag
sortblaae Skyer.

Ha Stella, du kommer, liig Stjernen,
seilende frem bag de röde
Skyers Seil, som din
Straale styrer.

Hör Sukket, det stönnende, liig en
Raslen i Lunden, der önsker:
ak! at Stjernen vil
dale didhen!

Lös Hjelmen, min Stella! — jeg kaster
Sværdet, og griber den Harpe,
den jeg hisset ved
Birken satte.

Ha, sku den, liig glimrende Regnbu',
lænet til Ygdrasil! Stella,
ligne Strengene
gyldne Landser?

Hvert Spyd har sin Kjæmpe, som staaer ved
Siden usynlig — en Skare
Aander — Strengenes
stærke Toner.

Du Stella er Aladdin, jeg din
Lampe, du gnider mig: Aander

springe syngende
frem som Skyer.

Ak Strengene ligne dit Haar, skjöndt
dunkelt som Bölgen, der triller,
gjennem snedækte
hvalte Strande.

Ak Strengene ligne dit Haar, naar
Vaarvinden, hviskende bag det,
smigrer Nakken med
Æbleblomster.

Lös Hjelmen, min Favre! — de frie
Lokker vil flagre som Solens
Vinger, svulme som
Morgenskyer.

Se, Sjelen vil bölge om Stella,
Lysringen liig om Saturn, som
trindt den rödmende
Jökel Skyer.

Lös Hjelmen, min Stella! jeg kaster
Sværdet og griber min Harpe,
den jeg hisset ved
Birken satte.

Side 150. **Syttende-Mai-Sang.** For at forstaa den bittre Stemning i dette Digt, maa man erindre, hvorledes den 17de Mais Festligholdelse i de Dage fra visse Hold betragtedes. Det svenske Adelsparti, hvis Had mod Norges Selvstændighed havde fundet en ivrig Repræsentant i Grev Platen, der var Norges Statholder i Aarene 1828—1830, havde, da Storthinget i 1827 höitideligholdt den syttende Mai, med Begjærlighed grebet denne Anledning til at faa Tag i den unge norske Frihed. Tildels som en Indskydelse af hiint Parti maa det vel derfor betragtes, at der det fölgende Aar (7de Mai 1828) udkom en kgl. Resolution, hvori den uskyldige Folkefest næsten skildredes som et Vehikel for opröirske Stemplinger, og som med landsfaderlig Strenghed nedkaldte Lovenes Straf over dem „der söge at sætte Norges fredelige Beboeres Sind i Bevægelse, hvergang d. 17de Mai nærmer sig.“ Da dette ikke hjalp stort bedre end Olje i Ilden, tog man sin Tilflugt til kraftigere Midler, og det fölgende Aar — 17de Mai 1829 — blev efter „Övrighedens“ Forlangende, en Afdeling

Rytteri og Fodfolk udkommanderet, for — under Anförsel af Hovedstadens daværende Kommandant, Baron F. Wedel-Jarlsberg — med Vaabenmagt at adsplitte Borgere, hvis störste Uorden bestod i at synge Nationalsange, raabe Hurra og skrive „17de Mai“ med Kridt paa Portene. At den 17de Mai senere — næsten i hele Carl Johans Regjeringstid — festligholdtes med usvækket Begeistring, maa vel for en stor Del tilskrives dette „Torveslag“, i Forening med de övrige Yttringer af Opposition fra oven, som eggede Patriotismen til ved Dagens Höitideligholdelse at lægge en kraftig Folkemening for Dagen.

Side 156. **Ved Generalmajor Auberts Hedenfart.**

— „mens paa „Theodorens“ Mund
Seiershymne glöder.“ —

hentyder paa et Digt ved Generalmajor Auberts Död, af Kaptain Theodor Broch.

Side 162. **Blaamyra.** I 1808 vilde den svenske Generalmajor Gahn — den Samme, der i 1814 hilsedes saa tilgavns ved Lier — med 1000 til 1200 Mand trænge ind i Norge over Österdals- og Solöers-Grændsekjöl. Lykkedes det ham, da kunde han baade gjöre et Indhug i Landets rigeste Provindser og den farligste Vending mod Kongsvinger i Ryggen af den der staaende norske Hær, som desuden havde nok at bestille med en anden stærkere svensk Armee, som stod den lige i Ansigtet. Det kom ogsaa strax efter den Batalje, som her besynges, til et Slag imellem disse Hovedhære ved Lier, nær ved Kongsvinger, hvori Ingen af Begge synderlig kunde rose sig af Seieren. Men Gahn stod netop i Begreb, med sin Hær, der især bestod af Dalekarler, at forlade Grændseskovene, forat trænge frem i de dyrkede Egne og betræde Hovedlandeveien, da han paa Gaarden Baltebôls Grund i Aasnæs Annex i Hofs Sogn i Solöer, paa en Skovmyr og tildeels i en, kun af en smal Vei gjennemskaaren, Skov — hvilken Egn kaldes Trangen eller „den blaa Myr“ — först opholdtes af Lieutenant Vestby med en ganske liden Troppeafdeling af 1ste marscherende Batallion af 2det throndhjemske Infanteri-regiment, og siden af denne Batallion selv, commanderet af Oberstlieutenant Ræder, hvortil kom et Par Skilöbercompagnier, saaledes modtoges, at, efter den blodigste Kamp fra Skjærtorsdags Morgengry til ud paa Formiddagen, det hele svenske Korps var dels fangetaget dels hugget til alle Verdens Kanter.

Med den naturlige Glæde over denne og lignende Vaabenbedrivter forener sig den bittre Erindring om den forrige usalige, unaturlige Forbindelse med Danmark, hvilken med politisk Skjelmklögt spandtes saameget fastere sammen af alle de Traade, som det kunde lykkes at afskjære mellem de nu, under gjensidige Lykkeforjettelser, Höiagtelse og Kjærlighed, forenede tvende

nordgothiske Brödrefolk. Men Saga, som vel ikke tillader os at glemme Noget, det være Ondt eller Godt, lærer os dog derfor intet Had; men kun idel Forjettelse og et Haab, der vil skyde store, Hav og Land bestraalende Blommer, saasom det har sine Rödder i disse Folks Natur og i den graa Oldtid, da man saae Broderkjærlighed og Selvstændighed og Frisind og Tapperhed nok saavel forenede tilsammen. Sagaen under os at frydes ved de smaae Lys, som skinne dybt tilbage i Natten; og see vi end der Hammers og Osloes Ildebrande som gloende Maaner i Horizonten: saa vende vi Öret til Lillehammers og Tromsöes Tömmermænds-hamre, til det friske Morgenliv, og til det blomstrende Christiania med dets Storthingshal og constitutionelle Regjerings-contorer; og — ikke beklagende, at Norge i lang Tid ikke var klogere end saa mangfoldige andre Lande i det gamle Europa; men erindrende, at det er klogere og lykkeligere end mange Lande i det nye Europa — vende vi Öinene mod det skjönne Forjettelsers Gry, som Frihedssolen har udaandet over Norges Himmel, sammensmeltende sine Straaler med dem af Carl Johans Krone og med Glandsen af hans Laurer. (W.)

Benævnelsen „Heinqvæde" staar rimeligvis — dersom det ikke skulde være en Trykfeil for „Heimqvæde" — i Forbindelse med Folkesprogets „heina", at hvæsse; Hein, en Slibesteen. (Se Ivar Aasens Ordbog.)

Side 174. Om **Nils Justesen,** se Mallings store og gode Handlinger. — En Eenhornshest er i det engelske Vaaben, en Tistil i det skotske — Hetland eller Shetland, Örkenö, Man og alle der nævnte Lande have været seiertvungne Skatlande under Norge. — Kong Olaf Trygvessön bar en Tid Kongekrone i Dublin i Irland. (W.)

Side 176. Om **Olvar Bonde** se Malling og Snorro, under Harald Gille 1135. (W.)

Side 181. **Vormens og Glommens Samstevne.** Ved Fosseje danner Vorma Svanfossen. Nær Foreningen med Vorma under Næskirken danner Glommen Funnfossen. Starval er et endnu almindeligt Navn paa den nordlige Deel af Store Næs, men af uvis Oprindelse. Man holde Forfatteren tilgode om han har grebet Leiligheden til at sige nogle unge Venner af Starvalen, som med Held dyrke Musiken, en Artighed. (W.)

Side 182. **Glommens 17de Mais-Qvæde.** Carl Johans Goddædighed og Opmærksomhed for Folkets Önsker, der vel vil have en 17de Mai, men ingen svensk Statholder, er priist. Det var Efterretningen om fornyede Velgjerninger af Ham mod Trængende i Christiania og Christiansand, som og om at Han nu fandt sig overtydet om at den 17de Mai er folkekjær og saa uskyldig en Friheds- og Vaarfest som den Fuglene paa samme Tid feire i

Birkene, der lagde mig Harpen i Haanden; men Gud skal vide at Carl Frihedsklinge og Carl Ædelhjerte fortjener en bedre Sang, og faaer den vel. — Stallar er Benævnelsen paa höieste Hofmand hos Fortidskongerne. (W.)

Side 184. **Reidar Griotgardson.** Kongepræster kaldes Magnus Blind og Sigurd Slembedegn, fordi den Förste af sin Medregent var afsat og havde været indsat som Munk i Holmskloster i Thröndelagen, og den Anden, der ogsaa greb efter Kronen, var præstviet. — Magnus's danske Hjælpeflaades skammelige Flugt berövede ham den Overmagt han havde i Skib- og Mandtal, hvorimod Ingo her som altid havde de trofasteste Mænd, saasom han var en folkekjær, vennesalig Herre. Dette gav ham en Troskab, grundet i Overbeviisning, og hvor denne er, og ikke Slavens Hundetroskab, der er ikke alene Æren, men oftest Sejren, saasom Troskab, i Kampen, ikke lader sig skille fra udholdende Tapperhed. (W.)

Side 188. **Minneslaget.** Det er den samme Kong Ingo den 1ste Haraldssön, der seirede ved Hvalom, som 3—4 Aar gammel var med i den skarpe Træfning ved Minne eller Mjösmundingen 1134. Hestehovplanten beskriver Omegnen som bestaaende for en Deel af Leerfald. — Thjostolf Alesön var Ingos Formynder og förste Mand i Troskab, Bedrift og Rang. — Nogle antage at Kongebarnet blev vanklemt i Stimlen under Hovedbannret, eller at Thjostolf tabte ham i Slaget — Sagen er dog kun den, at Ingo fik sin Bræk under Slagets Tummel, uvist dog hvorledes. Forfatteren har da valgt en Fremstilling, som vel ikke forekommer ham som den sandeste, men som den skjönneste. — Sangen er sat efter en skotsk Ballademelodi. (W.)

Side 190—192. „**Normandssang**“ og „**det stærke Ord**“ ere Omdigtninger af Guldbrand Seiglstads Tale i „Sinclars Död“, 3die Akt.

Side 193. **Bryllupet paa Styrheim** er — tilligemed det fölgende Digt „**Den norske Bonde**“ — senere (1840) trykt i rommerikisk Dialekt i „Samling af Sange, Folkeviser og Stev i Norske Almuedialekter“. Mellem tredie og fjerde Vers er i dette Aftryk indskudt Fölgende:

Der var Paal'en Jöndal aa en Gunner Strand,
aa en gamle Ola Grue,
Laers Tynsaak, Böjdens gjæve Storthingsmand,
ganske hvit som Mjöl i Hue,
Ola Vestigar'en, Nils aa gamle Paal,
ælle Paalspaskara, de som sto paa Maal;
Ælle banna Pram,
önskte i en Dram,
at han sat i Ulvens Stue.

„Da de skulle ite sammen godt de To
ta den Kua, som hu Marthe,
hu fra Julsrud, tel Hr. Prokoratren dro'
skjönt han sea ikke sparte.
„Malmros" maatte sta; de' var en svari Nau;
„Malmros" maatte sta; som Erik Fossums Sau.
Skaal! De' var nu de'!
Gji vi snart fek Fre'!"
Kanna gjek, aa Grannen svarte.

Side 195. **Den norske Bonde.** Varianter:

I 1ste Vers:

Gamle Juul med Faalaasprang
kommer ei med bedre Laat —

I 3die Vers:

Regnburödt og blaat og grönt
af lidt Gras paa Moen.

I 4de Vers:

Jenta mi sin Træve Liin
spinner tel en Stak saa fiin.

Side 207. **Habakuk.** Trykt i Tidsskrift for Kirke-Krönike og christelig Theologie, 1ste Bind (1834), og tilegnet Professor Hersleb. Af en Annonce i „Folkebladet", sees, at Oversættelsen er forfattet i 1833.

Side 212. Thi Jehovah vil den Hærenes Gud etc.
Oversætteren indestaar ikke for, her at have fattet sin Original.
(W.)

Hertil har Tidsskriftets Redaktion föjet fölgende Bemærkning: Red. troer ikke, at den er opfattet rettelig. Ordret oversat hedder det: „Mon det ikke er af den Herre Zebaoth, at Folkene skal arbeide sig trætte for Ilden og Nationerne udmatte sig til Forfængelighed? thi Jorden skal fyldes med Erkjendelse af Herrens Herlighed, ligesom Vandene skjule Havets Bund"; og Meningen er udentvivl, hvorom de fleste Fortolkere nok ogsaa ere enige; den som ogsaa Sammenhængen anbefaler: „Forgjæves sætte de rovlystne Folk sig op imod Herren, og troe at kunne gaae længer end han vil: de arbeide paa deres Undergang, de samle til den Ild der skal fortære dem; naar Herren ikke længer vil benytte dem, da styrter deres Magt; forgjæves, forfængelig er den möiefulde Id, hvormed de mene at skulle sikkre deres Vælde. Saa styrer Herren det, forat hans Ære skal fremmes, hans Navn berömmes, og Verdens formastelige Hovmod knækkes.". Ved denne simple Fortolkning undgaaer man, med nærværende Oversætter at indskyde Ord og Mellem-

led (f. Ex. „redelig — dydige Gavnvirke — flittige Nöd" o. s. v.) som ikke findes eller have Grund i Texten.

Side 216. **Framnæs — Balestrand.** Man skal paa Frithjofsagaens Scene ikke have saa ganske let for at gjenkjende sig, om man kun medbringer det Begreb derom, Digtet meddeler. De to yndige smale Kyster Vangsnæs og Balestrand skulle vel ikke forekomme os fremmede, men desmere den vældige Natur, hvori hine synke tilbage. I Digtet finder man kun lidet Spor til Alpenaturen, fremtrædende med en höiröstet Hærold i Kvinenfossen og ganske nær den mörke Sognefjord glimrende i Tingums Snebræer. Disse Eiendommeligheder, som man bör önske den store Skjald havde seet for at kunne have laant dem en sanddruere Pensel, stemme fortræffelig med den historiske Frithjof hin Frækne, men de stemme ikke med den romantiske hos Tegnér. I Sognenaturen og Frithjof, som han var, ligger noget mere titanisk end Tegnérs yndige Romance har kunnet give dem. Sværmere for Frithjofs Saga ville, om de — som stundom er Tilfælde — begive sig did, finde sit Sværmeri nedstemt for Digtet, men et nyt fremfödt for Naturen der, en ny Frithjof, Frithjof som han vil forme sig i deres Indbildningskraft. Frithjof hin Frække og Naturen om hans Odel ere Opgaver for en byronsk, ikke for nogen southeysk Genius. Man er paa intet Sted mere tilböielig til at give den kjöbenhavnske „fine Kunstverdens" Kunstdommer Ret i den Paastand blandt hans mange Angreb paa Frithjofssagaen, at „intet Tidsrum egner sig mindre til en alene romantisk-sentimental-moderne Behandling, end netop Frithjofs." Dog bliver det kun en Digtet lidet forkleinende og maaskee kun i det Subjective grundet Sandhed, at man med större Behag læser Frithjof i sin Sofa end paa dets Scene med den atheistiske, voldsomme og dog ædelsindede Heros i Tankerne, gynget midtimellem Framnæs og Balestrand paa den Frithjofs Harme lignende Fjord — der hvor ovensatte Linier födtes, borthvirvledes af et Stormkast fra Tingumsbræen, bortskylledes af en rullende hvidtakket Sjöalpes Skumlavin, men indprægedes netop derved til at gjenerindres under Balestrands Roser og hvide Moreltelte. (W.)

3die Vers, Variant:

Ikke en Romances Triller,
ene Drapets stærke Piller o. s. v.

Side 217. **Eivindvig.** Denne lille Krands er flettet den værdige Folkelærer og Folkerepræsentant Provst Dahl, som har omsnoet Eivindvigens Klipper med en uforvisnelig Velsignelses- og Æreskrands i alle de Agre og Enge, han der har fremtryllet fra Eid til Sognefest, sit Sogns Grændsepunkter. Og dog ere disse kun Billeder af de Sjeleagre, han rastlös fremdyrker i sin Menighed,

der, med Hensyn til den ubetingede Ærbödighed, denne yder ham, næsten lader sig ligne ved et lidet Paraguay. (W.)

Side 220. **Erins Klageharpe.** Dedikationsdigt foran förste Udgave af Spaniolen, der var tilegnet „en gammel graa Republikaner, det ulykkelige Erins Sön, Robert Major“.

Side 224. **Sange ved Krohgstöttens Afslöring.** S. Anm. til S. 11.

Side 245. **Farvel til Alfred.** Senere trykt i „Bien“, 22de Bind. I det förste Aftryk staar, i 12te Vers:

Da sporer jeg min Vingeman

og i 19de Vers:

Og der min Genius sænker sig —

Side 251. **Til en Slavedömt.** 3die Vers: naar Jordens Retfærd,
(den Sorgmo'er) —

I Originalen staar — ved en Trykfeil — Sorgmöer. Maaske det er ligesaa rimeligt at læse Sorgmöe.

Side 252. **Bolivar.** Först trykt i „Almindeligt norsk Maanedskrift“, 1ste Bind (1831.)

Side 261. **Paa Havet i Storm.** I Anledning af de mange forviklede parenthetiske Sætninger i dette Digt kunde maaske her være en belejlig Plads for nedenstaaende Indfald af Wergeland, hvori han skjemter med denne sin Skjödesynd:

Ei nok, at Parentheser
forskrække hveren Læser;
de ere og for stakkels Autor Hornene,
der vikle ham (som Abrams Buk i Tornene)
jo meer og mere ind som i et Krat,
hvor han ei faaer sin Tanke, men Kritikus ham fat*).

Side 281. Da Solen blegned, blank og höi
du sad paa Olafs Dag —

Sigter til Solformörkelsen under Slaget ved Stiklestad.

Side 282. Som midtpaa Jemtlands vilde Kjöl
Gellina saae o. s. v.

Om Arnljot Gellina se Snorre, Olaf den Helliges Saga, 227de Kapitel.

Side 284. **Den bergenske Festrimer.** Förstegang trykt i „Almindeligt norsk Maanedskrift“, 1ste Bind (1831.)

Side 284. Bag Kamppens Vivand nedsynker —

„Vivand“ findes i det nævnte Aftryk forklaret ved: „en Fjeldbusk.“ I Ivar Aasens Ordbog findes: „Vivang“, Vivendel ɔ: Kaprifolium.

Side 288. **Til en Gran.** Et Par (yderst ubetydelige) Forandringer ere foretagne i dette Digt efter et senere Aftryk i W.'s og Wessel-Bergs Læsebog.

*) Se „Henrik Wergeland forsvaret som Digter og Menneske“. (Af Digterens Fader.)

Side 299—302. **Det gamle og nye Norge.** Varianter i förste Aftryk:
I 1ste Vers: Den gnistred' stödt i Ætens Blod; —
— da paa Eidsevjathing opstod —
I 3die Vers: Kong Barfods gyldne Vaabenkjol,
den gyldne Löve mödte —

Side 304. — som Blivets Lyn foran vor Verd — Svecisme for: Verden.

Side 305. **Den graa Kappe.** Ved en kgl. Resolution af 30te Okt. 1830 blev Brugen af blaa (svenskfarvede) Kapper foreskrevet for den norske Landetat istedetfor de för brugelige og senere igjen optagne Graa. Lieutenant J. U. Weltzin fremmödte imidlertid ved en Parade iført den afskaffede Uniform. Da han i denne Anledning blev reprimanderet af en Overordnet, udspandt der sig en offentlig Skriftvexel; og Enden paa Sagen blev, at Weltzin blev ilagt Arrest. (Efter en mundtlig Meddelelse.)

Side 315. **Norsk Kjærlighedssang.** Originalaftrykket af dette Digt (hvis det forresten har været trykt i W.'s levende Live) har Udg. ikke kunnet overkomme. Det er — maaskee efter et senere forkommet Haandskrift — trykt i det af Dahl og Schwach besörgede Udvalg af W.s Digte (1846).

Side 316. **Norsk Krigssang,** efter Derwent Conways Oversættelse. Dette er den tredie *) Pröve paa norsk Folkepoesi, som bemeldte Skotlænder leverer som oversat fra „Höinorskt" (Highnorse), et Navn, hvormed han ventelig mener vort Almuemaal. Da denne Forfatter imidlertid synes ellers at være temmelig upaalidelig og tilböielig til i hvad han frembringer mere at fölge egen Lyst og Fantasi end Sandheden, og da Aanden især i den i dette Skrifts **) Julihefte leverede Ballade synes mere skotsk end norsk: kan Oversætteren ikke negte, at han nærer vægtig Mistanke om at den fremmede Reisebeskriver har været ædelmodig nok til at offre vort ubekjendte Folk nogle af hans eget Genis glimrende Affald. Imidlertid veed man, at Tvivlen om Ægtheden af Macphersons Ossian oplöste sig til Höiskotternes Ære. Hvorfor skulde da ikke i vore Dale, i vort Folks Kjerne, mangen Ballade af poetisk og romantisk Værd have faaet Tilvær og leve? Men saadanne er det Pligt at samle og redde ved Trykken, ja vel og endnu bedre, i Lighed med hvad andre Nationer have gjort, at opbevare dem i egne Samlinger. (W.)

Side 346. og ff. Man vil i Digtene fra dette Tidsrum (1836—1837) træffe idelige Frembrud af den Gjæring, som dengang herskede i vort politiske Liv. Den Tilsidesættelse, som Norge maatte taale i dets Forhold til Sverige — og som haandgribeligst yttrede sig i et

---

*) Foruden den norske „Kjærlighedssang" har W. ogsaa oversat en „Romance" af samme Forf., der er udeladt i denne Samling.

**) Bien.

svensktfarvet Unions- og Orlogsflag, Anbringelsen af det norske Rigsvaaben paa svenske Mynter o. a. desl. — havde vakt en Opposition mod Karl Johans Regjeringssystem, der ved Storthingets pludselige Oplösning i Juli 1836 naaede sin höjeste Styrke. Wergeland var nogen Tid iforveien — i 1835 — traadt i Spidsen for Bondeoppositionsbladet „Statsborgeren“, der til da havde været redigeret af en Skribler af sletteste Sort, og, som man vel kan vide, undlod han ikke at bidrage Sit til at holde Gjæringen vedlige ved Avisartikler, Farcer og Flyveblade. At hans Republikanisme netop i dette Tidsrum er traadt saa uforbeholdent frem, som i Digtene over Rouget de l'Isle og Sieyes, er vel heller ikke saa ganske tilfældigt.

Side 346. **Ola Graaguts nye Vise om Ola Höiland.** Udkom som Gadevise. Det oprindelige Aftryk har Udg. ikke kunnet overkomme. Digtet er her trykt efter „Stockholmsfareren No. 2“; med Undtagelse af 2den Afdeling, der findes i „Statsborgeren“, 20de Hefte No. 18, og er indskudt paa en vilkaarlig valgt Plads. Den bekjendte Mestertyv, der — paa en Maade — er Digtets Helt, havde, kort för Visen udkom, ved et overordentlig dristigt Indbrud i Kristiania Bankkjelder foröget sin Tyve-Berömmelse. Med Hensyn til de övrige Allusioner i Visen henvises til foranstaaende Anmærkning og Anm. til Side 150 og 305.

Side 357. **Egen paa Agershuus.** Skrevet da Kommandanten paa Agershuus, Oberst Hagemann, var bleven afskediget, fordi han havde tilladt Militærmusiken at spille i Gaderne den 17 de Mai. Linjerne:

— se ved hans Trin
nedruller bag ham end en Steen
af Agershuus' Ruin —

hentyde paa en partiel Nedbrydning af Agershuses Fæstningsværker, hvoraf der vel endnu i 1836 har været Spor, og som under det daherskende spændte Forhold til Sverrig, sagtens har været tillagt en politisk Betydning, som den ikke i Virkeligheden havde.

Side 359. **Gregers Fougner Lundh.** Döde som Fölge af en Beskadigelse, som han havde paadraget sig under en Ildebrand. Hertil sigtes paa flere Steder i Digtet.

Side 361. **Norge til afskediget Statsraad Collett.**

I Stormens Töile greb din Haand;
den lagde vilden Sky i Baand.

Det förste Dampskib for norsk Regning blev — i 1827 — bygget efter Statsraad Colletts Foranstaltning.

Side 363. **„Statsborgeren“ til Collett.**

Se herfra kröb en Padde plump
jo engang over dine Been —

sigter til et Niddigt mod Collett — under Statsborgerens tidligere Redaktion.

I Forbindelse med dette Digt staar nedenstaaende, der findes i et fölgende No. af „Statsborgeren".

En Parallel.

(Variation paa Verset i No. 11 om Statsborgeren.)

„Det ligner ganske jo en Sump —
nu vel, jeg er da en!"

— — Velan, jeg er da et Morads!
Saa Stymperne, som bettle Plads
i Excellencens Balquarree,
fortælle Damerne til Thee.

De bettle ei, men i Geled
Geni og Ret de træde ned.
Af Excellencens Balmusik
dertil de Usle Modet fik.

Der, mens man kalder mig Morads,
man seer de tynde Tranebeen
at gjöre jammerligen Stads
som i sit Hör en Teen.

Og Anden, som saa tung og stiv
sig letter kun fra Siv til Siv,
meer Flugt har end den Poesi,
de Folk beruses i.

Den Snog har meer Værdi, som frem
sig bugter gjennem Sumpens Starr,
end om af Hjerterne i dem
den jevntlang Kjæde var.

Morads? Nuvel, hvi ei Morads
for Den, som ejer Fjer,
naar i fornemste Mands Pallads
det ikke bedre er?

Side 368. **Til Herman Foss.** „Til det overordentlige Storthings vigtigste Beslutninger hörer den, der sikkert vil bevirke vort Koffardiflags frie Brug paa alle Have og i alle Havne. Det er bekjendt, at Indstillingen er et Natarbeide af Kaptain Foss. Efterat have bivaanet en lang Storthingssession til Kl. 8 om Aftenen,

satte han sig i Storthingets Sekreteriat forat skrive denne Indstilling, og man fandt ham ved Arbeidet den fölgende Morgen, hvorpaa han atter indtog sin Plads som Repræsentant i Thinget". (Fougstad, om Storthinget i 1836.)

Side 372. **Jonas Anton Hjelm.** Sidste Linje:

— velsigner mere end Sol og Svale.

„Svale" bruges af W. jevnlig for: Svalhed.

Side 372. **Politiske Fabler.** Af disse Fabler. der findes i „Statsborgeren", 22de og 23de Hefte, ere Nogle (10), paa Grund af deres Ubetydelighed, her udeladte.

Side 374. Hvo mindes her vel ikke Kjöterhadet
mod Flyvebladet? og —

Side 378. Hvad Monstrum monne de skarpsynte Tre
i myguskyldigt Flyveblad ei see? —

Hentydninger paa de Flyveblade „for Menigmand" som W. lod udgaa kort efter Storthingets Oplösning i 1836. „De skarpsynte Tre" er den Konstitutionelles Redaktion, med hvem W. i denne Anledning maatte bestaa en voldsom Polemik.

Side 387. **Den norske Udvandrede i Brasilien.** (Skilling-Mag. 2den Aargang.) Smlgn. „Campbellerne".

Side 399. **Den Elskedes Sorg.** Af Stockholmsfareren No. 2.

Side 405. **Bayadерernes Sange.** Den förste Afdeling er oversat fra Tydsk. (Efter en Oversættelse af et hinduisk Digt, af Schlegel.) Se Anm. til „Campbellerne".

Side 409. **Den förste Sommerfugl.** Dette Digt er fremkommet under en Polemik i „Statsborgeren", i Anledning af en Embedsbesættelse. Den saakaldte „Indledning" lyder — med Udeladelse af den Angjældendes Navn — saaledes:

Den förste Sommerfugl.

Msr. har Ret: jeg har været mindre fuldstændig med Hensyn til de *ske Aggregater af Æres- og Indtægtsposter, og forsaavidt ogsaa mindre retfærdig, som derved oplysende Omstændigheder ikke ere komne i vedbörlig Betragtning. Men Msr. har forseet sig i samme Maade, idet han har overseet et af de — forhen idetmindste — störste Been, som Manden staaer paa, nemlig som Medejer i Rigstidenden, hvis bedste Dage vel ere forbi, men hvilken Funktion dog er langtmere passende for ham end f. Ex. Sekretariatet i Selskabet for Norges Vel. Og saaledes faae vi hverken nd En paa Fire eller en Orangutang eller Vildmand med Stok, men et Væsen paa sex d. e. et Insekt. Og nu har Monsjeurs Indbildningskraft Marken aaben for allehaande klöende Lignelser. Jeg veed hvad Msr. tænker paa og klöer sig bag Öret for.

Statslegemet, naar det er i urene Hænder, har ogsaa sine. Punktum.

*

Men hvad mener Msr. om en Sommerfugl? Ja en Sommerfugl. Idag har den förste af disse söde Skabninger viist sig i mit Vindu, og jeg föler mig oplagt til at sværme over dette förste Vaarens Glædesbud.

Jeg er den taknemlig: den bar en Bitterhed, som maaskee skulde tynget mig, bort paa sine lette saa forfængeligtladende Vinger. Men den Skyldlöse, som ikke kjender sin Pragt, eller at et Menneske finder den smukkere end sine förste Foraarstanker og hefter vemodigt et dödeligt Hjertes Dröm til dens glimrende Stöv! Ak, en Sommerfugl — Den er borte . . tregange stigende og dalende vovede den ikke at beröre Myrten med de spæde Foraarsskud i det aabne Vindu, somom den var en Drömfigur fra dens slumrende Puppetilstand, en Reminiscenz, som ikke ret stod til Troende, fra Larvens Dage i det Grönne forrige Sommer. Den er borte . . Gid den havde fraadset i mine spæde Myrteskud og gnavet Rosenknoppen af, som ikke skal visne paa nogen elsket Barm, der er for god for en Verden, hvor Jnsekter — Ak, ja Sommerfuglen er borte, og med den min Fromhed — eller Sværmeriets söde Vanvittighed, om man vil — og jeg har ikke mere en Minut tilovers til uden Tvang at fölge den venlige favonbaarne Hilsen med ligesaa venlige Tanker. Det er haardt; men jeg har sagt: uden „Tvang". Den ustadige Sol er tilskyet, og jeg er nu engang saa — idetmindste idag — som den skinner og sender mig Sommerfugle til.

Nok — der var en Sommerfugl . . virkelig en prægtig, en langt prægtigere, og det ikke alene efter Aarstiden, end alle vore Poesier i Forhold til Nationens saa vidt udskregne aandelige Tælegröptilstand. Den var der; og hvad mener Msr., med Hensyn til det vi have imellem os, om en Sommerfugl?

* har engang poetiseret, da han endnu var uskyldig i Paradiset paa Fossum; og det kan man kalde hans Sommerfugletid, om ikke for andet, saa for det forgjængelige ved hans æsthetiske Glimmer. Eller kröb han da, saa var han dog Larve — disse skyldlöse Skabninger, hvorover kun Damerne skrige: „au!" og „fy!" Men han har poetiseret, og enhver af disse Poeter vil kokettere sig til at passere for en Sommerfugl. Derfor har * været Sommerfugl. Men det er et forganget Liv — et af disse Akter i Menneskelivet, hvorover et Teppe ruller ned, og hvorom Tosserne troe, at dermed er et heelt Stykke ude. Disse Afsni föde andre, hvoraf igjen nye Udviklinger fremgaae. Kryber * nu, saa er han igjen bleven Larve, og saa bliver han Puppe, og saa — i en bedre Luft, hvori vi Alle kunne aande i Fred —

igjen en Sommerfugl, bedækt med Glandsen af al den Ædelhed hans Psyche nogensinde tilegnede sig.

Men ogsaa der er Natsommerfugle . . Natsommerfugle! Vore Örne ere Myg imod de Falæner, som folde sine möllede Vinger ud af den Dynge Jord, et Menneske efterlader sig. Men hvorfor skulde * blive en Natsommerfugl? Nei, en Dagsommerfugl — den Naadesolens egen purpurne Opklækning — en Dagsommerfugl, en Sfinx, som hverken Statsborgeren eller nogen anden Barbar af en moralsk Naturforsker skal spidde paa sin Naal.

Men, der er min Sommerfugl, min egen söde lille Sommerfugl, og nu Farvel med *, som netop kryber opad Gaden paa sine sex Been eller tre i hver Stövle, naar Ret skal være, og med alle Insekter, der krybe, krybe, krybe, der krybe . . .

Min Sommerfugl, flyv ind! flyv ind! o. s. v.

Trykfeil.

Side 160, 3die Linie f. o. allerhelligst læs: allerherligst
— 314, 3die — f. o. Pilati! læs: Pilati:
— 412, næstsidste Linje Eordi, læs Fordi
— — sidste Linje tænker. læs: sænker.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 06 25 12 023 1